

821

F87

Cornelia
Franz

Hogyan
mentettem meg
Einstein életét?

A B S Z O L Ú T K Ö N Y V E K

Lorenzo az életéért futott. Az elsők között akarta végre elérni a megmentő folyosót. Csakhogy túl sokáig kereste Malikot. Le kellett rohannia egészen a hajó gyomrába, hogy kihozza. De nem találta. Sem az autóraktárban, sem a kabinokban. Értékes időt veszített, mire újra felvágatott azon a rengeteg lépcsőn. Most meg már tömve volt a fedélzetköz emberekkel, alig jutott előrébb.

– Malik? Malik, hol vagy? – Lorenzo körbe-körbenézett. Ha nem sietnek, sosem érnek le időben a fedélzetről. Erős égett szag terjengett. Kiáltozás, átkozódás, kétségbeesett segélykérések keveredtek a hajókürt böngésével. Tudta: ahogy közeledik a tűz, úgy esnek az emberek egyre inkább pánikba!

Tehetetlenül nézte a korláthoz préselődve, ahogy az utasok próbálnak a szárazföldre menekülni. Elhajítják a táskáikat és a bőröndjeiket, hogy gyorsabban haladjanak. Tülekednek és lökdösődnek, az elől állók lezuhannak. Nem akarta látni! A pillantása Manhattan sziluettjére esett. A régi felhőkarcolók mögött épp felkelt a nap. New York elérhetetlen messzeségben volt.

Valaki megragadta a karját.

– Lorenzo...

Malik, végre! Megkönnyebbülten kapta el a fiú vállát, és jól megrázta.

– Hová a fenébe bújtál? – Magához szorította. – Na gyere!

– Szerinted most sikerül?

– Persze. Csak figyelj, hogy szorosan mellettem maradj! – Kézen fogta a kicsit, és együtt utat törtek maguknak.

– *Women and children first!* Nők és gyerekek előre! – kiáltotta egy tiszt, és pár férfi tényleg előreengedte Lorenzót és Malikot.

Már csak pár méter, és elérnek a famólóhoz, ami a rakpartra vezet. Már csak három-négy lépés, és a szárazföldön lesznek. Már csak pár másodperc, és talán maguk mögött tudják az egész átkozott lidércnyomást. Rémuült emberek taszigálták és lökték őket hátulról, keresztülbotorkáltak rajtuk. Lorenzo egy másodpercre sem lazította meg a fogást Malik kezén. Most sikerülnie kell!

Még amikor elfeketült a szeme előtt a világ, és elhomályosult a tudata, akkor sem engedte el a fiút. Az utolsó, amit érzett, Malik izzadt tenyere volt. Aztán sötét, mélységes szakadékba zuhant.

Amikor Lorenzo kinyitotta a szemét, Malik kismacsakaként összegömbölyödve feküdt mellette a fedélzeten, ugyanabban a viseltes pókemberes pólóban. Kísérteties

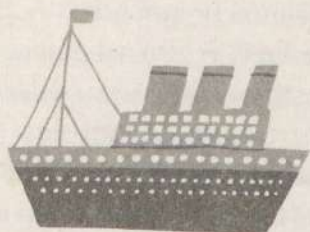
csend honolt a levegőt nemrég betöltő kiáltozás után. Csak a motor dübörgése és a hajóornak csapódó hullámok zúgása hallatszott. Még a sirályok rikoltozása sem kísérte a hajót itt a nyílt tengeren, három napra az amerikai szárazföldtől.

Egy szempillantás sem kellett, Lorenzo pontosan tudta, hol van. Már megint.

Pár percig a fedélzeten hevert, és kétségbeesetten, gyámoltalanul nézte a gyönyörű aranyszínben pompázó hajnali eget, ami mintha őt gúnyolta volna. Aztán felegyenesedett, a tengeri szél kifújta a homlokából a tincseket. A tekintete végigpásztázta az óceánt: nem volt föld a láthatáron. Visszapillantott az alvó Malikra.

Lorenzo ökölbe szorította a kezét. Nagy lélegzetet vett, az ajkába harapott, visszanyelte feltörő könnyeit. Nem, akkor sem adja fel, ha megint kudarcot vallottak. Kell lennie egy útnak, ami levezet erről az átkozott hajóról. És meg fogja találni!

1. RÉSZ AZ ATLANTI-ÓCEÁN

*„A képzelet fontosabb, mint a tudás,
mert a tudás véges.”*

Albert Einstein

1

Hullámvasút, fel és le, és esélytelen kiszállni. Emily gyomra kavargott. A terem forgott körülötte, a mennyezeti csillár gyanúsan lengett. A kerek asztalka tül felén ülő apját csak elmosódottan észlelte. Alig fogott fel valamit abból, amit apa épp mesélt.

Öt napja utaztak a Queen Maryn. Hamburgtól a tengerig csodás volt a széles folyón az út: el a csillogó Elbai Filharmónia és a kikötő számtalan hajója mellett. Emberek integettek a partról, és Hamburg után, az üdvözlő mólóról zenével búcsúztatták őket. Egy másodpercig sem érezte rosszul magát. Akkor sem zavarta a hajó ringatózása, amikor Southamptont elhagyva kiértek a nyílt Atlanti-óceánra. Épp ellenkezőleg, mindent élvezett a fedélzeten: a medencét, a finom ételeket, a planetáriumot, ahol beavatták a világegyetem titkaiba. De épp ma, nem sokkal a születésnapja előtt tengeribeteg lett.

– Tizenkét éves vagy, Emily! Tizenkettő, ez egészen különleges. Mágikus szám, tudtad? Egy év tizenkét hónap, tizenkét állatöv van, Jézusnak az evangéliumok

szerint tizenkét tanítványa volt. És a mitológiában azt jelenti, hogy...

– Apa! Bocs, de ki kell mennem. – Emily felállt, megkapaszkodott az asztal szélében. Majdnem felborította a pezsgősüveget. Jégbe hűtött epres pezsgő, természetesen alkoholmentes: ezen a hajón minden volt. – Mindjárt visszajövök! – És már rohant is ki az étteremből, el a pincér mellett, aki épp a szülinapi tortájával egyensúlyozott az asztalok sora közt.

– De Emmi, öt perc múlva tizenkettő! – hallotta maga mögött az apja kiáltását.

Felrohant a széles, íves lépcsősoron, közben felfogta az ünnepi ruhája szegélyét. Végig a vörös szőnyegen, emeletről emeletre, fedélzetről fedélzetre, míg a legfelső báron át ki nem jutott. Friss tengeri levegő, de jólesett!

Mélyeket lélegezve a korlátnak támaszkodott, és kinézett a fekete tengerre. Szemerkélő eső ölelte át, de nem zavarta, épp ellenkezőleg, jó volt egészen egyedül állni idefenn. Előtte húzódott a nagy, széles óceán: átláthatatlan, feneketlen, tele titkokkal, mint a jövője. Apának igaza van: tizenkét év, milyen csodálatos! Annnnyira aranyos apa, hogy egy tengeri utat kapott tőle New Yorkba – a Queen Mary 2-n, a világ legszebb utasszállító hajóján, legalábbis a reklámújság szerint. Még akkor is, ha a rossz lelkiismeretét akarta megnyugtadni vele, mert amúgy olyan kevés időt töltöttek együtt, és mindig csak dolgozott. De amióta

a fedélzetre léptek, tényleg csak akkor vette elő a telefonját, amikor küldtek anyunak pár képet az utazásról.

Emily lehunyta a szemét, hátrahajtotta a fejét, és a hűs szellőbe tartotta az arcát. Amikor újra kinyitotta a szemét, a tengeri szél már elfújta az esőfelhőket. Szikrázó, ragyogó, végtelen téli ég borult fölé. Csillag csillag és csillag hátán. A Tejút fehér szalagként futott át rajta. Hamburgban nincs ilyen éjszakai ég!

– Ó, dehogynem, mindenhol ilyen. Csak nem mindig látjuk teljes szépségében.

Emily meglepetten fordult hátra. Kabátos, gyapjúsapkás férfi állt mellette a korlátnál, és barátságosan bólintott. Véletlenül hangosan kimondta, amit gondolt? Talán lassan szita lesz az agya. Milyen késő van egyáltalán? A karórájára akart pillantani, de a férfi tekintete megállította. Sötét szeme olyan barátságosan és vidáman csillogott, hogy rögtön jól érezte magát a közelében, és semmi kedve nem volt visszaszaladni az étterembe.

– Amikor kicsi voltam, elkezdtem megszámlolni a csillagokat – mondta a férfi –, de mindig összezavarodtam.

– Ismerős. Én is megpróbáltam egyszer! – bólogatott Emily. – De a világegyetem végtelen.

Az idegen tömött bajsát húzogatta.

– Hát igen... Két dolog végtelen, a világegyetem és az emberi ostobaság. De a világegyetemben nem vagyok egészen biztos – kuncogott.

Emily homlokráncolva nézte. Elég fura egy alak!
– Most viszont ne vesztegessük az időt! – motyogta a bácsi, és elővette régimódi zsebóráját. – Hamarosan éjfél. – Határozottan a kabátzsebébe nyúlt, és kihúzott valami tűzijáték-rakétának látszót. – Te jó ég, milyen izgatott vagyok! – mondta, és megint gyerekesen felnevetett.

– Én is – futott át Emilyn. Míg az idegen az egyik kezével a levegőbe emelte a rakétát, és a másik kezében lévő öngyújtóval meggyújtotta a gyújtózsínort, a feje búbjától a lábujja hegyéig megborzongott. Szülinapi tűzijáték, de jó!

A férfi számolni kezdett.

– Tíz, kilenc, nyolc... – nézett Emilyre, szinte felszólítva, hogy folytassa.

– ...hét, hat, öt, négy, három, kettő – számolt vele Emily –, egy és zéró! – A rakéta kilőtt az égbe. Mint egy egyre parányibb, világító piros csillag, süvített felfelé, ezüstösen szikrázva. Emily követte a tekintetével, míg eltűnt a többi csillag között. Annyira vibrált a szeme, hogy megszédült, és megkapaszkodott a korlátban. Forogni kezdett vele a világ, a csillagok, a tenger, az idegen okos, barna szeme.

– Nana! – motyogta Emily. – Na! – Könnyű köd ereszkedett a szemére, mintha feketén lebegő felhővé vált volna. Aztán elvesztette az eszméletét.

2

Furcsa, égett szag terjengett, füstölgő szén és tábortűz szaga. Emily szeme könnybe lábadt, a korlátot markoló ujjai megdermedtek a hidegtől. De legalább már nem szédült. Elengedte a hajókorlátot, megdörzsölte az arcát, hogy felébredjen. Elaludt volna idefenn a fedélzeten? Ráadásul állva? Az lehetetlen.

A csillagok még magasan álltak az égen, alattuk ringott a fekete tenger, épp, mint az imént. Valahogy mégis minden másnak érződött. A füstös levegő, a motor hallhatóan hangosabb dübörgése, a fedélzet szokatlanul erős vibrálása a talpa alatt. A fedélzeti fények is megváltoztak. Emily védően átkarolta magát. Didergett, pedig sokkal melegebb volt, mint nemrég. Most gyorsan visszamegy az étterembe apához, aki már biztosan aggódik érte! Óvatosan átszelte a gyéren megvilágított hátsó fedélzetet az ajtót keresve, hogy a báron át le-siessen a lépcsőn.

Pár lépés után azonban megtorpant. Valami nem stimmel! Nem találta a bár bejáratát. Ott, ahol egy üvegajtónak kellett volna lennie, csak fal volt. És a fa

mentőcsónakok sem lógtak itt az előbb! A legfurcsábbak mégis a hatalmas, sárga kémények voltak, amikből sűrű füst gomolygott a tat felé. Eddig nem tűntek fel neki...

– Nem értem... – mormogta. Tanácstalanul állt a szélben, és tágra nyílt szemmel nézett körül.

Ahogy keresgélve tovább tapogatózott, talált egy ajtót, ami egy szerény lépcsőhöz vezetett. A hely egyáltalán nem hasonlított a Queen Mary többi részéhez. Talán elaludt a korlát mellett, és alva járt, ezért most a hajó másik felére jutott? Régebben előfordult, hogy álmában kísértetként mászkált otthon, míg anya fel nem ébresztette, és vissza nem vitte az ágyába.

Egy fiatal férfi jött szembe. Rosszul szabott, túl rövid újjú öltönyt viselt, kiterdesedett nadrágot nadrágtartóval, és micisapkát. Sajnálkozva nézte a lány nedves ruháját.

– Na, kislyány, eltévedtél? Biztos nem harmadosztályos vagy, nem igaz?

Emily a szemét forgatta. Harmadik osztály? Nyári szünet után már hetedik lesz! És mi köze hozzá ennek a régimódi cuccokba bújt fickónak?

– Pff! – fújtatott. De aztán kedvesebb hangra váltott. Mert tényleg eltévedt, és ez az ember talán tud segíteni. – A Queen's Roomot keresem – mondta. – Ott vár az apukám.

A férfi megrántotta a vállát.

– Queen's Room? Nem hallottam róla. A nemesek tőlem elmehetnek zabot hegyezni. – Még mindig őt méregette, tetőtől talpig. – Na, ha a másodosztályra

igyekszel, akkor menj egy kicsit még az orr felé. Vagy luxuson utazol? Akkor még tovább, a hajó közepéig.

Emily végre megértette. Szóval azt hitte a másik, hogy az egyik szuper, hatalmas, külső kabinban szállt meg. Nem, annyira azért nem volt nagyvonalú apa.

– A 11017-es kabinban lakunk, a tizenegyed fedélzeten. A férfi a fejét rázta.

– Csak a harmadosztályt ismerem. Sok szerencsét a kereséshez! – és felment mellette a lépcsőn.

Hát szerencsére tényleg nagy szüksége lett volna Emilynek! Még soha életében nem volt ennyire össze-zavarodva. Fel-alá rohángált a lépcsőn, de mintha el lett volna átkozva. Nem talált vissza a jó meleg szobába, ahol az apukája várta. Legalább a telefonját ne hagyta volna a kabinban, akkor fel tudná hívni!

Végül a következő folyosó bejáratánál egy egyenruhás utaskísérőbe botlott, aki ugyanúgy mustrálgatta, mint a fiatal férfi az imént. De sajnos messze nem olyan barátságosan.

– Mit kóborolsz itt az éjszaka közepén összevissza? – förmedt rá, és elzárta előle az utat. – Menj vissza a kabinodba! Ha még egyszer rajtakaplak, megjáród!

Emily könnyes szemmel az ajkába harapott. Kimerült volt, a ruhája nedvesen tapadt a testére, és végre be akart bújni az ágyába.

De a steward nem volt valami együttérző.

– Innentől a másodosztály következik. Tudjátok, hogy ott semmi keresnivalótok! – mondta érdesen.

Megragadta a karját, és végigvonszolta a folyosón. – Itt laksz? – kérdezte az első kabin előtt.

A lány bólintott, mire a férfi végre elengedte. Kinyitotta az ajtót, és betaszította Emilyt a kabinba. A sötétben először csak az állott, álmos levegőt érezte. Aztán kirajzolódott két emeletes ágy – és egy kislány, aki a felső priccsről nézett le rá.

– Mit csinálsz itt? – suttogta.

– Eltévedtem – sűgta vissza Emily, és sírva fakadt.

Három másodperccel később a kislány lemászott az ágyról. Az ajtó alatt beszűrődő kevéske fényben Emily olyan nyolcévesnek gondolta. Hosszú copfjai a hálóingére lógtak.

– Hol a kabinod? – kérdezte a kislány halkan.

– Valahol egészen elől. Nem találok oda.

A kislány sokat tudóan bólintott.

– Aha, szóval negyedosztály, fedélzetköz – mondta. –

Innen nem lehet oda átmenni. De én tudom az utat.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, és mindketten kikémleltek a folyosóra. A steward háttal állt.

– Gyere gyorsan! – A kislány megragadta Emily kezét, és a másik irányba húzta. – Lesiettek pár lépcsőfokon, míg egy fémajtóhoz értek. – Nézd csak, emögött van egy folyosó, ami átvisz a géptermen. Onnan keresztül mehetsz a kazánházon. Akkor már csak egy folyosón kell végigmenned, hogy a negyedosztály lépcsőházába juss – mondta büszkén a kislány.

– Honnan tudod? – kérdezte Emily.

Árny suhant át a kislány arcán.

– A bátyámmal mindenhol körülnéztünk. Tudod, azért, ami a Titanickal történt. Nehogy be legyünk zárva, ha szerencsétlenség történne... A Titanicon szinte csak a gazdagokat mentették. – Elakadt a szava, remeggett a szája. – Szörnyű lehetett – motyogta. – Gertrúd, az unokatestvérem is megfulladt, ezért rettenetesen félttem a hajóúttól.

Emily kérdően nézett rá. A Titanic? De hát az száz éve volt! Biztosan az ükunokatestvére gondolt.

– Igaziból ez csak egy személyzeti folyosó, ha valamit meg kell szerelniük a hajótestben – magyarázta most a lány. – De Heinzivel már a luxuslakosztályokhoz is beosontunk. Az a sok flancos ficsúr... Heinzi szerint majdnem olyan szép, mint a császárnál.

– Aha – felelte még mindig furcsálkodva Emily.

A kislány kinyitotta Emilynek az ajtót.

– Figyelj nagyon – suttogta –, nehogy elkapjanak a kazánházban! – Megborzongott, mintha kísértetet látott volna. – Ágyő, megyek vissza az ágyamba! – és már szaladt is, villogott a meztelen talpa. A folyosó végén még visszafordult: – Olyan félelmetes!

– Ó... köszönöm! – kiáltotta Emily. Aztán beosont a keskeny folyosóra, ahol csak egy kis vészvilágítás égett. Vadul dobogó szívvel útnak indult.

Tényleg hátborzongató volt a hajó gyomra, ahol csak egy fémfal választotta el a tengertől. És milyen hangoosan hallatszottak a hajómotorok! Minél közelebb ért

a gépteremhez, annál hangosabb volt a dübörgés. Féltéken nyitotta ki a hatalmas turbinák termébe vezető ajtót. Ha úgy tesz, mintha ott sem lenne, akkor nem könnyű észrevenni. Erre bújócskázás közben jött rá. És tényleg észrevétlenül átjutott a termen.

Azután az első kazánház következett. Emily megtaszította a nehéz ajtót – majd elszörnyedve hátrántorodott. Pokoli volt! Fűlsiketítő lárma zúdult rá, a forróságtól nem kapott levegőt. Hunyorogva pislantott be a homályos csarnokba, amiben hatalmas, legalább öt méter magas acélkazánok álltak. Mindent belepett a szénpor, az első pillanatban alig ismerte fel, hogy emberek dolgoznak a kazánok szájánál. Hosszú lapátokkal és rudakkal hadonásztak, hogy szénnel etessék az izzó nyílásokat.

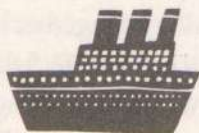
Emily befogta a fülét. De a lapátok csikorgása a fémen, a tűz ropogása, a fűtők ordítása erősebb volt. Valahol szisszent egy szelep, felsivított egy csengő, Emily összerándult. Nem, ez lehetetlen! Nem fog átjutni. De visszafordulni sem akart. Így aztán hagyta, hogy becsapódjon mögötte az ajtót, és lépésről lépésre tovább tapogatózott. Forró, hangos, veszélyes volt e hely – mégis lelkesítő.

Hirtelen valaki megragadta a karját, és megpördítette. Egy óriás, egy koromlepte kolosszus! Sötét arcában természetellenesen fehérén villogott a szeme.

– Meguntad az életed? Mit keresel itt? – ordított Emilyre. A másik karját is megragadta, és felemelte

a levegőbe. Emily ijedtében rúgkapálni kezdett, mire a fűtő is megrémült. Elengedte, Emily pedig villámsebessen elrohant, el a dolgozó férfiak serege és a kazánok mellett, át a terem túlsó végébe. Megint egy ajtó, megint egy ugyanilyen terem! Itt is megállás nélkül rohant át az izzó forróságon. Egy ember sem követte a kazánok mellől. Volt elég dolguk. Talán túl fáradtak és kimerültek voltak a nehéz robottól. Amikor végre az utolsó ajtó is bezárult mögötte, és elérte a megmentő folyosót, ami a hajó orrába vezetett, már zihált az erőlködéstől. Levegő után kapkodva igyekezett a lépcsőhöz, letörölte az izzadságot a homlokáról, és végignézett a forróságtól megszáradt ruháján. Teljesen összekoszolta! Emily nem gondolta volna, hogy egy olyan luxushajón, mint a Queen Mary, ilyen rettenetes helyek vannak, ahol az embereknek így kell gürcölniük.

Remélhetőleg most végre, végre megtalálja a kabinjukat! Ha apa még mindig a Queen's Roomban várja, akkor felhívhatja a telefonján. Jaj, ne, biztosan azt hiszi, hogy leesett a fedélzetről! És ha anyának elmeséli majd, mi minden történt vele, biztosan nem engedi el még egyszer egyedül apával.

3

Mindegy, melyik ajtót nyitotta ki, melyik fedélzeten, abszolút semmi sem volt ismerős. Minden ajtó mögött emeletes ágyakkal teli kabinok voltak. Némelyikben vagy húszan aludtak. Micsoda rémes levegő volt, meg az a horkolás... Miért nem találja azt az emeletet, ahol a szép kétágyas szoba van, amiben apával lakik? Végül egy ebédlőbe érkezett, ahol hosszú faasztalok sorakoztak, és kétségbeesetten lerogyott egy padra. Az arcát az asztalon keresztbe rakott karjába temette. Micsoda ostoba hajó! Milyen rettenetes tizenkettedik születésnap!

A kimerültségtől majdnem elaludt. Eltartott egy darabig, míg észrevette, hogy valaki megkocogtatja a vállát. Amikor felnézett, egy kíváncsian bámuló fiú arca nézett vissza rá. Barna tincsei, szimpatikus vonásai voltak. Pár évvel idősebb lehetett nála.

– Hé, ne féjl! – mondta.

– Nem félek – felelte Emily, és felült.

– Fogadjunk, hogy eléggé meg vagy zavarodva! Fogalmad sincs, hol vagy, igaz?

Emily némán bólintott.

– El tudom neked magyarázni – folytatta a fiú, és leült mellé a padra. – De sajnos nem fogsz hinni nekem.

– Miért nem?

– Mert teljesen és totálisan hihetetlen. Tiszta őrület. Ugyanis... – hátrasimította a haját. – Mert én és te és Malik... – megint félbehagyta, és kutatóan körül nézett.

Az ebédlő egyik rosszul megvilágított sarkából egy másik fiú közeledett. Jóval fiatalabb volt, talán hétnyolc éves, és szégyenlősen mosolygott. Nagy, fekete szemét vizslatóan szegezte a lányra, míg az idősebb fiúéban inkább sajnálkozás tükröződött.

Emily hirtelen szálfaegyenesen felült. Valamit tudott ez a kettő, amit ő nem.

– Mi ez az egész? – kérdezte. – Mi van ezzel az átkozott hajóval? Ez valami kandikamerás műsor, amit titkos kamerával vesznek? – Megkönnyebbülve felsóhajtott. Persze, ez lesz a magyarázat!

A göndör fiú megrázta a fejét.

– Bár igaz lenne! – mondta. – Egyébként Lorenzo vagyok. Ő pedig Malik.

– Emily – mutatkozott be a lány. – Szerintem végre abbahagyhatnánk ezt a hülyeséget. Borzasztóan szeretnék visszatérni a kabinomba. Vagy a Queen's Roomba. És az apukámhoz. Hiszen ma van a születésnapom! – mondta egyre hangosabban.

– Hát, Emily... akkor boldog születésnapot... de... – Lorenzo idegesen dobolt az ujjaival az asztalon.

Malik, aki még mindig ott állt mellette, nem bírta tovább.

– A kabinod nincs többé. Az enyém sem. És Lorenzoé sem. Az apukád sincs itt. Ugyanis most egészen máshol vagyunk. Az Imperatoron. Ez a negyedosztály, és itt nincsenek szép kétágyas szobák! – Egyre izgatótabban hadarta a mondatokat. Emily alig értette. – Ráadásul 1913 van! Na, most már tudod! – Dacos képpel lezútyant a padra.

Lorenzo ölbe vette, és megsimogatta tüsi fekete haját.

– Ne izgasd fel magad annyira, Malik! Csak megijeszted!

Emily nagyot nyelt.

– Egy szót sem értettem.

– Persze, velünk is ez volt. Amikor először találkoztam Malikkal, órákig sírt – mondta Lorenzo.

– Nem igaz! – tiltakozott a kicsi, és lemaszott Lorenzo térdéről. – Szerintem menő – csücsörített.

Lorenzo kissé elkínzottan mosolygott.

– 1913-ban járunk, akár hiszed, akár nem.

– Így van – Malik szinte győzedelmesnek hangzott.

Emily pillantása ide-oda vándorolt a fiúk között. Ezek teljesen megbuggyantak!

Ebben a pillanatban lépéseket hallottak közeledni.

– Gyorsan! – ugrott fel Lorenzo, és Emily keze után nyúlt. Malik már elspurizott, és pár másodperc múlva

mindhárman egy szűk, takarítószeres kamrában szorongtak az ebédlő sarkában. – Ez az egyik utaskísérő. Mindjárt elmegy. Csak ellenőrző körutat tesz – dűnyögte Emily fülébe Lorenzo. – Első pár alkalommal mindig elkaptak, és végig a betegszobába zárva utaztam. Megzavarodott az elmém, azt mondták. Az orvos szörnyű injekciókat adott be.

Füleltek. A férfi mintha átment volna a termen. Aztán megint csend lett. Úgy látszik, befejezte a vizsgáldást. Amikor kibújtak a kamrából, már senkit sem láttak vagy hallottak. Emily teljesen meg volt zavarodva. Tényleg két idegen fiúval bujkál a seprútartó kamrában? Egy naggyal és egy kicsivel, akik azt állítják, hogy 1913-ban vannak?

– Mi ez az egész?! – Döbbenet le akart ülni az asztalhoz, de a fiúk maguk után húzták.

– Gyerünk a raktárba, ott a legbiztonságosabb! Engem már felismernek itt a hajón. – Lorenzo nem szolgált további magyarázattal.

Lerohantak a lépcsőn a hajó gyomrába. Emily nem ellenkezett. Túl fáradt volt, kimerült, zavarodott, egy hangot sem tudott kinyögni. Megragadta koszos születésnap ruháját, és a fiúk után sietett, miközben egyetlen világos gondolatot sem sikerült megfogalmaznia magában. Talán ez magyarázza ezt az örületet. Mindig van valami magyarázat, nem?

4

Egy órával később Emily nyugtalanul hánykolódott egy feketére lakkozott veterán autó bőrülésén. Az apukája végtelenül lelkesedett volna az autóért.

Emily azonban nem illette csodáló pillantásokkal a kocsit, amihez Lorenzo és Malik vezetete. Egyszerűen csak aludni akart, hogy másnap reggel a kabinjában ébredjen, és elmesélhesse apának ezt az örült álmodot. A hajó autóraktárában a fiúk céltudatosan a legszélesebb kocsihoz mentek. Leültek a régi Mercedes kárpitozott első ülésére egymás mellé, és Lorenzo elmesélte Emilynek, mi történik velük. Azaz megpróbálta, de nem sikerült. Mi a csudáért hinné el az ember, hogy az egyik másodpercből egy másikba sugározzák vissza, több mint száz évvel korábbra? Vissza 1913-ba, amikor még nem létezett a Queen Mary 2, ezért Emily egy másik utasszállító-ra pottyant. Az Imperatorra, ami szintén New Yorkba tartott. Nem, és még egyszer nem: ezt totál baromság!

– Teljesen meg vagytok örülve – közölte gúnyosan, miközben kezdett pánikba esni. – Hagyjátok abba!

Lorenzo és Malik türelmesen hallgatták, ahogy veszekszik és kiabál. De egy ponton sírva fakadt, és már csak remegett. Hálásan burkolózott a gyapjútakaróba, amit Lorenzo nyújtott felé, és végül elaludt.

Amikor felébredt, szüksége volt pár pillanatra, hogy felfogja, hol van. Tágra nyílt szemmel nézett körbe. Most már szakított rá időt, hogy alaposan megnézze a körülötte lévő szép, régi autókat. Talán filmet forgatnak itt a hajón, és ez a díszlet... A hátsó ülés felé fordult. A kis Malik aludt mögötte összegömbölyödve. A Lorenzo nevű fiú ellenben épp egy korsó vízzel és egy fél kenyérrel közelített a raktáron keresztül. Mosolyogva beült mellé az ülésre. Elosztották a kenyeret, és suttogva beszélgettek.

– Emily, én épp olyan kevésbé tudom, hogy történhetett – mondta Lorenzo már legalább harmadszor. – De így igaz! Egy gőzhajón vagyunk. Hiszen te magad is jártál a kazánházban, és láttad a fűtőket, azokat a szegény ördögöket. Szerinted van ilyen a Queen Maryn? Annak dízelmotorja és gázturbinái vannak, nem ilyen ezeréves, szénfűtésű kazánjai!

– Fogalmam sincs – mondta megszeppenten Emily. Amikor apa a tengeri hajó technikai jellemzőiről mesélt, nem figyelt oda. De hogy a fűtők úgy néztek ki, mint ha egy másik korból származnának, az neki is feltűnt. És egyébként is... tulajdonképpen minden olyan régmódi volt, amivel tegnap éjszaka óta találkozott. Csak

Lorenzo buggyos nadrágja és tornacipője, meg Malik pókemberes pólója nem.

– Szereznünk kell másik cuccokat, így túl feltűnőek vagyunk. – Lorenzo mintha olvasott volna a gondolataiban. Lenézett a lány hosszú ruhájára. – Ha nem lennél olyan koszos, ezzel akár lehetnél az egyik gyerek a luxuslakosztályokról, és a fűzős csizmád sem rossz – mondta. – Viszont a karórád! Az nem fér bele. A gyerekeknek 1913-ban nem volt órájuk. Vedd inkább le!

Emily tátott szájjal hallgatta. Milyen magabiztosnak látszik Lorenzo! Mintha teljesen normális lenne, amit átélnek – ha tényleg ezt élik át. Némán megrázta a fejét. Nem, a legnagyobb jóindulattal sem hisz az időutazásban.

Lorenzo megbökte a könyökével.

– Ha akarsz, velem tarthatsz. Szeretnék szerezni pár új ruhát – mondta. – Vagyis: régít – vigyorgott. – Malik mélyen alszik, mint egy játék baba. Visszaérünk, mielőtt felkel. Oké?

– Oké – bólintott Emily. Kicsit habozott, aztán levette az óráját, és a ruhája zsebébe tette. Lorenzo levette a cipőjét, és kihúzogatta a pólóját a nadrágjából, hogy eltakarja a cipzárt.

– Itt a negyedosztályon párán amúgy is mezítláb járnak – mondta.

– Télen? Szegények – vélte Emily. Aztán megint hitetlenkedve hallgatta, amint Lorenzo elmeséli, hogy itt augusztus vége van, még hozzá huszonhatodika, ha nem

téved. Talán ezért volt sokkal melegebb, amikor felébredt odafenn a fedélzeten? Nagyon sóhajtott. Lassan kezdte komolyan venni ezt az őrülséget.

Nem sokkal később egy másik raktártermen mentek keresztül, onnan át egy lépcsőházon, ahonnan egy kabinokkal szegélyezett folyosó nyílt. Annyira korán volt még, hogy senkivel sem találkoztak.

– Ez a szegények osztálya – magyarázta Lorenzo. – De egy emelettel feljebb csak egy fal választ el minket a luxusosztálytól. Háromszor akkora, mint a negyedosztály, pedig csak feleannyian utaznak rajta.

– Hogyhogy ilyen jól kiismered magad? – érdeklődött Emily. – Ha állítólag nem is ebbe a korba tartozol...

Lorenzo válasz helyett az ajkára tette az ujját.

– Óvatosnak kell lennünk – suttogta, és kézen fogta a lányt, majd felvezette egy keskeny lépcsőn. – Itt a luxuslakosztályok postájának az ajtaja – magyarázta halkán. – A postás időnként elfelejti bezárni.

– Mit akarunk a postán? – mormogta Emily.

– Mindjárt meglátod.

Szerencséjük volt, az ajtó tényleg nem volt bezárva. Egy sötétre lakkozott faablakocskánál lyukadtak ki. Emily kíváncsian körbenézett. Igen, ez a szoba is olyan volt, mintha egy régi filmben lennének.

Lorenzo egy szigorúnak látszó egyenruhás férfi képe mutatott.

– Ő a császár – mondta. Aztán tovább húzta Emilyt, míg egy mosodának kinéző helyiségbe nem értek.

A levegő nedves volt, és tiszta ruha illata szállt. A különböző gépek olyan özönvíz előttinek néztek ki, hogy Emily egyik ámulatból a másikba esett. A szomszédos kamrában egy polcon rendesen összehajtogatott ruhahalmok heverték, rajtuk a szobaszám egy cédulán.

– Később szétosztják a kabinokban – magyarázta Lorenzo. Az egyik kupacból óvatosan kivett egy fehér inget és egy hosszú nadrágot, a másikkól egy fehér inget és egy rövidnadrágot, jóval kisebb méretben. Biztosan Maliknak.

– Remélem, nem kerülnek bajba a mosónők – mondta. – De nézd csak, mennyi mosnivalója volt ennek az egy kabinnak! Talán észre sem veszik, ha hiányzik valami. – Megbökte Emilyt. – Te nem akarsz elvenni magadnak valamit?

Emily megrázta a fejét, odament a mosdóhoz, elvett egy rongyot, és a legszörnyűbb foltokat ledörzsölte a ruhájáról. Mire megfordult, Lorenzo már felvette az inget és a nadrágot. Szinte előkelőnek látszott benne. Sietősen betömte a régi cuccait egy szemetesbe. – Menjünk gyorsan vissza, mielőtt beindul itt az élet! – mondta, majd ugyanazon az úton visszaslisszoltak az autóraktárba.

Épp jókor, mert Malik már ébredezett. Boldogan befalta a maradék kenyeret, és felvette az új holmijait.

– Eleinte bénának tartottam – mondta. – De igazából egész szép, nem?

Emily hirtelen dühös lett.

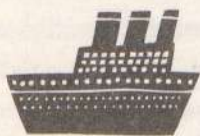
– Eleinte... – vakkantotta. – Lorenzo is ezt mondta tegnap. Mit jelentsen ez?

Malik kuncogott.

– Majd Lorenzo elmagyarázza – lökte oldalba nagy barátját. – Na, elhiszi már, hogy ez nem a Queen Mary, és átcsusszantunk a múltba? – kérdezte.

– Kérdezd meg tőle! – felelte Lorenzo.

Várakozóan néztek Emilyre. De ő csak megvonta a vállát. Ez az örült történet egy hatalmas rejtély. Csak az kétségtelen, hogy semmi sem úgy van, mint az utazás elején.

5

Lorenzónak nagy adag akaraterőre volt szüksége, hogy ne mutassa ki az idegen lány előtt a félelmét. De úgy gondolta, mivel ő a legidősebb, amíg ő megőrzi a bártorságát, a többiek is kevésbé csavarodnak be. Maliknak különben is különleges tehetsége volt, hogy megfeledkezzen az egész problémáról. Mint parafa dugó a vízben, mindig a felszínre pattant, és hagyta, hogy sodorják az események. De ennek az Emilynek minden új és ijesztő. Nem tudta megbecsülni, hogy képes-e megőrizni a lány a nyugalalmát.

Még ha külsőleg nyugodtnak is tűnt, az első pillanatban eléggé megijedt, amikor valaki felbukkant, aki – akárcsak ő és Malik – kiesett az időből, és fogalma sincs, mi ez a lidércnyomás. Minél többen vannak, annál nehezebb rejtőzködniük. Ha Emily botrányt csap, mert vissza akar menni az apukájához a Queen Maryre, akkor komolyan bajba kerülhetnek.

Senki, abszolúte senki nem fogja elhinni nekik ezen a bárkán, hogy a jövőből jöttek. Nem, nem kaphatják el

őket. A betegszobába zárva, telenyomva nyugtatókkal a leghalványabb esélyük sincs kiszabadulni ebből a korból. Már csak két napjuk van, míg az Imperator kiköt Hobokenben. Két nap múlva kitör a tűz. Nem egészen negyvennyolc órájuk van, hogy kitalálják, hogyan tudják megtörni az ördögi kört. A szemhéjára nyomta az öklét, hogy elkergeesse a fejében felbukkanó képeket.

– Na? Hiszel már nekünk vagy sem? – hallotta Malik kérdését.

Önkéntelenül visszafojtotta a lélegzetét, míg Emily válaszára várt. Ha vonakodik elfogadni a meglehetősen abszurd valóságot, mindent elszúrhat.

– Na! Hiszel nekünk? – ismételte meg Malik a kérdést.

Emily ránézett, majd Malikra és megint rá. A szemében ott tükröződtek az érzései. Zavarodottság, tancstalanság és kétségbeesett felháborodás. Minden, amit ő is érzett egykor.

– Nem tudom – felelte.

Ekkor Lorenzo mesélni kezdett. Először egészen lazán, mert nem akarta beismerni, milyen rettenetesen megijedt az első időutazáskor.

– Az éjszaka közepén ébredtem, mert rosszul voltam, és amikor ki akartam menni a vécére, teljesen elszédültem. Hirtelen semmi sem olyan volt, mint előtte, abszolút semmi. A hajónk eltűnt, és ezen a gőzösön ültem. Azt hittem, megőrültem! Vagy drogot rakott

a szakács a vacsorámba. 1913! Mekkora kaland! Mindig is vágytam valami hasonlóra – nevetett.

De aztán minden mondattal egyre komolyabb lett. Nem sikerült eltitkolnia kétségbeesését.

– Mindig csak pár napig tart, aztán kezdődik előlről. Mindig ugyanazok a napok, mindig az Imperatoron landolok, már negyedszer! Mindig a fedélzeten fekszem a régi ruháimban. – Egyre hangosabb lett. – Mint abban a mormotás filmben. Mint egy totál idióta, akiből bárki gúnyt űzhet. Mint egy rab! – szorította ökölbe a kezét.

Malik megsimogatta a karját.

– Jaj, Lorenzo... ne szomorkodj!

Lorenzo csüggedten lehajtotta a fejét.

– Fogalmam sincs, hogyan juthatnánk ki innen. Egyszerűen nem tudom – suttogta egyszeriben vékony, törékeny hangon. Amikor felnézett, látta, hogy Emily pillantása megváltozott. Tudta, hogy mi jár a fejében: egy nagy, magabiztos fiú, és most a könnyeivel küzd... igen, a félelme győzte meg végül a lányt. Amíg lazán viselkedett, nagyon bizalmatlan volt. De most végre megértette, hogy igazat beszél. Némán nézett rá.

Malik megpróbálta vigasztalni.

– Most már hárman vagyunk – mondta. – Ezúttal biztosan sikerül!

– Tényleg már többször átélted ezt? – kérdezte Emily elképedve. – Hányszor?

– Nem tudom. – Malik megrántotta a vállát, és sötéten nézett. – Már teljesen össze vagyok zavarodva. Mindig, amikor azt hinnéd, megérkezünk Amerikába, megint ezen az ócska hajón vagyunk! Szeretnék végre hazamenni. – Most már Malik szeme is könnybe lábadt.

6

Ebben a pillanatban gyorsan közeledő hangokat hallottak. Túl késő volt, hogy kiszökjenek a kocsiból.

– Bukj le! – suttogta Lorenzo, és lecsúszott a hátsó ülésről, ahol mindhárman ültek, a lábtérbe. Malik is a földre hasalt. De Emilynek csak a gyapjútakaró alá sikerült bemásznia.

– A Holbrook Landaulet Mercedes egy egészen kiváló, négyhengeres jármű. Nekem a kedvencem a Daimler kínálatából. Egy kisebb vagyonba került. – Mintha pont mellettük állt volna meg az autótulajdonos. Remélhetőleg nem néz be a kocsiba! Emily ösztönösen összeszorította a szemét.

– Nagyon megbízhatónak látszik – mondta egy másik, jóval idősebbnek hangzó férfi. Aztán valaki megkopogtatta a motorháztetőt.

– Nem, nem, nem ez az – felelte az első. – Az a hátsó autó. A hitvesem ragaszkodott a pirosához.

– Méltóságos asszony, igazán jó az ízlése!

Egy nő kicsit affektálva felnevetett.

– Nagyon köszönöm, vezérigazgató úr!

Az emberek továbbmentek, a hangjuk elhalkult.

– Vizsgálják meg a motort! – mondta a fiatalabb hang, majd mogorva sóhajt hallottak.

– Csend legyen, Erna! – sziszegte a nő. – Ne zavarod édesapádat! Inkább figyelj, mit magyaráz az igazgató úr a technikáról. Egy ilyen autó maga a csoda.

– De már kívülről tudom! – szólt egy kislány dacos hangja. – Szívesebben...

– Most már aztán csend legyen, Erna!

Érthetetlen motyogást hallottak. Emily kíváncsian kimerészkedett a takaró alól, és kilesett a nyitott ablakon. A beszélgetők a raktár másik végében álltak, egy pirosan csillogó veterán autó előtt. A két férfi a felnyitott motorháztető fölé hajolt, tőlük fél méterre egy meg lehetősélen előkelően öltözött hölgy állt, egy gyerek kezét fogva. A kislány térdig érő, kék matróruhát viselt fűzős csizmával, vörösesszőke haját oldalt feltűzték, és egy masnival átkötötték. Egyik lábáról a másikra billegett.

Lorenzo megrántotta Emily karját.

– Húzd le a fejed!

– De egész normálisnak néznek ki – suttogta a lány. – Talán tudnak segíteni.

– Pff, dehogy segítenek! Tök idiótának tartanak. Bezárnak – mondta Lorenzo keserűen. – Légy óvatos, Emily!

De túl későn figyelmeztette a lányt. Mielőtt lekurodhatott volna, a másik kocsinál álló lány hátrafordult, és a tekintetük találkozott. Értelmetlen lett volna

lebukni. A kislány világos szeme villogott, a szempillája verdesett. Felfedezte. Elengedte az anyukája kezét, de nem moccant. Emily a szájára tette az ujját, és könyörgött, hogy ne árulja el. Lorenzónak biztosan igaza van: senki, akinek kivan mind a négy kereke, egy másodpercig sem gondolkodna azon, hogy visszasegítse 2020-ba.

– Mamá! – mondta a lány, a második szótagot hangsúlyozva. – Mamá, megnézhetek én is pár csinos autómobilt?

Az anyja bólintott, mire a lány egyenesen feléjük indult. Máris benézett sápadt, szeplős, vörös szempillás-szemöldökös arca az ablakon.

– Ne árulj el! – suttogta Emily.

– Nem követtünk el gonoszszágot – suttogta Malik a lábtérből.

A kislány szeme kikerekedett, amikor felfedezte a két fiút. Egy pillanatig nem szólt semmit. Csak rágta az alsó ajkát, és ráncolta a homlokát.

– Bújócskázatok? Játszhatok én is? – kérdezte végül.

Emily nem tudta, mit feleljen. Az igazságon kívül nem jutott más eszébe.

– Nem – mondta halkán. – Nem játszunk. Azért búj-tunk el, mert senki nem láthat meg.

Megint eltelt pár másodperc. A vörös hajú lány mint-ha tanácstalanul töprengett volna.

– A negyedosztályon utaztok, igaz? Ha észrevesznek titeket, nagy bajba kerültök – bólintott mindentudóan.

– Kérlek, ne árulj el! – könyörgött Lorenzo is.

– Erna – fordult meg az anyukája. – Kivel beszél-gesz? – de a választ meg sem várva visszafordult a két férfihoz, akik még mindig a motort szakértették.

– Magammal, mamá! – kiáltotta Erna. – Mert any-nyira unatkozom! – Még mindig kiismerhetetlen arc-cal nézte a három gyereket a Mercedesben. De aztán elvigyorodott. – Aha! Szóval potyautasok vagytok! – Majdnem csodálkozóanak tűnt a hangja.

Emily is elmosolyodott. Nagy kő esett le a szívéből. Nem fogja őket elárulni a lány!

– Ha felfedezik a potyautasokat, ledobják őket a fe-délzetről – suttogta. – Rettenetes! – Az egyik hosszú tincsét az ujjai körül csavargatta.

– T-t-tényleg? – dadogta Malik.

De mielőtt bárki válaszolhatott volna neki, a két férfi és a nő elindult a kocsira felé.

– Gyere, Erna! Ideje ebédelni. A vezérigazgató úr olyan kedves, hogy velünk ebédel.

– Na, ez frenetikus! – nyögött fel a kislány a szemét forgatva. Odakacsintott nekik, és a szüleihez futott. Megint csend honolt a raktárban. A három gyerek ki-merülten süppedt a hátsó ülés kárpitjába. Ez most jól sült el.

Lorenzo próbálta megnyugtatni a rémült Malikot, hogy 1913-ban sem dobnak le senkit csak úgy a fedél-zetről. De Malik még mindig ijedtnék látszott.

– Akkor inkább tartsanak örültnek és zárjanak be! – jajongott. – Még az úszóvizsgámat sem tettem le!

– Nincs ennél jobb búvóhely? – kérdezte Emily. – Ti már biztosan jól kiismeritek magatokat.

– Először a zöldség-gyümölcs raktárban bújtam el. Ott majd megfagytam. Örültem, amikor eszembe jutott az autóraktár. A *Titanic* filmben is van egy, tudtad? A szerelmi jelenetben.

– Nem néztem meg. Különben lehet, hogy nem merem volna felszállni erre a hajóra.

– Nem erre. A *Queen Maryre* – mosolygott Malik.

– Éjszaka szuper itt lenn. Napközben nehéz olyan helyet találni, ahol nem tűnik fel az ember – folytatta Lorenzo. – Kimehetünk a negyedosztály fedélzetére. De el nem tudod képzelni, milyen gyanakvóan bámulnak egyesek. Valahogy kiszagolják, hogy mások vagyunk. – Elgondolkodott. – Mindenesetre még mindig jobb, mintha az autók közt kapnak el. Szóval menjünk fel a fedélzetre!

Alighogy kimásztak a Mercedesből, megint lépteket hallottak. Dobogó, sietős lépteket. A kislány volt az. Olyan gyorsan jött vissza, hogy hiábavaló lett volna elbűjni.

– Mamá itt hagyta a kesztyűjét – mondta, és elfutott mellettük, egyenesen a piros autóhoz, majd hamarosan egy pár finom bőrkesztyűt lobogtatott az orra előtt. Kíváncsian nézett egyikükre a másikra. – Fenomenális a ruhád – mondta Emilynek, és könnyedén végigsimította a fekete pamutot. – És hol csináltattad a cipőd? Londonban? Nagyon fess.

– Köszönöm – felelte zavartan Emily.

– Ernának hívnak – mutatkozott be a lány, és mindhármuknak kezet nyújtott. – A szüleim a nagyszüleimhez visznek New Yorkba. Azt mondják, ott nagyobb biztonságban leszek. Egyedül maradok a nagyiéknál, de valószínűleg utánunk jön a nevelőnőm, Miss Graham.

– Aha! – mondta Emily. Más nem jutott eszébe.

Lorenzo gyakorlottabban adott elő légből kapott történeteket.

– Én Lorenzo vagyok – felelte. – Ő a kisöcsém, Malik, és a húgom, Emily. A mi szüleink is rokonokhoz akartak küldeni minket. De csak Malik jegyére volt pénzük. És mivel semmiképp nem akart nélkűlünk jönni, megszöktünk, és most potyautasok vagyunk.

– Ó, ez igazán bátor tett volt! – ámult Erna. – Egészen egyedül!

– Igen, egészen egyedül! – kiáltotta Malik szinte büszkén.

Erna komoly képpel bólintott.

– Mindez amiatt a gyalázatos háború miatt, igaz? Közben valószínűleg ki sem fog törni Miss Graham szerint. Nem akartam otthagyni Lübecket!

– De, sajnos ki fog – vont a össze a szemöldökét Lorenzo. – Jó, hogy nem maradtál Németországban.

– Tényleg? Háború? – nézett Malik Lorenzóról Emilyre.

– Igen, így van. Az első világháború. Én is hallottam már róla – Emily bólintott, még ha nem is tudta

pontosan, mettől meddig is tartott az a háború. – Erna csodálkozva nézett rá. Emily az ajkába harapott. Ostoba megjegyzés volt ilyen mondani 1913-ban. – Szép a kocsitok – mondta, hogy elterelje Erna figyelmét.

Erna erre felhúzta az orrát.

– A kocsi papá vesszőparipája – mondta, elnyújtva a második szótagot. – Körútra akar menni mamával az új-angliai államokban, ezért visszük az automobilt.

– Rohadt drága volt, igaz? – kérdezte Malik.

– Drága? Meglehet – felelte Erna. – Agyongyötör, hogy egész nap másról sem bír beszélni! – körbenézett. – Inkább máshol rejtőzzetek, különben még megtalál.

– De hol?

Erna megdörzsölte a szeplőit.

– Nos, nos... volna egy ötletem. Sikerülhet.

– Igen?! – Mindhárman várakozóan néztek rá.

– El kell mennem az ebédlőbe. Mamá és papá már várnak. És a lunch után papá még meg akarja mutatni annak az unalmas vezérigazgatónak az autó váltóját. Akkor már jobb, ha nem lesztek itt. – Cinkosan lehallkította a hangját. – De az ötórás tea után a szüleim mindig szundítanak egy keveset. Akkor értetek jövök. Elkopogok egy titkos jelet, hogy tudjátok, én vagyok az. – Intett nekik. – Ágyó, nemsokára találkozunk! – és már el is illant.

– Szia! – motyogta Emily. Még mindig össze volt zavarodva Erna miatt. Érdekes lány... már az is, hogy

olyan affektálva mondja, hogy „mamá” meg „papá”. De talán erről beszélt Lorenzo, amikor azt mondta, egyszerűen észreveszi az ember, ha valaki egy másik századból származik.

7

Útban a negyedosztály fedélzete felé elmentek az ebédlő mellett, amit Emily már reggel látott. Ahogy megcsapta az orrát az ételszag, megkordult a gyomra. Vágyakozva pillantott a faasztalok mellett összezsúfolva ülő, levesüket kanalazó emberekre.

De Lorenzo megrázta a fejét.

– Malik észrevétlenül be tud surranni az emberek közé – mondta. – Olyan kicsi, hogy nem veszik észre – vigyorodott el. – És az ingét már össze is maszatolta persze, így nem látszik olyan csinosnak. Nekünk ketőnknek viszont inkább be kéne húzódnia a fedélzet egyik sarkába, ahol nem tűnünk fel.

– Hozok nektek kenyeret – ígérte Malik. – És néha van nyers répa vagy karalábé is. – Már csatlakozott is egy legalább ötgyerekes családhoz a padon, miközben Emily és Lorenzo kifelé nyomakodott az ebédlőbe igyekvők között.

A fedélzet is eléggé tele volt. Az emberek fapadokon vagy a csupasz földön ültek, a lábuk között kisgyerekekkel. Noha sütött a nap, sok nőn hosszú, sötét ruha

volt, a vállukon meleg kendő. A férfiak kopott öltönyt viseltek, valamint majdnem mind micisapkát vagy ke-rek, fekete kalapot. Pár fiatal fiú bricseszben fogócskázott közöttük. A legkülönbözőbb nyelvek keveredtek. Lengyelt hallott? Vagy orosz? Biztosan nem angolt vagy franciát, azt megismerte volna.

Az elülső rakodódaru közelében ültek le egy sarokba a földre. Emily némán figyelte az orra előtti nyüzsgést. Hogyan lehetséges, hogy csupa olyan ember között kuporog, akik 1913-ban éltek? Észrevétlenül kinyújtotta a kezét, hogy megérintsen egy kisbabát, aki az anyja mellett feküdt egy kosárban. A bőre meleg volt és puha, és nagy szemekkel nézett rá. Ó, istenem, ez a gyerek biztosan nem él már 2020-ban!

– A kislánynak szerencséje van – mondta Lorenzo. – Amerikában nem kell végigszenvednie sem az első, sem a második világháborút. És látod, az apjának olyan hosszú tincsei vannak a halántékán! Zsidók. Ha Európában maradnak, szörnyen rossz soruk lenne, miután a náci hatalomra kerülnek.

Emily elgondolkodva figyelte a fedélzeten az embereket. Lorenzo elmesélte neki, hogy itt a negyedosztályon csupa bevándorló utazik. A legtöbben szegények, akik egy jobb élet reményében mennek Amerikába.

– Főleg férfiak – mondta. – Megpróbálnak jó munkát találni valami gyárban. Sokan maguk után akarják hozni a családjukat. Van, akinek élnek már a tengerentúlon rokonai, és megírták nekik, hogy az Egyesült

Államokban sokkal könnyebb az élet, mint Európában. Egyikük azt mesélte, hogy pékséget fog nyitni Kis-Németországban. Little Germanyben. Az egy városrész Manhattanben.

– Kis-Németország? Még sosem hallottam róla! – csodálkozott Emily. – Tényleg van ilyen New Yorkban?

– Nem tudom. Én a New Yorki-i nagybátyámhoz, Samhez megyek. Csak a Little Italyról meg a Chinatownról mesélt nekem. – Lorenzo komor gondolataiba merült.

Emilynek is összeszorult a szíve a sok idegen, nagyon más ember között. Visszatalál valaha a normális életébe?

– Te is a Queen Maryn utaztál egyébként, mielőtt ide érteztél? – kérdezte végül.

– Nem, egy teherhajón, aminek Sam a kapitánya. Nagyon menő volt. Azt kaptam szülinapomra, hogy vele utazhatok. – Megint elsötétült az arca. – Nem sokkal a szülinapom előtt kezdődött ez a lidércnyomás, épp, mint neked. És Maliknak is másnap lett volna a születésnapja. Bárcsak rájönnek, mi lehet ez az egész!

Az eltűnt születésnaposok... hátborzongató! Emilyt kirázta a hideg.

Malik érkezett rohanva, egy nem sokkal idősebb kislíával a nyomában. A gyerek arcát vörösre sütötte a nap, az orra már hámlott. Foltozott fenekű rövidnadrágot hordott, és egy olyan mókás sildes sapka volt az ő fejébe is csapva.

– Ő Willi – magyarázta Malik, miközben leültek melléjük a földre, és pár fonnyadt répát kotortak elő a zsebükből.

Willi még egy darab rozskenyeret is nyújtott nekik.

– Csórtunk nektek, he – mondta. – Potyázók, mi? – suttogta tiszteletteljesen. – Baró!

– És ráadásul – dörmögte összeesküvő hangon Malik – 2016-ból jöttünk! – Győzelmesen nézett Willi képébe, hogy lássa, hogy fogadja a hírt.

– He? Mit hadovász? – Willi döbbenetén felfújta a képét.

Emily is zavartan nézett Malikra. 2016? Ezek szerint Malik más évben tűnt el, mint ő. Négy évvel korábban!

Lorenzo figyelmeztetően Malik oldalába könyökölt, de a kislíút nem lehetett leállítani. A bánat, ami újra és újra előtört belőle, most a lelke egy rejtett szegletébe húzódott. Jelenleg pusztán büszke volt nagyszerű történetére.

– Időutazók vagyunk, érted? Igaziból épp 2016 van, sőt, tél. Mi sem tudjuk, hogyan, de zsupsz!, egyszerre az Imperatoron találtuk magunkat, noha az már rég elrohadt Lorenzo szerint. Emily új, de Lorenzo és én már sokadszorra érteztünk meg ide – fecsegett boldogan.

– Imperator – vetette közbe Willi. – Az uralkodó, kapiskálod? A Vilmos császár keresztöte el.

– Egy igazi császár? Koronával, trónnal, meg minden? – ezen Malik lepődött meg. – Lovagok is vannak még?

Emily irigyelte, hogy annyira kicsi, és ilyen egyszerűen bele tudja élni magát a kalandba. Lorenzo viszont nagyon dühös volt.

– Elég, Malik! – bosszankodott. – Nem fognád be a szádat?

Willi azonban csak még kíváncsibb lett.

– Nu, csak elő a farbával! – dörmögte Lorenzónak.

Így hallotta Emily is először Malik történetét. Malik is a Queen Mary 2-n utazott, pontosan négy évvel korábban, mint ő. Az anyukája nyerte az utat egy rádiós kvízzjátékon, és Malik eszméletlenül örült, hogy a négy testvér közül éppen őt vitte magával. – Mert én vagyok a legjobb a suliban – mondta, és megdöngötte a mellkasát. – Tíz nap szünetet kaptam, amit még soha, és az apukám extra szabadságot vett ki, mert valakinek a többiekéről is gondoskodni kell. Fú, de irigykedtek a bátyjaim! És mit fognak szólni, ha megtudják, hogy időutaztam is! – Malikból özönvízként dőlt a szó.

Willi tágra nyílt szemmel figyelt, mintha kísértetet látna. Ám úgy tűnt, egy pillanatig sem kételkedik a történetben.

– Asszem, megkergütem – mondta. – 2016! Ha visszamégy, vigyé mán magaddal, Malik!

– Persze, ha lehet – ígérte meg a kisfiú nagylelkűen. Lorenzo leállította.

– Tegyük ki most a pontot! – mondta. – Először is tudnunk kéne, miért vagyunk itt, igaz? Amíg nem

jövünk rá, nem találunk vissza. Ebben elég biztos vagyok most már.

– Segítetek – biztosította őket Willi, és ünnepélyes képpel bólintott. – Esküszöm.

Erre Lorenzo is elmosolyodott.

– Na, végre valaki, aki nem tart bolondnak. Ha segítesz, Willi, akkor biztos gyerekjáték lesz.

Willi kérdésekkel bombázta őket, és Malik gátlástalanul karattyolt. Nem törődött Lorenzo szemrehányó pillantásaival, dicsekedett, mennyi szuper dolog van 2016-ban. Willi persze egy szavát sem hitte. A tévét még csak el tudta éppen képzelni – elvégre egyszer már belopakodott egy igazi mozgóképszínházba, ahol pergőképet mutattak. De hogy egy ilyen tévében otthon a szófán nézheti a focit, amit ugyanabban a pillanatban játszanak Brazíliában?! Ez nem lehet igaz, ugye? És a számítógép? Egy csodamasina, amiben a világ összes tudását tárolják?! Meg ezek a mobiltelefonok... Egy ilyen varázsdobozka, ami látszólag mindent tud, kivéve a reggelit ágyba vinni? Ha, ha, ha!

– Neee, nem tesző bolonddá – mondta végül Willi, és felállt. Megkocogtatta a halántékát, és elszökdécselt. Pár másodperc múlva eltűnt az emberek sűrűjében. Malik csalódottan nézett utána.

– Mit fecseged tele a fejét! – veszekedett vele Lorenzo. – Ha most feldob, akkor gyorsan a gumiszobában találjuk megint magunkat.

– Nem fog beárulni – próbálta csitítani Emily. – Pontosan tudja, hogy csak kinevetnék. De kár, hogy elment! Szívesen megkérdeztem volna, milyen az élet 1913-ban. – Egy kicsi, eléggé lerongyolódott fiúcskára esett a pillantása, aki ebben a pillanatban üvölteni kezdett, mert az anyja lekevert neki egy pofont. Összeszorult a szíve. Miért csinálja ezt vele az anyukája?! Noha Emilynek egy pillanatig nem volt honvágya a Queen Maryn, most hirtelen rettenetesen hiányzott neki az otthona. Az anyukája, az apukája, a hamburgi gyerekszobája és az egész megszokott élete.

Megragadta Lorenzo karját.

– Ha megérkezünk New Yorkba, leszállunk a hajóról. Talán elmehetünk a követségre! Az apukám azt mondta, ha eltévedek, és nem tudom, hogyan tovább, akkor menjek a Német Nagykövetségre. Segítenek, ha bajba kerülsz... – elhallgatott. Lorenzo olyan sötéten és boldogtalanul nézett rá, hogy rögtön megértette, mekkora ostobaságot javasolt.

– Nem jutunk le a hajóról, amikor megérkezünk New Yorkba – mondta a fiú síri hangon.

– Nem? De miért nem? – nézett Emily Lorenzóról Malikra, aki hirtelen egészen elsápadt.

– Neem, sajnos nem... – visszhangozta Malik Lorenzót.

– Mi történik akkor? Mondjátok már el!

Lorenzónak szüksége volt pár másodpercre a válaszhoz.

– Tűz üt ki... pánik tör ki... mindenki ordít és rohangál... rettenetes, Emily, mert nem mindenkinek sikerül megmenekülni...

– És aztán?

Lorenzo tanácstalanul megvonta a vállát.

– Aztán minden kezdődik előlről.

8

Nem mozdultak a negyedosztály fedélzetének sarkából, míg el nem jött a találkozásuk időpontja Ernával a raktárban. Emily csendben figyelte a látványt maga körül. Annyi különböző ember utazott ezen a hajón, annyi különböző nyelv kavargott a fedélzeten! A gyerekeket mintha nem is zavarta volna, hogy nem értik egymást. Krétával négyzeteket rajzoltak a földre, és ugróiskoláztak. Malikot nem lehetett visszafogni, lelkesen ugrabugrált a többiekkel.

– Remélhetőleg nem dicsekszik megint a számítógépes játékaival – nyögte Lorenzo.

Emily felnevetett.

– A gyerekek nagy része, akikkel játszik, annyira furán beszél németül, hogy bármit mesélhet nekik.

– Azt hiszem, ez jiddis – mondta Lorenzo. – A nagybátyám, Sam is így beszél az anyjával.

– Azt hittem, a nagybátyád amerikai.

– Persze, New York-i, de közben zsidó is. És hajóskapitány. Ráadásul szupermenő. – Lorenzo felsóhajtott. Elárulta Emilynek, hogy Sam addig rágta a szülei

fülét, míg megengedték, hogy egy egész hetet lógjon az iskolából. – Elvégre kivételes, hogy pont a Hamburg–New York-vonalon hajózik – mondta. Ökölbe szorította a kezét. – És most mégsem jutok el New Yorkba! – Hirtelen felpattant. – Fázom idefenn – mondta. – Lassan lemehetnek a kocsinkhoz – intett Maliknak, aki nagy-szerű hangulatban futott oda hozzá.

Nemsokára már a hajó gyomrába tartottak, és elérték az autóraktárat, anélkül, hogy bárki feltartotta volna őket. Alighogy kényelmesen elhelyezkedtek a régi Mercedesben, kopogást hallottak a raktár fémajtáján.

– Tatarata! – ugrott fel Erna a kocsiba. Ragyogott az arca. – Itt vagyok! – kiáltotta. – Gyertek! Mutatok nektek egy kabint, ahol senki nem talál meg.

Kézen fogta Emilyt, és négyen végigsurrantak a különféle lépcsőkön és folyosókon, míg a másodosztályra nem értek. Erna kivett egy kulcsot a retiküljéből, kinyitotta az egyik ajtót, és betolta új barátnőjét a kabinba.

– Tatarata! – mondta, és várakozóan nézett a többiekre. – Nem luxusosztály – tette hozzá –, de elég kelleműs.

A szobában egy fa emeletes ágy, egy csicsás tükrös szekrény és egy dívány állt. Minden nagyon elegáns volt és régimódi.

– És ki lakik itt? – kérdezte bizalmatlanul Lorenzo.

– Senki. Csak ti. – Erna elmagyarázta nekik, hogy igazából ez lett volna a nevelőnőjének, Miss Grahamnek a kabinja. De a kisasszony nem sokkal az indulás előtt

tüdőgyulladását kapott, ezért a szoba most üresen áll, és se nem használják, se nem takarítják, senki sem jár erre. Büszkén pörgette az ajtó kulcsát a mutatójúja körül.

– Mamá és papá azt sem tudják, hol van egyáltalán a kabin. Még soha nem voltak a másodosztályon – mondta vigyorogva. – A kulcs pedig egészen biztosan nem hiányzik nekik.

A három gyerek kíváncsian körbenézett a kabinban, majd Malik leült az ágyra, és meglóbált egy pakli kártyát.

– Játsszotok? – kérdezte. – Uno. A nadrágzsebemben maradt. Még a Queen Maryről.

Erna meglepetten nézett Malikra.

– Az angol királynőtől? – kérdezte. – Azért néz ki olyan másképp, mint a miénk. Ne mondd, hogy az udvarban jártál! Miss Graham meg fog pukkadni az irigységtől. Mindig meséli, hogy Londonban egyszer látta György királyt elrobogni egy lovas kocsin.

– Dehogya, a nagynénémtől kaptam a kártyát – magyarázta gyorsan Malik, mert elcsípte Lorenzo figyelmeztető tekintetét.

Míg Emily és Malik megtanították Ernának az Unót, Lorenzo nyugtalanul járkált a kabinban.

– Nem bírom felfogni, hogy ti itt nyugodtan kártyáztok – mondta. – Azonkívül mindjárt éhen halok. Tegnap óta nem ettem semmit egy kis száraz kenyéren és egy szem répán kívül.

Erna a homlokára csapott.

– Erna Althoff, te dilinyós! – szidta magát. – A potyutasok mindig éhesek! – Az aranyozott faliórára pillantott. – Úgyis el kell mennem vacsorázni. – Felugrott az ágyról. – Hozok valamit, ha kész vagyok az evéssel.

Emily úgy döntött, használatba veszi a kis mosdót. Olyan jó volt kimosni a hajából a ragacsos szénport! Máris sokkal jobban érezte magát, még ha neki is éppúgy korgott a gyomra, mint Lorenzónak.

Amikor kidugta a fejét a mosdóból, a kabin üres volt. Csak a komódon talált egy cetlit.

Malik lelépett. Megkeresem. Mindenképp maradj itt, még vissza nem érek!

Emily aggódva kinyitotta az ajtót, és óvatosan kilesett a folyosóra. Hogyhogy Malik lelépett? Összevesztek? De mielőtt még hosszan töprenghetett volna, csodás illat csapta meg az orrát. Erna fordult be a sarkon egy zsúrkocsival. Boldogan ragyogva toltá be a kabinba Emily mellett.

– Senki sem vett észre – suttozta.

– Nézd, fácán! – büszkén megemelte az egyik tál tejet. – És lila káposzta burgonyakrokettel. Remélem, szereted a lila káposztát. Egyél, mielőtt kihűl. A desszert csokoládéparfé.

Emily tömte magát, miközben Erna elmagyarázta, micsoda szerencséje volt. A mamája ugyanis nem jelent meg a dinerhez, mert rosszul érezte magát, ami néha

előfordul. Erna cselesen felvetette, hogy majd ő beviszi a mamának a vacsorát a kabinba. A pincér mindent feltett a zsúrkocsira, és nem ellenkezett, hogy Erna személyesen szervírozza a vacsorát az édesanyjának.

– Papá boldog volt, hogy egyedül étkezhet a vezéérigazgató úrral – kuncogott Erna szemforgatva. – Mamá persze egy falatot sem kívánt. Nyilván. Így aztán ti belapátolhatjátok – körülnézett. – Hol vannak egyáltalán a testvéreid?

– A testvéreim? – Emily összevonta a szemöldökét. Ja persze! Lorenzo és Malik... teljesen megfélekedett róluk. Rémülten letette a villát. Remélhetőleg nem evett túl sokat.

– Bőven elég maradt – biztosította Erna. – A pincér biztosan azt hitte, mamá nagyétkű.

Emily elnevette magát a lány vicces stílusán. Olyan jó, hogy itt van Erna! De nem teljesen értelmetlen összebarátkozniuk, ha két különböző évszázadban élnek? Legalább el kéne mondania neki az igazat – még ha kockázatos is, mert Erna bolondnak tarthatja. Ha az ember kedvel valakit, akkor nem hazudhat a képébe, ugye?

– Figyelj, Erna! El kell mondanom neked valamit – habozott Emily. – Lorenzo és Malik, szóval ők igaziból...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és a két fiú berobbant a kabinba. És velük együtt Willi is. Pontosabban ő hirtelen lefékezett a bejáratban.

– Azta jószagú szűzmárijámat! – csodálkozott, és füttyentett egyet a fogai között. – Ha mán itt a világvége, fulladjunk aranyba!

Lorenzo a ruhaujjánál fogva behúzta, és becsapta az ajtót.

– Gyere már be! – morogta. Aztán elmesélte a lányoknak, hogy keresztül-kasul rohant a fél hajón, míg végre megtalálta Malikot a negyedosztályon. Willi Schuhmacherrel, országos cimborájával ültek vállat vállnak vetve az asztalnál.

– Nem volt hajlandó Willi nélkül visszajönni – mondta.

– Igenis – mondta Willi. – Mostan meg itt volnék. Elslisszótunk az összes strázsi mellett. – Lehuppant az ágyra, és fejbe dobta Malikot egy párnával. – Nagyon fáin. Nem tódította', Malikke. – De egy másodperccel később már fel is ugrott, hogy rávesse magát a többi fiúval az elegáns vacsorára. Erna csak egy személyre hozott evőeszközt. Amikor Willi kézzel betömött egy darab fácánt a szájába, megtiltotta neki az illetlen viselkedést. Így aztán körbejárt a kés, villa, kanál.

Evés után Erna felvetette, hogy játsszanak még egy kör Unót. De Willi végre hallani akarta az igaz történetüket, ahogy Malik megígérte.

– Azokrú' a messzekukkolókró' meg telemicsodákró'.

– Tévé és mobiltelefon – motyogta Malik.

Lorenzo dühös pillantást vetett rá. Malik persze nyilván tovább dicsekedett Willinek.

– Milyen történet? – kérdezte kíváncsian Erna.

Amikor Lorenzo le akarta hűteni, Emily nem bírta tovább. Erna annyira kedves és segítőkész volt, egyszerűen nem bírt neki tovább hazudni. Így aztán levegővétel nélkül elhadarta, mi mindenben ment keresztül az előző éjszaka óta. Malik időnként közbevetett egy-egy mondatot, és végül Lorenzo sem bírta visszafogni magát.

– Így igaz! Tényleg, akármilyen abszurdnak is hangzik! – erősítette meg.

Erna némán hallgatta őket. Az arca visszatükrözte, mi jár a fejében. Leginkább egyvalami: hitetlenkedés. De végül hagyta, hogy akárcsak Willit, magával ragadja a történet. Megkérte Emilyt, mutassa meg a karóráján, mennyi az idő, majd elgondolkodva bólintott.

– Mamá mindig azt mondja: amióta feltalálták a repülőt és az autót, semmit sem tart lehetetlennek. Egyszer talán még a Holdra is eljut valaki.

– Pontosan. 1969-ben – mondta Lorenzo. – Az Apollo-11-gyel, az amerikaiak űrhajójával. Az első ember a Holdon Neil Armstrong volt. Olvastam egy könyvet a holdszállításról. – Felállt, tett pár ügyetlen lépést előre, és mély hangon idézte: – Kis lépés az embernek, de nagy lépés az emberiségnek!

Emilyből és Williből egyszerre tört ki a kacagás.

– A nagymamám azt mesélte, hogy látta élőben a tévében – mondta Emily.

– Komálom a jó történeteket! – Willi szeme lelkesen csillogott. – Nyóc, hogy stimmol-e, ugyi? Ha nagy leszek, könyveket fogok írni kalandokrú! Mán a betűvetést is ismerem!

Erna felállt.

– Zúg a fejem – mondta. – Amúgy is vissza kell mennem, mielőtt a szüleim aggódni kezdenek.

Emily könnyörögve nézett rá.

– De hiszel nekünk, ugye? És nem árulsz el?

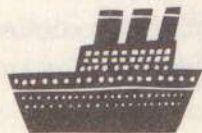
– Természetesen nem árullak el – felelte felháborodottan Erna. – De hogy hiszek-e nektek, azt még meg kell fontolnom. – Elmosolyodott. – Holnap korán reggel jövök megint, és hozok reggelit, ígérem.

Willi is felállt.

– Számóhattok velem is. Egy kis früstök jó vóna.

– Nehogy lebukj, te tökfej! – figyelmeztette Lorenzo. De már be is csapódott az ajtó Willi, Erna és a zsúrkocsi mögött.

Hamar elosztották az ágyakat. Malik kényelmesen elfért a díványon, Lorenzo feküdt a felső ágyra, Emily alulra – ami mérföldekkel kényelmesebb volt a régi Mercedes ülésénél. Noha még mindig izgatott és zavart volt, hamar lecsukódott a szeme. Egész biztosan ez volt élete legfárasztóbb és legőrültebb napja! Holtfáradtan merült álomba második éjszakáján az Imperatoron.

9

Két hosszú, három rövid, két hosszú: másnap reggel Erna a titkos jelükkel kopogott be az ajtón. A zsúrkocsin a legcsodálatosabb dolgok sorakoztak: pirítós és barna kenyér, rántotta, virsli és szalonna, tea és sütemény. Még paradicsomos bab is!

– Angol reggeli à la György király. Mamá kidobott vele – nevetgélt Erna. És egy leheletnyi rossz lelkiismerettel a hangjában hozzátette: – Még mindig rosszul van.

Emily és Malik vidáman enni kezdtek, Lorenzo azonban nem moccan az emeletes ágyról.

– Nincs étvágyam – morogta. De olyan sok étel volt, hogy bőven maradt neki és Willinek is.

A tea már kihűlt, a pirítós megpuhult, mikor kopogtak az ajtón, és a dühösen fújtató Willi rontott be a kabinba. Annyira ideges volt, hogy rá sem pillantott a reggeli maradékára.

– Mi a gond, he? – veszekedett, amikor a többiek kérdezgették. – Willi Schuhmacher egy ökör, mert

hagyta, hogy elkapják. Ez a stájsz! Kétszer is elnadrágútak.

Sötét képpel elmesélte, hogy a másodosztály folyosóján elfogta egy utaskísérő, és lekevert neki egy pofont. És amikor visszahurcolta az apjához, az még a nadrágszíjával is elintézte az alsó felét.

– De hát a gyerekeket tilos verni! – kiáltott felháborodva Emily.

– Hát a' meg mikortú? – mormogta Willi, és betömte az utolsó virslit a szájába.

– Még az egész világon verik a gyerekeket, Emily – hallatszott most egy keserűen dühös hang az emeletes ágyról.

Erna egy süteményt nyomott Willi kezébe.

– Vegyé! – mondta. – Mindjárt vissza kell vinnem a kocsit. Ha sokáig elmaradok, mamá gyanút fog. Ma különösen ideges, hiszen este megérkezünk New Yorkba.

Lorenzo hirtelen leugrott az ágyról. Szó nélkül felfalt némi maradékot a tányérokrol. Nyilvánvalóan veszettül rossz kedve volt. Amikor Willi megkérdezte, nem akar-e gyorsan egy parti Unót játszani, mielőtt Ernának el kéne indulnia, felrobbant.

– Kártyázgatni! – fújtatta. – Hallottad, hogy ma este megérkezünk New Yorkba! Holnap reggel, amikor még mindig több mint háromezer ember lesz a fedélzeten, hatalmas pánik fog kitörni! Tegnap már így is túl sok időt elvesztegettünk. Ki kell végre találnunk, hogy

jutunk le erről a bárkáról, mielőtt minden újra előlről kezdődik.

Emilynek hirtelen megint összeszorította a szívét ez az egész szörnyűséges történet.

– Talán olyan ez, mint egy számítógépes játék – mondta elgondolkodva. – Amíg nem tesszük meg a megfelelő lépést, nem jutunk át a következő szintre.

– És mi a megfelelő lépés? – kérdezte Malik olyan naivan, mintha tényleg elhinné, hogy a lány tudja a választ.

Emily tanácstalanul megrázta a fejét.

– Ti már több kör óta itt vagytok. Biztosan minden lehetséges utat kipróbáltatok, nem?

– Katt! – mondta Lorenzo, és a mutatóujjával először a teáskanna fedelére koppintott, majd a vajasdobozra és a zsúrkocsi fogantyújára. Körbeugrált a kabinban, megbökte a lámpakapcsolót, a kilincset, a tükröt és a lámpaernyőt. – Katt, katt, katt, katt! Figyelj, mindjárt a következő szinten vagyunk! – szinte hisztérikus volt a hangja, és minden kattintással egyre hangosabb lett.

Kopogtak.

– Segíthetek? – hallották egy férfi hangát.

Rémülten meredtek az ajtóra. Lorenzo is elnémult, míg Erna végre válaszolt.

– Ó, köszönjük! – kiáltotta. – Minden rendben!

Távolodó léptek hallatszottak, és Lorenzo lerogyott a díványra.

– Sajnálom – motyogta. – Lassan begolyózik.

Egy percig mind csendben ültek. Aztán Willi jelentkezett.

– Ez meg mán megen mi? – kérdezte. – Egy gípes játék? Meg tuggyátok tanítani?

– Nem, Willi. Túl bonyolult. Hamarabb érünk New Yorkba, mint hogy elmagyaráznánk neked – nevetett gúnyosan Lorenzo.

– Hogyhogy bonyolult? – háborgott Malik. – Teljesen egyszerű. Valamit le kell győzni, hogy továbbjuss.

– Igen, feladatokat kell megoldani. És ha mindet megcsináltad, vége a játéknak. De ez néha egy örökkévalóságig tart – magyarázta Emily.

– Pontosan. Ez a különbség – Lorenzo a díványba boksolt. – Először is ez nem játék, másodszor meg nincs sok időnk. Ha a hajó kiköt Hobokenben, már késő...

Emily most még egyszer meghallgatta a borzalmas történetet, ami Ernának és Willinek új volt. Csütörtökön korán reggel tűz üt ki a negyedosztályú szállások közelében, az emberek pedig pánikba esve próbálnak a fedélzetre jutni.

– Néhányuknak nem sikerül – mondta keserűen Lorenzo. – Mire végigmegyünk a folyosón, már húzzák ki az első halottakat a vízből.

– Ez iszonyú – suttozta Erna.

Lorenzo fújtatott.

– Igen, iszonyú. De csak a szegényeknek. Ti a luxusosztályról már rég biztonságban lesztok, ezt már tudom.

Már este kiszálltok a partra, mert titeket nem ellenőriznek olyan szigorúan. Viszont a harmad- és negyedosztályon utazók még a kabinjukban töltik az éjszakát. Reggel viszik el őket Ellis Islandre, a bevándorlási hivatal szigetére.

Erna összeráncolta a szemöldökét.

– Lehet – mondta. – Csak azt tudom, hogy értünk jön nagypapa Hobokenbe.

Emily megbökte Lorenzót a könyökével.

– Hé, Erna nem tehet az igazságtalanságokról.

– Na, pont mint a Titanicon! Ott is a pénzeseket mentették! – kiáltott fel egyszer csak Willi. Aztán elsírta magát. A vagány, pimasz Willi. – Nem akarom. Nem akarom, hogy ez történjék. – Felállt, és megtörölte a karjába az orrát. – Visszamennék a szüléimhez.

Már majdnem az ajtóban volt, amikor még egyszer megfordult.

– Meg aztán világos, mint a vakablak, hogy mi vóna a teendő. – Összefonta a mellkasa előtt a karját. – Nem kéne égnie a dógoknak, igaz-e?

10

Lorenzo tátott szájjal bámult Willire. Aztán ököllel a fejére csapott. Mekkora marha volt! Persze hogy meg kell akadályozniuk a tüzet! A tüzet, a pánikot és a halottakat. Azért landolnak újra és újra a múltban, mert mindig megtörténik a szerencsétlenség. Hogyhogy ennek a berlini taknyosnak kell felnyitnia a szemét?

Már az első időutazásakor találkozott Willivel, de a hablatyolásával eléggé az idegeire ment. Nem örült volna neki, ha Malik összebarátkozik a fiúval. Ezért kitért az útjából. És most épp Willi segítette őket továbblépni!

Zavarodottan csavargatta a tincseit.

– Azta, Willi! – nyögte. – Igazad van. Meg kell akadályoznunk a tüzet! Miért nem ismertem ezt fel hamarabb?

– Nem csoda, Lorenzo – próbálta Emily vigasztalni. – Először ezt az egészet fel kell fogni. Ha nem találkoztam volna veletek, biztosan megbolondulok. Egyetlen világos gondolatot sem sikerült volna kicsikarnom magamból.

A fiú, bár még mindig eléggé elkínzottan, de rámosolygott.

– Oké, akkor gondolkodjunk együtt! Szóval mit tudunk? – Elvett egy papírtömböt és egy ceruzát a komód-ról, és nagy vonalakban felvázolta a hajót. – A tűz holnap reggel üt ki, nem sokkal napkelte előtt. Körülbelül itt. – Lendületesen bekarikázta a hajó elülső részét, és felnézett a rajzról. – De pontosan hol? Sajnos nem tudjuk.

– Talán az automobil-raktárban – töprengett Erna. – Papá nemrég a kocsiban felejtette az égő szivarját, miközben a bárónak magyarázott a Mercedesről.

– Ajvé! Oltári fafej!

Emily bólintott.

– Mégis inkább azt hiszem, hogy az elülső kazánházban történhetett – rajzolt a cetlire pár jelet oda, ahol a kazánházat sejtette. – Látnotok kéne, milyen örületes forráság fortyog ott.

Lorenzo egyetértett. Volt már párszor a kazánházban. Abban a pokolban simán felrobbanhat valami.

– De hogyan akadályozzuk meg a tűz kitörését? – kérdezte Malik.

– Megeshet máshun is. Bárhun – hadonászott Willi. – A fedélközbe' állandóan mindenféle manusok lófrálnak, elfüstölnek egy pipát vagy egy dekket. Az öregem minden este telefüstüli a bodegánkat, a muterom meg simpfol vele, hogy mennyen mán ki, kívű' tágasabb!

– Szét kell szélednünk, mielőtt felkel a nap – közölte Lorenzo. – Én a kazánházban öröködöm. Emily az

autóraktárban. Malik a többi raktárnál, Willi a kabinok környékén. – Ő is berajzolt pár jelet a lapra.

– És én? – jelentkezett Erna, mintha az iskolában lenne. – Én is örködhetek valahol, Lorenzo.

– Te addigra már nem is leszel a hajón, Erna. Már ma este elhagyjátok az Imperatort. Utána lepecsételik a beutazási papírokat, és kiszállhattok a szárazföldre – folytatta Erna felé fordulva.

– De papá azt mondta, hogy még fel fog szállni egy orvos a hajóra, mert betegek nem szállhatnak partra – mondta Erna. – Mamá már aggódik, hiszen még mindig nincs jól. Papá kinevette. Nem rühes, és elvégre nem vagyunk koldusok.

Willi dühös pillantást vetett rá.

– Mé', mi se! New Yorkban az öregem építkezésen fog dógozni, azokon a felhőkaristolókon. Ha mégse, akkor irány Sikágó. Ottan mindenkinek jut munka a vágóhidakon. Aztán meg én is dógozhatok, ha akarok. Mondd csak meg annak a finom papáááádnak!

– Még csak kilencéves vagy! Nem dolgozhatsz!

– Dehonnem, ha akarok! Sikágóban szabad, na!

– Pfff! – forgatta a szemét Erna.

– Emberek! Van jobb dolgunk is, mint veszekedni. Fogy az időnk. Nem fogjátok fel?! – Lorenzo majd felrobbant. – És ez az ostoba rajz semmit sem segít. – Összegyúrte a cetlit, és falhoz vágta.

Egy másodpercig csend telepedett a kabinra, majd Erna megköszörülte a torkát.

– Talán meg tudom szerezni az Imperator tervrajzát, amin minden helyiség be van rajzolva, a lépcsők és a vészkijáratok meg ilyesmik. Papának megvan a kabinunkban. Mit gondolsz, az segítene, Lorenzo? – kérdezte óvatosan.

A fiú mély lélegzetet vett, és máris újra kézben tartott mindent.

– Igen, szuper ötlet, Erna! – mondta. – Minél jobban kiismerjük magunkat a hajón, annál jobban tudjuk, mit lehet csinálni. Hozd ide gyorsan!

Erna azonban nem bízott benne, hogy még egyszer sikerül kilopóznia. Lorenzo ezért úgy döntött, vele megy a luxuslakosztályra, hogy a lány kiadhassa neki a tervet.

– Ja, tulajdonképpen úgy is nézel ki, mintha a luxusosztályon volna a helyed – vélte Erna. – Csak ne lennél mezítláb! – Elgondolkodva nézett a fiú csupasz lábára, aztán a mosdóhoz ment, és egy nagy törülközővel tért vissza. – Egyszerűen tegyél úgy, mintha épp az uszodába tartanál.

– Miii? – rikoltott Willi. – Itten van fürdő?

– Igen – felelte Erna. – És tornaterem is. – Dacosan Willi szemébe nézett. – Meg könyvtár.

Megint veszekedni akarnak? Lorenzo erőteljesen kitolta az ajtón Willit.

– Mutasd meg magad az apádnak! Különben még elkezd keresni. Találkozunk körülbelül egy óra múlva a negyedosztály fedélzetén, oké?

– Aje, Aje, Sir, rendben! – Willi megbökte a sildes sapkáját.

– Ti ketten pedig itt vártok, míg visszajövök. Semmi elmáskálás, Malik, világos? Nincs kedvem állandóan utánad szaglászni.

– Világos.

Lorenzo a nyaka köré csapta a fürdőlepedőt, és a csupasz lábára pillantott. Szerencsére nemrég levakarta róla a koszt.

– Hamarosan visszatérek – mondta Emilynek. Neki legalább volt már annyi esze, hogy nem kellett rá külön felügyelni.

Erna kitolta az ajtón a zsúrkocsit a maradékokkal, Lorenzo követte a folyosókon. A másodosztály és a luxusosztály között gond nélkül átkeltek, mert a stewardok már ismerték Ernát. Egyikük segítőkészen elvette a kiskocsit, hogy elvigye a koszos edényt. Méltóságos kisasszonynak szólította a lányt, akinek ez láthatóan teljesen természetes volt.

Pár perc múlva Althoffék kabinja előtt álltak. Lorenzo összerendezte, mert kinyílt az ajtó. Erna apja állt előttük, és szigorúan pillantott a lányára.

– Erna! Az anyád nincs jól, pár perc múlva megkezdődnek a beutazási formaszabványok, és te összeviszva mászkálsz a környéken. – Végigmérte Lorenzót, mintha egy házasságszédelő lenne.

Erna idegesen felnevetett.

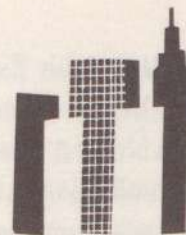
– Lorenzo, szóval ez itt papá, azaz ifjabb Friedrich Althoff szenátor. – Felnyújtózott, és megpuszilta az apja pofaszakállát. – Papácska, bemutathatom neked Lorenzót? Ő – a megfelelő szavakat kereste, végül úgy döntött, az igazat mondja. – A hajó tervrajzáért jött. Tudod, szörnyen érdekli, hogyan épült az Emperor.

Lorenzo észrevette, hogy Erna apja a meztelen lábára néz.

– Az uszodába igyekeztem – mondta sietve.

– Most még? – rázta a fejét rosszállóan Althoff úr. De aztán bement az íróasztalához, elővett egy színes nyomtatványt, összetekerte, és Lorenzónak nyújtotta. – Tessék. De az úszást már hagyjad, fiacskám, ha még ma le akarsz jutni a fedélzetről!

– Köszönöm szépen, szenátor úr! – mosolygott Althoff úrra Lorenzo. Persze hogy még ma le akart jutni a fedélzetről. Semmi mást nem akart jobban a világon! Derekasán kezet ráztak, aztán hirtelen megölelte Ernát. Erna, ez a kislány, aki már halott, mire ő megszületik... Érezte a haja illatát, hogy milyen nagy és életteli, és egy pillanatra megint átérezte, micsoda örült helyzetben van.

Egy óra múlva a negyedosztály fedélzetén ültek a rakodódaru melletti sarkukban, és az Emperor műszaki rajzát tanulmányozták. A hajó hosszanti metszetét ábrázolta. Lorenzo bekarikázta azokat a helyeket, ahol őrködni akartak, és mindegyikhez berajzolta az ideális menekülő útvonalat.

– Jegyezzétek meg pontosan, hogy juttok az őrhelyetekről leggyorsabban a fedélzetre! – mondta. – Ha esetleg nem tudjátok megakadályozni a tüzet, sietnetek kell majd.

Emily nagyot nyelt. Ha nem tudják megakadályozni a tüzet... Akkor neki is előlről kezdődik az időutazása? Ugyanezekkel az emberekkel fog találkozni, Lorenzóval, Malikkal, Ernával és Willivel?

– Ott jön Erna – hallotta Malikot, mintha a gondolatait folytatná. És tényleg: Erna integetett nekik, miközben átnyomakodott az utasok tömegén.

– Csak pár percem van! – mondta. – De még el akartam búcsúzni tőletek.

Csinos fehér ruhájában leült Emily mellé a földre. Mint egy orchidea a káposztaföldön, úgy nézett ki a sötét gyapjúruhákba öltözött kivándorlók között.

Különös hangulat uralkodott a kis csapatban. Még Willi, ez a kereplő is csöndben maradt. Mindannyian tudták, hogy talán sosem látják viszont egymást. Ki tudja... Ha minden jól megy, Lorenzo és Malik visszaérkeznek 2016-ba, Emily 2020-ba, a Queen Maryre. Erna a nagyszüleinél fog élni Manhattanben, és Willi talán elutazik a családjával Chicagóba. Vagy New York másik végén lakik egy olyan világban, aminek egyetlen közös pontja sincs Erna finom, előkelő világával.

– Még mindig nem tudom, igaz-e, amit meséltetek – szólalt meg Erna. – De mindegy is. Annyira örülök, hogy megismerhettelek titeket! – Elmosolyodott. – Tégged is, te tökfej! – bökte oldalba Willit, és egy doboz marcipánt nyomott a kezébe. – Tessék, búcsúzól! – mondta. – Igaziból a lübecki nagymamámnak akartam vinni – mosolygott ferdén.

Erna ünnepélyesen kezet nyújtott. Mind az öten felálltak, és megölelték egymást.

– Sok szerencsét! – szífogott Erna. – Vigyázzatok magatokra, jó? – Aztán felkapta a ruhája szegélyét, és ellibeggett.

A többiek, még mindig hallgatagon, nekiláttak a marcipánburgonyáknak. Alig tömte be Willi az utolsó golyót a szájába, felsóhajtott, és a szemét forgatta.

– Na neee, a Frici! – nyögött. – Rihtig most. – Egy idősebb fiúra mutatott, aki teljesen nyilvánvalóan keresztet valakit. – Az egyik bátyám. Mék inkább, mielőtt bedühödik. Később majd gyövek, aztán örködünk, he? – A fejébe nyomta a micisapkáját, és még Ernánál is sebesebben elrohant.

Így már csak hárman ültek a sarokban. Nem volt több megbeszéltnivalójuk, se tennivalójuk, csak várták az estét. És az ilyenkor augusztusban elég későn köszönt be.

– Pihenjétek ki magatokat! – javasolta Lorenzo. – Ma nem sokat fogunk aludni.

Emily túl ideges volt, hogy pihenjen, de aztán valószínűleg tényleg elbóbiskolt, mert amikor kinyújtózott és álmosan felpillantott, látta, hogy már alacsonyan áll a nap.

Hirtelen morajlás, kiáltás hullámozott végig a tömegben:

– New York, New York! Amerika! – Az egész fedélzet megmozdult. Aki ült, az felugrott, és mindenki a korláthoz nyomakodott. Emily, Lorenzo és Malik is igyekezett az első sorban elhelyezkedni. Igen, tényleg! A vörös alkonyi fényben felbukkant Manhattan, még egész kicsiben, de minden pillanatban egyre tisztábban látszott. Áhíthatos hangulat ragadta magával az embereket: Amerika, az ígéret földje!

Emily az ujjongó, szífogó emberek között állva nézte, nézte a horizontot. Egyre közeledett a sziget. Ott állt

a Szabadság-szobor, a felhőkarcolók, számtalan hajó szelte át az öböl vizét. Persze teljesen másképp nézett ki, mint a képeken, amiket apa mutatott neki. Sokkal kevesebb volt a ház, kisebbek a felhőkarcolók. Mégis felejthetetlen látvány volt. Meghatódva érzékelte, hogy egy fiatalasszony letérdel mellette, és imádkozik, miközben könnyek csorognak végig az arcán.

– Miért sírnak az emberek? – kérdezte Malik. – Nem örülnek, hogy mindjárt odaérünk?

– Sokaknak nagyon különleges pillanat ez az életében – felelte Lorenzo. – Hiszen meséltem, Malik: ezek az emberek mindent feladtak, hogy Amerikába jöjjenek, a családjukat, a barátaikat... egész megszokott életüket, akkor is, ha szegények voltak. Fogalmuk sincs, mi várja őket. De most, a Szabadság-szobrot látva bizakodás tölti el őket.

– Néhányan biztosan örömben sírnak – suttogta Emily.

Malik bólintott.

– Nagyon bátrak, ugye?

– Igen, azok – felelte szinte ünnepélyesen Lorenzo. – Ezért még rosszabb, hogyha az új hazájukban az első reggelük egy szerencsétlenséggel indul.

12

Még mielőtt az Imperator megérkezett volna Manhattannel szemben Hoboken kikötőjébe, egy kisebb hajó simult az oldalához, és pár férfi felmászott a fedélzetre. A bevándorlási hivatal emberei voltak, ahogy Lorenzo legutóbb már megfigyelte. Amikor lement a nap, és az ég még utoljára narancsosan felizzott, a gyerekek végignézhették, hogyan horgonyzik le a hajó a partnál.

Még mindig a korlátnál tülekedtek az emberek, hogy semmit ne mulasszanak el. Az utaslépcsőt leeresztették, hordárok rohagáltak a fedélzeten, rengeteg koffert, ládát és bútort pakoltak le, az autókat pedig daruval emelték át a szárazföldre. A parton emberek integettek a fedélzeten várakozóknak, kiáltások ropptentek ide-oda.

Emily, Lorenzo és Malik a nyakukat nyújtogatták. A luxusosztály és a másodosztály utasai már szálltak is lefelé. Észreveszik vajon Ernát a sok-sok ember között az utaslépcsőn? Igen, ott megy a szüleivel, a nyári meleg ellenére egy csinos kis kabátkában. A mamájának

rózsaszín napernyő billeg a kezében, a szenátor úr a vezérigazgató úrral cseveg.

Erna is a negyedosztály fedélzetét pásztázta.

– Ágyó! Sok szerencsét! – Olyan izgatottan hadonászott, hogy egy matróz elkapta, nehogy megcsússzon. Még egyszer hátrafordult, aztán odaszaladt egy ősz hajú úrhoz, aki a karjába zárta, és magához szorította.

– Nézd, az a nagyapája! – mondta Malik. – Most szörnyen örül! – Megtörölgette a kezével a szemét. A viszontlátás jelenetei láthatóan elszomorították.

Lorenzo a vállára tette a kezét.

– Gyere, Malik! – mondta. – Átmegyünk a hajó túloldalára, és megnézzük Manhattan fényeit. Már amúgy is annyira késő van, hogy nemsokára mindenki visszahúzódik a hálótermébe. Akkor elfoglalhatjuk az őrhelyeinket.

Igaza volt. Az emberek elszállingóztak a korlát mellől, hogy letolakodjanak a lépcsőn. Amikor már senki sem volt a fedélzeten, felbukkant Willi.

– Összepakótuk a hóbelevancunkat – mondta. – Mán minden a fülkébe van. A mutter aszonta, le se hunnya a pislogóját az idegtő. Azt mégis elbólintott. Senki nem fülelt le, mikó' elslisszótam.

Hozott nekik egy fél kenyeret, megették, mert éhesek voltak. De étvágyuk nem volt, rájuk tört megint a szorongás. Hol fog kitörni a tűz? Fel fogják fedezni, mielőtt szétterjed? Meg tudják akadályozni a tűzvészt

és a pánikot? Most nem lesznek halottak, és végre tényleg vége lesz ennek a kísérteties időutazásnak? Ezek az utolsó együtt töltött pillanataik, mielőtt mindannyian visszatérnek a saját világukba?

Emily látta, hogy Malik a könnyeivel küzd.

– Figyeljetek, emberek! – mondta. – Tök fölösleges az autóraktárban őrködnöm. Hiszen az autókat már mind kipakolták! Elmegeyek Malikkal a többi raktárba, tudunk együtt őrködni.

– Jó ötlet – helyeselt Lorenzo. – Oké... akkor szerintem ideje indulnunk. – Próbált bizakodónak hangzani.

Mind megölelték egymást, Lorenzo jó darabig erősen magához szorította Malikot.

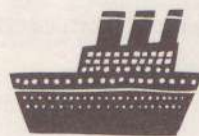
– Még biztos találkozunk, kicsi – mondta. – Még hozzá 2016-ban! Kivett egy cetlit a zsebéből, és odaadta Maliknak és Emilynek. – A hamburgi címem és a telefonszámom – mondta. Tétován Willire nézett. – Neked is odaadhatom, de...

– De 2016-ban én má alulró' szagolom az ibolyát, mi? – fejezte be Willi a mondatot, és csücsörített. – Kitoröhetem vele – morogta. – Mit érdekő' az a telemicsoda. Amúgy is bolond beszéd ez a jövőbő' jöttünk... – hangosan megszívta az orrát. – Na, jakkor, indúnánk, vagy mi? – Oldalba bökte a könyökével Lorenzót, és már el is indult a lépcső felé.

A hálókabinokhoz vezető folyosónál kettéváltak útjaik. Willi itt maradt, míg a többiek leereszkedtek

a hajó gyomrába. Lorenzónak kellett a legmesszebb, a legveszélyesebb űrhelyre mennie. Emilynek a torkában dobogott a szíve, miközben nézte, ahogy a fiú elsiet a kazánházak felé. Mi a jó istent tehetne, ha az egyik óriási kazán felrobban?

– Sok szerencsét, Lorenzo, légy óvatos! – kiáltott utána, de a másik már nem hallotta.

13

Lorenzo letörölte az izzadságot a szeme sarkából. Szörnyen melege volt. Vajon az izgalomtól vagy a kazánház közelségétől, ami előtt állt? Óvatosan benyomta az ajtót. A rettenetes forróságra és lármára felkészülve a válla közé húzta a fejét – és meglepődve bámult be a sötét, óriási terembe. Némaság honolt, mint egy kriptában. Sehol senki, egy zörrenés sem hallatszott. Egy pillanatig nem értette, mi történt. Miért nem égnek a kazánok? Hová tűntek a fűtők? A patkányok hagyják el először a süllyedő hajót, jutott eszébe a mondás. Nyilván ha sejti valaki, mi fog történni, akkor a lehető leggyorsabban lelép. A legénység már tudja, hogy valahol tűz fog kiütni? Túl későn érkezett? De aztán megértette: a hajó már nem halad, ezért nem is kell táplálni a kemencéket, ugyebár. Csak most jutott eszébe, hogy nem is füstölögnek a kémények.

A teremben csak a vészvilágítás derengett, alig lehetett kivenni valamit. De úgy tűnt, minden rendben van. Kicsit kevésbé óvatosan végigment az óriási kazánok mellett a hátsó ajtóhoz. Onnan sem hallatszott

a szokásos zaj. Mégis: biztosan parázslík még valahol szén, ami felgyújthat valamit, ezért jobb, ha megvizsgálja a másik kazánházat is.

Hirtelen rávetődött valami a sötétből. Mint egy rabló az éjszakában! Erős kéz kapott utána, koromtól fekete arc meredt rá, csak a szeme fehérje világított.

– Mit akarsz itt? Mi keresnivalód van erre?

Ijedtében dadogni kezdett.

– Á... semmi. Azaz de... én...

– Na mi? – A férfi lazított a szorításon. – Miért nem vagy a kabinodban?

– Utána akartam nézni, nehogy meggyulladjon valami.

– Hogy itt ég-e valami? Mi vagy te, a fűtőmester? Tűnj el, de gyorsan! Ez nem játszótér – a férfi elengedte, és az ajtó felé lökte.

De Lorenzo nem moccan. El kell magyaráznia a fűtőnek, hogy az Imperator nagy veszélyben van. Ezért kapkodva összehordott mindent, amit tudott: hogy tűz fog kiütni, nemsokára, valahol itt, lenn, a hajó orrában. És hogy ők most örködnek, ő és Emily és Malik, hogy megakadályozzák a tüzet, mert különben pánik tör ki, és meghalnak az emberek, agyonnyomják egymást, vagy beesnek a fedélzetről a tengerbe. Egyre hangosabban beszélt, egyre izgatottabban. De a fűtő sziklaszilárdan állt, és rezzenéstelenül nézte.

– Meg kell akadályoznunk! Utána kell néznünk a kazánházakban. Nem érti?! – kiáltotta Lorenzo.

– Neem, nem értem. Egyáltalán, semennyire sem értem. – Az ember maga volt a nyugalom, de a hangja minden szóval fenyegetőbben dörgött. – Honnan tudod? Talán te gyújtogattál a barátaiddal?

– Nem, mi megakadályozni szeretnénk a tüzet, a fenébe is! Vesztegetjük az értékes időnket! Tűzvész lesz és halottak! Tudom, már egyszer átéltem! Nem is egyszer! TŰZ LESZ! – ordította az átkozott fűtő képébe.

Erre a férfi megragadta a karját, és jól megrázta.

– Elég lesz, hallod? Jelentem a kapitánynak!

– Igen, kérem, de gyorsan! – lihegte Lorenzo. A karját mintha satuba fogták volna.

A fűtő gúnyosan felröhögött.

– Persze csak ha lejárt a műszakom. Van még egy kis dolgom, mielőtt felmegyek a fedélzetre. És az egyetlen, ami feltart, te vagy, te mitugrasz!

Mielőtt Lorenzo észbe kaphatott volna, a férfi berángatta a kazánház hátsó részébe, durván a földre lökte, és háttal egy csőnek szorította. Valamit előkapott, és meglóbálta a levegőben.

– Mi az? Mit akar? – Lorenzo mereven figyelte a földről a fűtőt. A sötétben nem látta, mi van a kezében. De a következő másodpercben felismerte a kötelet. – Ne, ne tegye ezt velem! Kérem!!!

– Fogd be a pofád! – A fűtő hátracsavarta a karját, megkötötte a csuklója körül a kötelet, és ráerősítette a csőre. Olyan szorosan, hogy a fiú mozdulni sem tudott. Lorenzo rángatta, húzta a kötelet, de az csak

még fájdalmasabban vágott a bőrébe. – Na, most már üvölthetsz, ahogy csak bírsz. Itt senki sem hall meg – mondta a fűtő.

Lorenzo látta, hogy bedobja a sapkáját egy sarokba, és az ajtóhoz megy. De nem ahhoz, ami a következő kazánházba vezetett, és ahol bármelyik másodpercben kitörhet a tűz. Nem, hanem a kijáráthoz. Itt hagyta egyedül. Az ajtó becsapódott, és halotti csend lett. Lorenzo rémülten meredt a sötétbe, minden pórusából dőlt az izzadság. A félelem hideg verítéke.

Milyen késő lehetett? Emily alig bírta legyűrni nyugtalanságát. Egy sötét sarokban ücsörgött a földön, a raktárak előtt Malikkal. Bárcsak náluk lenne a telefonjuk, kívánta tiszta szívből. Akkor vész esetén rögtön elérnék egymást, és egyeztetnének. Igazán gyámoltalannak érezte magát. Hogy voltak képesek régen mobiltelefon nélkül élni az emberek?

Malik ásított.

– Ne aludj el! – figyelmeztette Emily. – Akkor nem tudunk senkit időben figyelmeztetni, ha szükséges.

Hirtelen szörnyű gondolata támadt: és ha nem fejezik fel a tüzet... akkor először is az lenne a legfontosabb, hogy mindenki időben kijusson a fedélzetre, nem igaz?

– Figyelj, Malik! – mondta nyomatékosan. – Hogy történt a legutóbb? Nem azt meséltétek, hogy azért voltak halottak, mert kitört a pánik? Vagy valakit közvetlenül a tűz pusztított el?

– Nem hiszem... Az emberek tülekedtek... páran beestek a vízbe... megfulladtak... egészen borzasztó

volt... – suttogta Malik olyan halkán, félve, hogy Emily alig értette. De épp eleget hallott így is.

– Ostobaságot csinálunk, Malik – szakította félbe. – Gyorsan menjünk vissza a hálótermekhez, és figyelmeztessük az embereket, érted? Hiszen majdnem kétezren vannak, és mindenkinek időben ki kell kelnie az ágyból! – Már fel is ugrott, és magával húzta Malikot. Sietve felrohant a lépcsőn a negyedosztályra.

A negyedosztály legelső folyosóján Willi jött szembe velük.

– Na, megcsináltátok? – kérdezte lelkesen. – Kioltottátok a tüzet?

Emily megrázta a fejét. Hadarva magyarázta el az új tervét.

– Úgy kell figyelmeztetnünk az embereket, hogy ne akadjanak rögtön ki – mondta.

Willi, amilyen okos volt, rögtön megértette.

– Csak elhítem, hogy extra früstök van a dekken – javasolta. – Akkor villámgyorsan kispuriznak a kabinbó'.

Pontosan így is tettek. Végimentek a folyosókon, és kabinról kabinra benyitottak mindenhova. Malik büszkén megkongatta a gongot, ami az utasok étkezési idejét jelezte. Emily úgy tett, mintha ő lenne a konyhafőnök. Erőteljesen felszólított mindenkit, hogy legyen szíves a fedélzetre fáradni, mert ott ízletes búcsúreggeli várja őket.

– Breakfast! Ne toporogjanak, de ne is nyomakodjanak!

– Reggeli a fedélzeten? – Bukkantak fel az első álmos arcok a kabinok előtt. De addigra Malik és Emily már a következő folyosón járt. Willi minden kétkedőnek elmagyarázta, hogy jobb lesz, ha összekapja magát.

Fokozatosan minden folyosóról özönlenni kezdtek az emberek a lépcsőházba. Izgatottan fecsegték össze-vissza. Sokan össze voltak zavarodva, mert ilyen korán felébresztették őket. Mások örültek, hogy indulhatnak. Megint mások kérdezősködtek, mert nem értették, mit hirdettek ki, és kérték, fordítsák le nekik. De senki nem tülekedett, senki nem idegeskedett. Nagyjából rendezetten tartottak a fedélzetre. Willi terve nagyszerűen működött.

Természetesen a dolog nem maradt észrevétlen. Utaskísérők bukkantak fel, tudni akarták, mi folyik, hitetlenkedve rázták a fejüket. Extra reggeli a fedélzeten? Hogy jutott az emberek eszébe ilyen képtelen gondolat? De már olyan sokan indultak neki, hogy nem lehetett feltartóztatni őket.

Emily körbenézett. Hol lehet Willi? A sok ember között szem elől vesztette. Csak Malik állt mellette, mert neki végig szorosan fogta a kezét. Emilyt hirtelen szörnyű félelem járta át. Lorenzo! Még mindig lenn van a kazánházaknál! És mi lesz a kazánnál dolgozókkal és a legénységgel? Őket nem kéne sürgősen értesíteni?

– Malik – súgta rekedten. – Lemegyek még egyszer, kihozom Lorenzót. Menj tovább a fedélzetre, keresd meg Willit!

– Nem. – A kisfiú nem volt hajlandó egyedül maradni. Így aztán ketten rohantak vissza, le a lépcsőkön, el a raktárak előtt, míg az első kazánháznál nem álltak. Vajon Lorenzo itt van egyáltalán? Emily felrántotta a vasajtót, és Malikkal az oldalán tett pár lépést előre. Szokatlanul sötét volt. Nyilván egy fűtő sem volt már szolgálatban, és a kazánok sem égtek.

– Lorenzo, itt vagy valahol? – kiáltotta óvatosan. Csak nehogy itt rejtőzzön az egyik fűtő a homályban...!

– Itt – jött egy rekedt hang a sötétből.

Malik hirtelen felsikoltott.

– Lorenzo! – kitépte a kezét Emilyéből, és berohant a terembe. Most már Emily is látta, amit a fiú. Valaki feküdt a földön a fal mellett, háttal egy csőnek nyomódva, a karja hátracsavarva, megkötözve.

– Lorenzo, mi történt? Mit tettek veled?! – már le is térdelt mellé, és kitapogatta a kötél végét a sötétben. Míg Emily próbálta kioldani a csomót, Malik kisímitotta Lorenzo arcából az izzadságtól ragacsos tincseket, a fiú pedig elmesélte, hogy kapta el a fűtő.

– Egyszerűen itt hagyt. Irtó boldog vagyok, hogy értem jöttetek! – mondta, és kimerülten elhallgatott. Berekedt, elvékonyodott a hangja, annyira hosszan kiabált segítségért. Micsoda rettegést kellett kiállnia, hiszen tudta, hogy hamarosan kitör a tűzvész!

Emilynek végre sikerült kioldani a kötelet, és Lorenzo megdörzsölte fájó csuklóját.

– Mennyi az idő, Emily? – kérdezte aggódva. – Már biztos közeledik a reggel. Igyekezzünk, hogy mihamarabb kijussunk! – Talpra segítették. Míg a lépcsőház felé siettek, Emily elmesélte, mit végeztek.

Lorenzo megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Milyen okosak vagytok! Már a kezdet kezdetén ezt kellett volna csinálnunk.

Megérkeztek a negyedosztály legalsó szintjére, ahol még mindig volt pár család a hálókabinokban. Emily oda akart menni hozzájuk, hogy figyelmeztesse őket – de akkor hirtelen éles jel harsant. Kiáltások, soknyelvű ordítások hangzottak fel: Tűz! Tűz van az orrban! Valami ég! Aki nem a lépcsőházban volt, az futni és kiáltozni kezdett. Fire! Ogień! Foc! Fayer! Пожар! 火!. Az utolsó utasok is pánikban menekültek, gyermekeiket maguk előtt hajtva.

Egyre szűkebb lett a hely a kabinok közt. A tömegben Emily Lorenzo mögött botladozott, Malik kezét átkulcsolva. Istenem, szóval tényleg! A tűz tényleg kiütött, ahogy Lorenzo és Malik megjósolta. Remélhetőleg még kijutnak! Az égett szag egyre erősödött, a fojtogató füst sűrűsödött. Könnyezett a szemük, alig kaptak levegőt. Emily egy pillanatra megtorpant, mert rázta a köhögés.

Hirtelen Malik eltűnt. Valahol biztosan elhagyta! Mint egy darab uszadék fát a tenger, úgy ragadta magával a tömeg.

– Malik?! – keresgélve tapogatózott előre a füsttel teli folyosón. – Maaalik! – Hol lehet? Hol van Lorenzo? Egy méternyt sem látott.

– Emily? – Ez Malik rémült hangja!

Végre észrevette. A lépcső aljában állt sírva, és kutatva nézett körül. A lány pár lépéssel mellette termett.

– Itt vagyok. Gyere gyorsan! – már tolt is fel a lépcsőn, el a füsttől, ami lentről gomolygott.

Kiérték a fedélzetre. Friss levegő áramlott feljük, Emily mélyet lélegzett. Mindenhol ijedt emberek nyomakodtak. Az utaskísérők próbáltak rendet teremteni, a matrózok előkészítették az utaslépcsőket, a kapitány hangja zengett a megafonban.

– Őrizzék meg a nyugalmit, kérem, őrizzék meg a nyugalmit! Van elég időnk, hogy elhagyjuk a hajót. A tüzet ellenőrzésünk alatt tartjuk. Nők és gyerekek előre!

Füstölgő kéményű révhajók és tűzoltó csónakok érkeztek az Imperator mellé, majd sietve letekerték a tűzoltótömlőiket. Emily és Malik a korlátnak préselődve figyelte, hogy a mólóra rendőrautók futnak be zörögve, és hangosan szirénázó tűzoltóautók fékeznek. Milyen régimódiak! Mintha csak játékok lennének. Hogyan akarják ezekkel eloltani az égő hajót?

A kapitány nem mondott igazat. Ugyan a tűz csak az orrban parázslott, de a legénység az életét kockáztatva küzdött vele. De legalább nem terjedt tovább, és a fedélzeten az utasok követték a személyzet utasításait.

Senkit nem löktek a vízbe, senkit nem nyomtak agyon, egy bevándorlónak sem esett baja. Sietve, de nem pánikba esve hagyták levezetni magukat az utaslépcsőn először a nők és a gyerekek, majd a férfiak is.

Emily nem akart Lorenzo nélkül leszállni. Mindig megállt, és őt kereste. De Malikkal együtt tovább sodródtak, és a matrózok egyszerűen megragadták a csípőjét, és a lépcső felé tolták.

Lassan ezernyi ember gyűlt össze a parton. A harmadosztály utasai is elhagyták az Imperator, noha az ő kabinjaik a hajó tatjában helyezkedtek el. Emily, még mindig Malik kezét fogva, keresztülpréselte magát a tömegben. Hol lehet már Lorenzo és Willi? Amikor elszivárgott hozzá a hír, hogy két matróz a tűzoltás közben füstmérgezést kapott, megint elkapta a rettegés. Remélhetőleg nem a barátaival történt újra valami.

Malik hirtelen megtorpant, és két kezével a fejéhez kapott.

– Figyu, Emily! – suttogta rekedtes hangon. – Nézd csak; a szárazföldön vagyunk... tényleg lejutottunk a hajóról. Ezúttal megcsináltuk!

2. RÉSZ NEW YORK

*„A múlt, a jelen és a jövő közti különbség
csak illúzió, még ha nagyon makacs is.”*

Albert Einstein

15

– Stop! Stay behind!¹ – kapta el Emily karját egy rendőr. A lány ijedten fordult meg. Mi folyik itt? Csak most vette észre a sok egyenruhás férfit, akik az ezernyi embert őrizték a rakparton. Körbevették őket a rendőrök, és az ideges emberekre irányították a pisztolyukat!

A rendőr elengedte, de a képe nem sok jót árult el.

– Don't go further! – parancsolta. – You have to be checked by the immigration office!²

– Okay, okay – sietett a válasszal Emily.

– Mi történik, Emily? – kérdezte félve Malik. – Le akarnak löni? Hiszen nem csináltunk semmit!

– Nem tudom, Malik. Meg kell állnunk. Azt hiszem, még el kell mennünk a bevándorlási hivatalba. Maradj egészen nyugton, akkor nem fognak bántani. – Lesütötte a szemét, hogy ne kelljen a fenyegető pisztolycsöveket néznie.

1 Állj! Ne gyere közelebb!

2 Maradj ott! Még ellenőriznie kell a bevándorlási hivatalnak.

Ebben a pillanatban vette észre Lorenzo göndör fejét a tömegben, és már a fiú is boldogságtól ragyogva kacskaringózott feléjük a tömegen át. Földöntúli örömmel ölelték át egymást hárman.

– Hál’ istennek itt vagy, Lorenzo! Annyira aggódtam. Láttad Willit? – kérdezte Emily.

– Nem. De talán már az egyik révhajón van a családjával, és Ellis Island felé tart. – Lorenzo a túloldalon fekvő kis szigetre mutatott, amit a remény szigetének is hívtak, de a könnyekének is, mert a hatalmas épületben ellenőrizte a bevándorlási hivatal, hogy kinek szabad belépnie az Egyesült Államokba, és kinek nem. – Ezek itt megakadályozzák, hogy valaki meglépjen, mielőtt megkapja a beutazási engedélyét – magyarázta a felfegyverzett rendőrökre és vámhivatalnokokra pillantva. – Aki nem kap engedélyt, a következő hajóval utazhat is vissza Európába.

Malik megrángatta a ruhája ujját.

– És mi? Velünk mit fognak csinálni, ha nem engednek be? Minket hova küldenek vissza, Lorenzo?

Némán néztek egymásra, és tanácstalanság tükröződött a szemükben. Igaz, hogy nem landoltak újfent az Imperator fedélzetén – ami nagyszerű –, de hogy jutnak haza, vissza a jövőbe?! Mi történt velük, az isten szerelmére?

Lorenzo ocsúdott fel először a mindhármukat elöntő, nyomasztó félelemből.

– Hé! – mondta, és gyengéden oldalba bökte Malikot. – Jó úton vagyunk. Most először jutottunk kicsit előrébb.

Malik dacosan dobbantott.

– Az igaz. Végre lejutottunk arról a vacak hajóról!

– Igen, mert időben felkeltettétek az utasokat. – Lorenzo meglapogatta a kisfiú vállát. – Életeket mentettetek meg!

– Mi mindannyian, mind az öten! – hangsúlyozta Emily.

Mintegy végszóra Willi termett előttük.

– Kicsinyt elslisszótam, hogy mongyak egy ágyót. Átvisz a révész a szigetre. Mán rám ragasztották a számomat is. – Előrehajtotta a fejét, és megmutatta a kabátján a ráerősített cetlit.

– Wilhelm Schuhmacher / Imperator – olvasta fel Emily.

– Nehomán elfelejtsem, ki vónék! – vigyorgott Willi. – De nem frankó, hogy megcsinátuk? – A tekintete végigsiklott az embertömegben.

Malik egy férfira mutatott, aki pár méterre tőlük épp egy rendőr felé tört utat magának.

– Nézzétek ott azt a torzonborz alakot!

– Mi van vele? – kérdezte Emily, akinek valahogy ismerős volt a férfi.

– Él! És múltkor... – Malik nagyot nyelt. – Múltkor a folyosón láttam, ahol mindenki úgy nyomakodott

és kiabált, őt meg lelökték, és a feje nekivágódott a falnak!

– Pontosan – suttogta Lorenzo. – Én is láttam. Az aktatáskáját szorította kapaszkodás helyett, aztán lezuhant. Kihúzták a vízből, de már nem élt. Vizes hajjal egész másképp nézett ki. – Bámulta a férfit, és hitetlenkedve csóválta a fejét. – Így már felismerem! A tincsei meg a bajsza... Tudjátok, ki ő?

A többiek várakozóan néztek rá.

– Ez Einstein. A híres Albert Einstein.

– Komolyan? Azért volt olyan ismerős! – bólintott Emily. Apu mutatott egyszer neki egy fotót, amin Einstein az emberekre ölti a nyelvét. De biztosan nem erről lett híres, igaz? Valami szuper dolgot talált föl, ugye?

Míg figyelték, ahogy Einstein a rendőrrel beszél, Lorenzo elmesélte nekik, amit Einsteinról tudott.

– Néhányan azt mondják, ő volt minden idők legnagyobb zsenije. Ő találta ki a relativitáselméletet, amiért Nobel-díjat kapott. Már ahhoz is zseninek kell lenni, hogy megértsd, amit felfedezett. Mindenesetre a térről, az időről és az anyagról szól, és hogy egyik sem abszolút.

– Aha – dünnyögte Malik.

– Há' én ehhez pista vok – vakarta meg Willi a füle tövét. – De mán én is láttam a manust. Mikó egyszer beslisszótam a harmadosztályra, az egyik asztalná' gubbasztott, és skribolt valamit. Egyik lapot a másik után firkáta össze. Aszitem, könyvet ír. Ha nagy leszek, in is

könyvet írok... Akkó... – elhallgatott. – Ajj, neee! Mámegen a Fritze! Olajra lépek! – Fancsali képpel intett a bátyjának, és már futott is, amennyire a tömegben lehetett.

– Talán találkozunk az Ellis Islanden! – kiáltott utána Lorenzo. Aztán a többiekhez fordult elgondolkodó képpel. – Szerintem ez az Einstein bizonyította be, hogy az idő egész másképp kattog, mint ahogy addig hittük. Az idő is relatív, mint a tér.

– Melyik tér? – kérdezte Malik.

– Bármelyik. A levegő körülöttünk... – Lorenzo türelmetlenül hadonászott körbe, majd folytatta: – Talán azt is bebizonyította, hogy elvileg visszafelé is lehet menni az időben... Nem tudom, de... de mi... Talán... – próbálta összeszedni a gondolatait. A gondolatait, amik csak elmosódott sejtések voltak. – Mondd, Emily – nézett a lányra figyelmesen, mintha nagy jelentősége lenne a válasznak –, a születésnapod éjszakáján tűntél el, igaz? Milyen nap volt az?

– 2020. február 28-a. Végre ünnepelehettem volna tényleg a születésnapomon, 29-én! Szökőnapon születtem, ami elég béna, mert igazából csak négyszer van születésnapom.

– Én is! – rikoltotta Malik.

Lorenzo biccentett.

– Akárcsak én. Mindhárman szökőnapon születtünk. És tűntünk el.

Emily egyszeriben furán érezte magát.

– Nem is tudtam, Lorenzo. Ez nem lehet véletlen, ugye?

– Nem, de egyszerűen nem értem. Pont olyan, mint ha átestünk volna egy időkapun. – Megint a híres fizikus felé pillantott. – Szóval ha valaki tud nekünk segíteni, hogy ezt megértsük, akkor ő az, ott. Gyertek!

Lorenzóval áttolakodtak a tömegben. Amikor már csak pár méterre voltak Einsteinól, látták, hogy a rendőr egy kis rést tesz szabaddá neki. Átengedték a lezárás túloldalára. Alighogy átsusszant, újra összezártak a sorok.

– Ő kimehetett! – kiáltotta Malik.

Figyelték, ahogy túlradóan üdvözlí Einstein egy idősebb úr. Elvette a bőröndjét, de az aktatáskáját nem adta át neki a tudós. Emily elkapott pár mondatot, amit a férfi németül mondott. Nyilvánvalóan csodálkozott, hogy a híres professzor a harmadosztályon utazott, pedig az egyetem a luxusosztályt is kifizette volna.

– Hallottad, mit felelt Einstein? – kérdezte Emily Lorenzót. – Azt mondta, inkább nyugodtan dolgozik a harmadosztályon, mint hogy egész úton beképzelt fontoskodók zavarják. Na, ha Erna papája a keze közé kaparintotta volna, biztosan nem sokat tudott volna dolgozni!

Ám Lorenzo nem figyelt rá. Amikor észrevette, hogy a két férfi nyilvánvalóan az egyik parkoló autóhoz tart, a kordonhoz igyekezett.

– Álljon meg, várjon! Albert Einstein, sürgősen beszélnem kell magával! Állj!

De a beszélgetésbe mélyedt tudósok nem reagáltak. A hangzavar közepette bizonyára meg sem hallották a kétségbeesett kiáltásokat.

– Albert Einstein, kérem, várjon már! Áááállj! – Lorenzo megpróbált elmenni az egyik rendőr mellett, de az bosszankodva elkapta.

– Stay where you are, boy!³ – vakkantotta az őr, és még szorosabban markolta.

– Ki kell jutnom! – Lorenzo védekezett és kiáltozott. Csalódottan nézett a két férfi felé. – Albert Einstein! – kiáltotta még utoljára, mindhiába.

Míg a férfiak beszálltak a kocsiba, és elindult velük a sofőr, Emily egy kicsit arrébb húzta a dühöngő Lorenzót.

– Ne csinálj balhét! – kérte halkan. – Ezek a rendőrök elég barátságtalanul néznek ki. Nézd, mindenki sorban áll a komphajókhoz! Tennünk kéne róla, hogy végre mi is kijussunk innen.

– Igen, kéne – felelte Lorenzo. De csak állt megkövülten, a keze ökölbe szorult, és nézte, ahogy átellenben tovagurul a régimódi kocsí.

– Ez volt az utolsó esélyünk – motyogta.

³ Nem mehetsz tovább, fiam!

16

Nem sok idejük maradt tépelődni és sajnálkozni. Egy egyenruhás férfi nyomakodott át a tömegen, hogy mindenkire ráerősítsen egy cédulát, amelyet már Willi kabátján is láttak. Sűrűn teleírt utaslistákat hurcolt magával, és mindenkinek megkérdezte a nevét. Aki nem felelt rögtön, arra ráförmedt.

– Tuti nem vagyunk rajta a listán – suttogta Emily Lorenzónak. – Mit mondjunk? – Rémulten figyelte, ahogy a hivatalnok egyre közeledett. – Vagy szerinted ennek ellenére átengednek?

– Na persze. Még taxit is hívnak nekünk – gúnyolódott Lorenzo.

De már előttük is állt a tisztviselő.

– Your name? German? Német? – parancsolóan rájuk nézett. – Where are your parents?⁴

– No parents, nincsenek szüleink. We are alone – dadogta Emily.⁵

4 Neved? Német? Hol vannak a szüleid?

5 Nincsenek szüleink. Egyedül vagyunk.

– Your names then!⁶ – nyomult tovább a fickó, és az orruk alá dugta az utaslistát.

– Emily, Malik és Lorenzo – felelte Lorenzo kapkodva.

– Family name?⁷

A vezetéknevük? Valamit muszáj volt mondania, különben baj lesz.

– Schmidt! – bökte ki hirtelen. – Schmidtnek hívnak.

A hivatalnok elkezdte lapozgatni a sajt papírokat.

– Shmitt, Shmitt – motyogta. A listáján rengeteg hasonló név szerepelt. Schmidt, Schmitt, Schmied, Smit, Smith... Lorenzo pont a legjobbat választotta, hogy kikészítse a hivatalnok idegeit.

– How do you spell it? – rivallt rá Lorenzóra. Amikor a fiú elkezdte németül betűzni a szót, türelmetlenül a kezébe nyomta a tollat. – Here, write it yourself! – mondta.⁸

Hú, micsoda szerencse, hogy a káosz ennyire túlterhelte ezt az embert! Lorenzo megkönnyebbülten töltötte ki a három kártyáskát.

Így aztán fél óra múlva egy dugig tömött révhajón ültek, mellkasukon a hamis vezetéknevükkel és a hajó nevével, ami idehozta őket. Malik felpörögve kommentált minden látnivalót: a Szabadság-szobrot, a sok hajót

6 Akkor a neveteket kérem!

7 Vezetéknév?

8 Betűzd! Tessék, írd ide te!

a Hudson folyón, amik az Ellis Islandre tartottak... Lorenzo és Emily viszont szótlánul ültek, míg meg nem érkeztek a szigetre. Megnémultak a feszültségtől, mint sokan mások körülöttük.

A bőröndökkel, zsákokkal, kosarakkal megpakolt emberek között begyalogoltak a bevándorlási hivatal óriási vörös téglás épületébe. Mivel nem volt csomaguk, segítettek egy idős hölgynek cipelni a holmijait. Alig volt nagyobb, mint másfél méter, a bőrkofferje majdnem a derekáig ért.

Amikor meglátta Lorenzo sötét képét, barátságosan rámosolygott.

– Ne aggódj! – mondta. – Fiatal vagy és egészséges, tudsz dolgozni. De én, én csak teher vagyok azoknak, akik itt élnek az Újvilágban. – Nagyot sóhajtott.

– Miért jött el egyáltalán otthonról? – kérdezte Malik a nénit.

Mire ő megint felsóhajtott.

– Mert már nem tudtam, hogy éljek meg, fiacskám. A fiaim már egy éve New Havenben élnek, jó munkájuk van. Spóroltak, megvették nekem a jegyet. Nem akartak egyedül hátrahagyni.

Irányítók mutatták, merre kell menni, majd felküldték őket egy meredek lépcsőn a regisztrációs terembe. A felfelé vezető úton alaposan megfigyelték, hogy gyengének mutatkoznak-e, kapkodják-e a levegőt, vagy betegnek látszanak-e. Emily észrevette, hogy az idős hölgy összeszedi magát, nehogy az erőlködéstől

fújta. Belekarolt, és észrevétlenül felsegítette a lépcsőn. Mellettük egy zörgő csontú férfi sántikált, rettenetesen köhögött, és már pár lépcsőfok után megszédült. Emily szíve összeszorult, amikor az egyik hivatalnok kiemelte a tömegeből. A férfi hangos javeszékélésben tört ki, a felesége sírva kapaszkodott a hivatalnok karjába. De mit sem ért. A férfit elvezették, mint egy bűnözőt.

– Ez rettenetes – dűnyögte rekedten Malik, és szorosan átkulcsolta Lorenzo és Emily kezét.

Odafenn egy orvos is megvizsgálta őket, és gyorsan egészségesnek találta, majd továbbintette mindhármat. De végig kellett nézniük, ahogy egy vöröses, gyulladt szemű fiút elválasztanak megrémült családjától. Alig volt idősebb Emilynél.

– Hova viszik? – dadogta Malik halottféhéren. Emily és Lorenzo tanácstalanul rázták a fejüket.

Az egyik várakozó suttogva elmagyarázta, hogy a fiút még egyszer alaposan kivizsgálják.

– Ha komolyan beteg, és idősebb tizenkettőnél, visszaküldik – mondta. A három gyerek döbbenet összenézett. Egész egyedül, míg a család többi tagja Amerikában marad? De hát ez borzalmas!

Végre bejutottak a váróterembe, ahol már számtalan bevándorló ült. Hihetetlen hangzavar volt: emberi hangok kavalkádja, kisbabák sírása, a hozzátartozóiktól elválasztott felnőttek zokogása. Innen elkísérték őket az egyik lerácsozott részlegig, ahol szorosan egymáshoz

préselődve végre leülhettek a fapadokra. Itt kellett várniuk, míg előremehettek a kisablakhoz, ahol egy bevándorlási tisztviselő kikérdezett mindenkit.

Órákig ültek, mint tyúkok a tojókretrecben. Nehéz volt nyugton maradni, annyira éhesek és szomjasak voltak. Ha nem adott volna nekik az idős hölgy pár fonnyadt almát, még rosszabb lett volna. Emilynek egyszer csak képek ötlöttek az eszébe, amiket a tévében látott, a híradóban, otthon, apuval és anyuval. Emberek, akik Európába igyekeztek, valahol a Földközi-tengeren. Ezrek, épp, mint itt, csak a tévéhírekben szereplők már hónapok óta vártak.

Hirtelen feltűnt neki valami: mindenki papírokat szorongatott, amiket aztán bemutatott az ablaknál. Suttogva hívta fel rá Lorenzo figyelmét.

– Igazolványok! A francba! – nyögött fel a fiú. – Persze, Emily, megmutatják a vízumukat meg az útlevelüket, vagy amire szüksége van egy bevándorlónak. Nekünk, nekünk meg nincs semmink. Se igazolványunk, se útlevelünk. – Idegesen nézett a hivatalnokok felé. – Mi a csudát csináljunk?

Emily tanácstalanul rágta a hüvelykujja körmét. Kis híján elsírta magát. Hogy jutott ebbe az egész slamasztikába? Nem tudna egyszerűen csettinteni, hogy eltűnjön ez a lidércnyomás? Hirtelen annyira vágyakozott a régi életére, hogy végigfolytak a könnyek az arcán.

Akkor odahajolt hozzájuk az idős hölgy.

– Hol vannak egyáltalán a szüleitek? – kérdezte, és kedvesen megsimogatta Emily kezét.

Milyen nehezére esett hazudni ennek a kedves, idős hölgynek! De Lorenzo figyelmeztető pillantása elég volt, és megtartotta magának a történetét.

– A nagybátyánk New Yorkban értünk jön, Manhattanben vár – mondta kapkodva Lorenzo. – Mi... árvák vagyunk.

– Szegénykéim! – sóhajtott a nő. – És mi történt a papírjaitokkal? Jól hallottam, hogy nincsenek igazolványaitok?

– Igen – felelte Lorenzo. – Nincsenek, mert... szóval... – megakadt. – Mert a bőröndünk beesett a vízbe ma reggel, amikor akkora kavarodás volt a tűz miatt. Ezért nincs csomagunk sem.

Emilynek tátva maradt a szája a csodálkozástól. Hihetetlen, hogy Lorenzónak milyen gyorsan eszébe jut mindig valami kibúvó!

– Édes istenem! – mondta a nő. – Van legalább pénzetek? Egy kis pénz nélkül senkit nem engednek át.

– Pénzünk? – Lorenzo összeráncolta a homlokát. – Mind odalett. Tulajdonképpen volt... – De mielőtt folytatta volna a hazudozást, a sor mozgásba lendült, és Lorenzót az ablakhoz hívták. Sietve megragadta Malik és Emily kezét, és előrementek, ahol egy nagyon kimerültnek látszó hivatalnok vizslatva mérte végig őket. Főleg a fiúk koszos, meztelen lábát szemlélte megvetően.

– Nímet? – kérdezte. Amikor Lorenzo bólintott, odaintett egy tolmácsot, aki szintén meglehetősen fáradtnak tűnt. A fiú előadta neki az imént kitalált történetét, mire a hivatalnok idegesen felsóhajtott. A tolmács elmagyarázta nekik, hogy nem ők az elsők aznap, akik az Imperatoron kiütött tűz miatt papírok nélkül maradtak. Rettenetes a felfordulás. Eléjük rakott egy formanyomtatványt, hogy töltsék ki.

Lorenzo sebtében kiszámolta a megfelelő születési dátumokat, és beírta a hamis vezetéknevüket. Utolsó lakhelyként egy hamburgi utcát adott meg. A kérdésre, hogy hol laknak majd Amerikában, elfogta a nyugtalanság. Nem találhat ki csak úgy egy címet, ami talán nem is létezik, igaz?

– Mi a cím? – nézett kérdően Emilyre, remélve, hogy a lánynak talán eszébe jut egy utcanév.

Hirtelen az idős hölgy termett mellettük. Amikor a tolmács utasította, hogy várjon, míg sorra nem kerül, egyszerűen csak közbevágott:

– Én vagyok a nagymamájuk. Amerika három nagyszerű új állampolgárral gyarapodik, akik az új hazájukat tisztelni fogják. Igazán különlegesen becsületes, istenfélő gyermekek... – Olyan gyorsan hablatyolt, hogy a tolmács le sem bírta fordítani. Amikor harmadszor mesélte el, hogy a szegény gyerekek pénze és papírjai a csomagjaikkal együtt a Hudsonba estek, a hivatalnok csendre intette.

– A cím? – kérdezte fakón.

– Manhattan, Grand Street 4. – mondta a nő elszántan. Letett pár bankjegyet a pultra. – Ez elég lesz a kompjegyre Manhattanig.

A hivatalnok megvizsgálta a pénzt, majd visszaadta a hölgynek. Aztán egyszeriben minden váratlanul felgyorsult. A kezükbe nyomták a beutazási engedélyt, a hivatalnok tett egy mozdulatot a kezével, mintha idegesítő legyeket hessentene el.

– Várjátok meg kinn a nagymamátokat! – mondta a tolmács. Míg az idős nő is megkapta a kérdőívet, áttolták őket a következő terembe. „Push to New York!”⁹ – állt az ajtón, ami ebben a pillanatban kinyílt előttük. Megcsinálták! Elhagyhatták Ellis Islandet, és felszállhattak a következő New Yorkba tartó kompra.

Némán álltak egymás mellett a rakparton, és nézték Manhattan felhőkarcolóit a túlparton.

⁹ New York felé nyílik!

17

Miközben Emily és Malik az idős nőre vártak, Lorenzo körülnézett, hogy nem látja-e meg valahol Willit. Nála volt az Uno, amit Malik feltétlenül oda akart ajándékozni Willinek. Amikor Emily bedugta a kezét a ruhája zsebébe, talált egy almát. Biztos a néni rakta még gyorsan bele. A meghatottságtól majdnem megint elsírta magát.

– Nézd, Emily, ott van! – Malik megbökte, és már szaladtak is mindketten, hogy segítsenek a nőnek a nehéz koffert cipelni. És természetesen, hogy túláradóan megköszönjék neki, amit értük tett!

– Hát igen, nem könnyen füllentek. De értetek szívesen tettem. – Az idős hölgy egész ráncos arcával mosolygott. Emily nem is tudott a szemébe nézni, hiszen ő is folyamatosan hazudott neki. De mit tehettek volna ebben a helyzetben...?

Ebben a pillanatban valaki feléjük szaladt. Egy hosszú copfos kislány integetett boldogan. Emily elgondolkodott, honnan ismeri.

– Hiszen én vagyok, a Hertha – mondta a kicsi, amikor előtte állt. – És azok ott mögöttem a szüleim meg

a Heinz. – A családjára mutatott, akik a csomagjaikkal a rakparton álltak.

Emily elnevette magát. Persze, a kislány, aki első éjszaka segített neki megtalálni az utat a luxuslakosztályokhoz. Milyen jó viszontlátni!

Hertha izgatottan locsogott tovább.

– Annyira honvágyam volt egész úton! És aztán még Barbiról is megfeledkeztünk, mert úgy siettünk. A tűz miatt. És most szegénykém egy szál egyedül utazik viszsza Hamburgba.

Malik és Emily rémülten néztek Hertha szüleire. Talán hátra kellett hagyniuk az egyik gyereküket?

De Hertha rendületlenül folytatta:

– Barbi volt az egyetlen, akit magammal hozhattam. Otthon volt még két babám, a Liza meg a Péter. – Felhúzta az orrát, de aztán bátran mosolygott. – De most már Amerikában vagyunk, és apu szerint jól fog menni a sorunk. Rögtön továbbutazunk vonattal Detroitba, ahol az autógyárakba keresnek munkásokat.

Kifulladásra nyújtott kezet mindhármuknak, és udvariasan pukedlizett.

– Good bye! Anyu szerint csak rövid időre mondhatom, hogy viszlát. A „good bye” amerikaiul van, ezt is megtanulom! – és már el is ugrándozott.

Nem sokkal később Lorenzo is felbukkant, oldalán Willivel, akit egész nagy családja követett. Az apja, az anyja és négy fiútestvére, mind ugyanolyan kerek fejűek és elálló fülűek, mint Willi. Szörnyen izgatottak voltak,

mert Ottót, a második legidősebbet elküldték a betegszobára. Csak egy óra múlva engedték el az orvosok.

– Ez olyan sügér, mint amilyen egy szál bél – pörölt az apjuk, és adott egy tockost a fiának. – Hangosan faksznizott, mikón fel kellett másznia a lépcsőn. Olyan veszettű jammerolt, hogy egy nagy X-et mázoltak a vállára. Ami annyit tesz, hogy talán agyalágyult!

– Igazuk is vóna vele – mondta a legidősebb, Fritze. – Tényleg nincs ki a négy kereke.

Erre már az anyjuk is közbeavatkozott. Még mindig kocsonyás volt a térdé, annyira aggódott Ottóért. Nem, egyáltalán nem akart több viccet hallani erről.

Lorenzo vállalta, hogy mindenkit bemutat mindenkinek, nagy kézrázások közepette. Minden porcikájukat előntötte a boldogság, hogy végre Amerikában vannak. Az idős hölgy megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Willi családja is Manhattanbe tart. Akkor a három árva gyereknek legalább nem kell egyedül utaznia. Ő ugyanis innen egyenesen New Havenbe indult a fiaihoz.

– Remélem, jól érzitek magatokat a nagybácsikátoknál – mondta Emilynek, akit persze megint furdalt a lélek a hazudozás miatt.

Willi apja elmesélte, hogy egy barátjuk kiközvetített nekik egy lakást a Tompkins téren Kis-Németországban, Little Germanyben.

– Kít szoba meg egy konyha! Saját budiva! – mondta. – Úgy örülök, mint malac a makknak!

– Kis-Németország? – kérdezte Emily. – Hát tényleg létezik?

Az idős hölgy gondterhelten csóválta a fejét.

– Csak létezett, kicsikém. Szép lehetett, egy igazi német város, több mint ötvenezer lakóval. De pár éve odalett.

– Mecsoda? Mán nincsen? – kiáltott döbbenetben Willi anyja. – Azt’ hun fogunk lakni?

Erre elmesélte nekik az asszony, hogy szörnyűséges hajószerencsétlenség történt. A katasztrófában a német közösség több mint ezer tagja meghalt – megfulladt vagy a tűzbe veszett, mert egy kirándulóhajó orrában tűz ütött ki. – Szinte minden család gyászolt valakit, sokan nem akartak a régi lakhelyükön maradni – mondta. – Kis-Németország felbomlott.

– Tűz? A hajó orrában? – dadogott Lorenzo.

– Igen – a nő reszketni kezdett. – Ezért ijedtem meg annyira, amikor ma reggel az Imperatoron kitört a tűz – mondta halkan. Megdörgölte az arcát, mintha el akarta volna kergetni az események emlékét. – De szerencsére már nem a hálóteremben voltam. Fenn voltunk a fedélzeten. Különben az életben nem jutok ki.

– Nu, csak nem az extra früstök mián? – Willi csak úgy ragyogott a boldogságtól. – Az én vótam! Az én ötletem vót!

– Nu, mán ez is meggárgyút – nyögött fel Fritze. És bumm, már be is gyűjtött Willi is egy tockost, hogy messzire repült a micisapkája. Erre ő meg belebokszolt

Fritzébe, Otto pedig lekapta Fritze sapkáját. De még mielőtt mind rendesen összebunyóztak volna, közbeavatkozott az apjuk. Csatt, csatt, csatt, csatt, csatt, mind az öt fiúnak lekevert egy jókora pofont, még Erninek, a legkisebbnek is, aki semmit sem csinált.

Emily, Malik és Lorenzo rémulten nézték őket. De a fiúk csak megdörzsölték az arcukat. Aztán nevetve veszekedtek tovább, míg a hajókürt fel nem bőgött. Megérkezett a Manhattanbe tartó komp, és a várakozók tömege mozgásba lendült. Csak nehogy aztán lemaradjanak, és itt ragadjanak Ellis Islanden!

Emily átölelte az idős hölgyet, aztán Willivel és családjával felszállt a kompra.

– Vigyázat, gyűnnek a Schuhmacherék! – kiáltotta Fritze, amikor elindult a hajó. Mind ujjongtak, és a levegőbe hajigálták a sapkájukat. Egyszeriben Emily is egészen izgatott lett. Hiszen új barátaival New Yorkba hajózik! A tengeri levegő egy pillanatra elfújta a honvágyát, a gondokat és a szülei hiányát.

18

Amikor partra szálltak Manhattan kikötőjében, Emily gondolatai megint visszakanyarodtak az apjához. Vajon már ő is megérkezett New Yorkba? Biztosan teljesen kétségbeesett, hogy még mindig el van tűnve. Mit mondott vajon anyunak? Önkéntelenül körbenézett minden irányba, hátha itt vár rá az apja a parton.

– Nu, Emicikém, a bácsikátukat kukkolod? – kérdezte együttérzően Willi anyja. Szorosan fogta Erni kezét, nehogy elveszzen a tömegben, ahogy izgatottan ficáncol.

– Nem... igen... de – dadogta Emily, akinek újra kezdtek összecsapni a feje fölött a hullámok.

Lorenzónak megint kevésbé esett nehezére gyorsan kitalálni valamit.

– Remélhetőleg élénk tud jönni – mondta. – Az utolsó levelében azt írta, hogy beteg.

– Ó, jesszuskám, jesszuskám! – jajongott a Schuhmacher anyuka. – Akkó' várunk veletek kicsinyt. Hát nem lehet, hogy ekkora kis pulyák egyedű' kódorogjanak. Hán ez itt akkora sokaság, nem is tudja mán az ember, hogy gyöjjék arrébb.

Némán nézték, ahogy újabb és újabb kompok kötnek ki, túlradóan üdvözlük egymást az emberek, rikkancsok kiáltják világgá a legújabb híreket, autók zötyögnek végig az utcákon, lovas teherkocsik állnak meg, hogy felpakolják a csomagokat. A háttérben toronyházak magasodtak, néhány felkiáltójelként emelkedett ki közülük. A lemenő nap fényében gyönyörű rózsaszínen ragyogott fel a rengeteg ablak.

– Az ottan a Woolworth-ház – mondta büszkén Fritze, és az egyik szép felhőkarcolóra mutatott. – A világ legmagasabb épülete! Nem rígen lett kész.

– Ajj, de jó lett volna ott dőgozni! Az mán valami! – lelkesedett Schuhmacher apuka. – Kár, hogy mán elkészűt.

Schuhmacher anyuka hirtelen a karja után kapott.

– Nu, kukkancs mán oda, Friedrich, e' szerecseny!

Az egész Schuhmacher család, akárcsak még sok másik bevándorló, akik épp most érkeztek Ellis Islandról, tátott szájjal bámultak az utca túloldalán álló férfira. Egy egyenruhás hordár volt, aki felajánlotta, hogy segít cipelni a bőröndöket.

– Ez egy néger? Igazi? – kérdezte Erni.

– Vili, mi más vón, te tökfej! Ez biza egy néger – Willi fontoskodó képet vágott. – Itten van ilyen. Ők a bennszülöttek.

Malik megbökte a könyökével.

– Nem mondjuk, hogy néger!

Willi csodálkozva nézte.

– Nee? Hát akkó' hogy híjjuk?

Még mielőtt Malik válaszolhatott volna, Lorenzo közbeszólt.

– Egyszerűen csak amerikai, akinek az ősei Afrikából származnak, szóval egy afroamerikai. Még sosem láttatok sötét bőrű embert?

Schuhmacherék megrázták a fejüket. Csak Willi apja bólintott elgondolkodva.

– De, ín láttam – mondta. – Az állatkertben vót egy kiájjítás. Egy egisz fé'márkásba fájt a belípő.

– Micsoda?! – kiáltott fel elszörnyedve Emily. – Embereket állítottak ki?!

– Na ja, hát olyanokat a gyarmatokrú' – vélte az apa.

– Mik azok a gyarmatok? – tudakolta Malik.

De senkinek nem volt sem ideje, sem kedve elmagyarázni. Mert két, kissé türelmetlennek látszó egyenruhás alak közeledett.

– Don't linger – mondta az egyik. – Take your luggage, please, and leave the pier. Or are there any problems?

– No, no, officer – felelte gyorsan Lorenzo. – No problems. We were only watching because we just arrived.

– Where are you heading for? Perhaps we can help you.¹⁰

¹⁰ Ne ácsorogjanak! Vegyék a csomagjaikat, kérem, és hagyják el a rakpartot. Vagy valami probléma van? // Nem, nem, uram. Semmi gond. Csak azért nézelődünk, mert most érkezünk. // Hova tartanak? Talán tudunk segíteni.

Lorenzo megbökte Schuhmacher urat.

– Mi is a címetek? – kérdezte. – A rendőr meg tudja mondani, hogy juttok oda.

Schuhmacherék nem számítottak rá, hogy Lorenzo folyékonyan beszél angolul, ezért majdnem olyan döbbenet nézték, mint az előbb a hordárt. Szótlatlanul nyújtotta oda neki az apa a cédulát.

– Madison Street – olvasta fel a rendőr. – It's only a couple of stops by bus. Over there, the second one.¹¹ – Az egyik buszra mutatott a sok közül, amik a főutcán közlekedtek. Kétszintesek voltak, a felső szinten az emberek a szabad ég alatt ültek, mint egy kilátóterazon.

– Cool! – kiáltotta Malik.

Erni megrángatta Lorenzo ingujját.

– Ez amerikaiú' vót, úgy-e?

Lorenzo kínosnak érezte, hogy olyan csodálva bámulják.

– Még a nagybátyámtól tanultam, amikor meglátogatott – magyarázta sietve. – Na de tényleg, nem kell itt várnotok velünk – mondta, és a Schuhmacher anyukára nézett. – Eligazodunk, és ti is már biztos szeretnétek látni az új lakásokat.

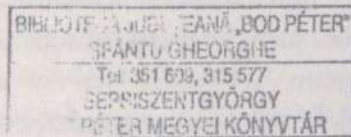
De a szülők ragaszkodtak hozzá, hogy a szegény árva gyerekek nem maradhatnak egyedül az óriási, idegen városban. Mindegy, hogy Lorenzo milyen meglepően jól tud angolul. Késő este volt, és ki tudja, milyen

¹¹ Madison Street. Csak pár buszmegállóira van. Ott, a második az.

huligánok kelnek itt útra éjszaka. Kötötték az ebet a karóhoz, hogy legalább Fritze kísérje el őket a nagybácsi házához. Amikor Lorenzo kinyögte, hogy a csomagokkal együtt a címet is elvesztette, Willi anyukája megrázta a fejét.

– Telefonnya meg nincsen a bácsikádnak, mi? Biztos nem egy zsíros svihák. Micsoda slamasztika! – mondta. – No, akkó szípen elgyöttök velünk. Dejszen két szobánk van, s még egy órjás konyha! Titeket is bepasszírozunk.

Malik már majdnem elaludt állva, úgyhogy a három gyerek nagyon szívesen fogadta a felajánlást. Hamarosan nemcsak a Schuhmacher fiúk, hanem Emily, Malik és Lorenzo is az egyik kétszintes busz tetején ültek, míg a szülők lenn a csomagokra vigyáztak. Tágra nyílt szemmel ringtak végig az utcákon, bámulták a várost, amiben meglehetősen idegenül érezték magukat – még ha különböző okokból is.

19

A Schuhmacherék egészen meghatódtak, amikor a Madison Streeten végre a nagy, sötétvörös téglából épült háztömb előtt álltak.

Az apa felmutatott.

– Ottan van – mondta. – Az ötödiken.

– Álgyon meg az isten titeket az új hazában, drágáim! – Schuhmacher mama mind az öt fiának pusztit nyomott a homlokára, de még az állítólagos árva gyerekeknek is jutott belőle. – Na, indújunk fölfelé!

Együtt felvonszolták a bőröndöket, táskákat és cihakötegeket a sok-sok lépcsőn. Még mielőtt mind felértek volna, már nyílt is az egyik szomszéd ajtaja. Egy asszony és egy férfi dugta ki rajta a fejét. Mindketten ragyogtak, mint a nap.

– Egon! – ugrott oda a boldogan elősiető férfihoz Schuhmacher papa, jól megszorongatta, és erőteljesen vállba veregette.

Emily időközben már megtudta, hogy ez az Egon a Schuhmacher papa legjobb cimborája. Együtt dolgoztak a Siemens gyárban, és a berlini bérkaszárnnyában is

szomszédok voltak. Egon már több mint egy éve írogat neki, hogy milyen nagyszerű az élet New Yorkban. Saját lakás és vécé jut egy családnak, minden szobában fűtéssel, és Egon és Lisbeth összes gyerekének saját, külön ágya van!

Willi elmesélte nekik, hogy Berlinben milyen körülmények között laktak. Emily, Lorenzo és Malik alig hittek a fülüknek. Heten laktak Kreuzbergben egy sötét, penészes falú szobában. Nyáron alig bírták elviselni a hőséget és a bűzt, télen meg majd megfagytak. Egy tűzhelyük volt a konyhában, és ott aludt még egy ágybérlő is. Azaz egy férfi, akit azért fogadtak, hogy a nyomorúságos lyukért ki tudják fizetni a lakbért. A hátsó udvari vécén osztottak az összes szomszédossal. Ha nem értél oda időben, mert foglalt volt, akkor az udvaron végezhetted a dolgodat. Mivel halomban állt a szemét és a kosz, úgyse nagyon tűnt fel. – Csak az vót rusnya, ha egy patkány nekiugrott az alfelednek...

– De akkor miért nem költöztetek máshova? – kérdezte Malik.

Willi kinevette.

– Hova, te okostóni? Hiszen nincs kéglí! Csak az uraknak, ha jó vastag a bukszájuk.

Egon kinyitotta a lakást, és a Schuhmacher család áhítatosan megszemlélte új otthonát.

– És mán bútorok is vannak benn! – Schuhmacher mama hálatelten átölelte Egont és Lisbethet. A Schuhmacher fiúk megkapták az egyik szobát, és rögtön

kipróbálták az emeletes ágyakat. Az egyik ráadásul háromemeletes volt, amit Willi különösen menőnek talált. Azonnal felmászott a legtetéjére, a mennyezet alá.

A másik szobában állt egy kanapé, amin majd a szülők alszanak, egy szekrény és egy ebédlőasztal, amin egy szétrongyolódott könyv hevert: *Amerikai németek ábécéje*. A kis konyhában még egy ventilátor is helyet kapott, hogy az augusztusi este forróságát kikergesse az ablakon. Tiszta luxus!

Míg Lorenzo és Malik egy tálban lemosta teljesen fekete lábát, a többiek áthoztak pár széket a szomszédból. Végre mind a tizenketten leülhettek az asztalhoz. Volt szendvics, keksz, citromos limonádé, amit Lisbeth csinált gyorsan erre az egészen különleges napra. És persze annyi mesélnivalójuk volt! A Schuhmacherék beszámoltak az egész hetes útjukról az Imperatoron és a tűzről. Müllerék bemutatták új, New York-i életüket. Egon építkezéseken dolgozott, ahogy Schuhmacher papa is tervezte. Lisbeth is keresett már havi pár dollárt, a német könyvtárba járt takarítani. Hiszen Meta, a legidősebb lányuk már nyolcéves volt. Nagyszerűen tudott vigyázni a három kicsire.

– Ez itten nem az eldorádó – mondta Müllerné. – De a kisember tízszer jobban íl, mint abba' a rongy Berlinbe'. – Fájdalmas képet vágott. – Azé' még mindig honvágyam van.

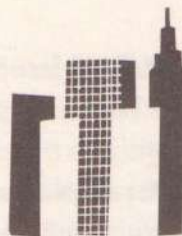
– Most mán' itt vagyunk! Dejszen az mán' a fél Kreuzberg! – kiáltotta Willi, mire mindenki nevetett.

Mindenki, kivéve Malik. Mert ő időközben elaludt, egyszerűen az asztalra koppant a feje. Nem csoda, rég elmúlt éjfél.

A három árvának pár perc alatt megágyaztak a kanapén. A Schuhmacher szülők örültek, hogy az idegenben töltött első éjszakájukon még utoljára egy szobában aludhatnak a gyerekeikkel. Ahogy megszokták.

– Úgyis jobb, min' eccál egyedű' – mondta a kis Ernst, aki felmászott Willi mellé az ágy felső emeletére.

Amikor Emily befeküdt Malik és Lorenzo közé a széles kanapén, igazat adott magában Erninek. Tényleg igazán kellemes együtt aludni. Legfőképpen idegenben. A hamburgi gyerekszobájára gondolt, ami legalább kétszer akkora, mint az a kis szobácska, ahol az öt Schuhmacher testvér lakik mostantól. De még mielőtt eldönthette volna, hogy melyik tetszik neki jobban, szinte elaludt. Micsoda végtelenül hosszú nap volt! Hihetetlen, hogy ennyi minden belefért egyetlen napba! Ennek az Einsteinnek igaza van: az idő más-képp telik, mint az ember gondolná.

20

Amikor Emily és Lorenzo felébredtek, Malik még mindig úgy aludt, mint a bunda. A nap besütött a szobába, és Lorenzo nem bírt megmaradni az ágyban. Átkukucskált a szomszéd szobába.

– Ők nyugodtan szundíthatnak – mondta Emilynek, miután behúzta az ajtót. – Hiszen végre megérkeztek oda, ahova akartak. De mi... – ökölbe szorította a kezét.

Emily az ablaknál állt, és lenézett az utcára, ahol pár kislány négyzeteket rajzolt a járdára. Ugyanazt az ugróiskolást játszották, mint a gyerekek az Imperatoron.

– Lorenzo – mondta halkán. – És ha örökre itt ragadtunk? Ha tényleg árvák lettünk? Ha egy egészen új életet kell elkezdenünk? – A homlokát az ablaküvegnek nyomta. – Most fogtam csak fel, hogy mennyien kényserülnek erre. 1913-ban épp úgy, mint ma. Mármint 2020-ban, úgy értem.

– 2016-ban – javította ki dacosan Lorenzo. – És ilyesmire nem vagyok hajlandó gondolni, Emily. Haza akarok jutni. Nem akarok örökké a múltban rohangálni. Hiányoznak a barátaim, a szüleim, és az egész családom,

és még az a hülye iskola is, pedig igazából semmi kedvem nem volt már suliba járni. Vissza akarom kapni a telefonomat és a gördeszékamat. Az otthonomat, az életemet! Nem, egyetlen gondolatot sem vagyok hajlandó arra pazarolni, hogy itt maradunk! Beszélünk ezzel az Albert Einsteinnel. Ha valaki tud nekünk segíteni, hát ő az – kimerülten lehuppant a kanapéra.

– De a város óriási! – ellenkezett Emily félénken. – Egon mondta tegnap, hogy majdnem ötmillión laknak itt. Hol keressük?

– Megkérdezhetnénk Erna nagypapáját – hangzott fel Malik vidám hangja a kanapéágy mélyéről. – Erna azt mondta, hogy valami professzor.

Mindketten felé fordultak.

– Aha, és szerinted akkor mindent tud? – Lorenzo gúnyosan nevetett.

– Lehetséges – Malik kiugrott az ágyból, Emily mellé állt az ablakba, és kinézett. – Ördög és pokol! – kiáltotta. – Ezt megtanultam a hajón. Nem kérdezzük meg őket, hogy beállhatunk-e?

Emily megrázta a fejét.

– Jegyezd meg, hogy kell játszani, Malik! – mondta. – És ha megint otthon leszünk, mutasd meg a barátaidnak, oké? – Aztán Lorenzohoz fordult. – Tudod – mondta elgondolkodva –, Maliknak talán igaza van. Az a férfi ott a rakparton professzornak szólította Einsteint. És Erna nagypapja egy világhírű egyetem professzora. Ő maga mesélte nekem nagy büszkén. Legalább

megkérdezhetnénk, hogy tud-e Einsteinról valamit, ha már ő is olyan híres.

Lorenzo egyetértett. Ez legalább egy terv volt. Százszor jobb, mint itt kuporogni ebben a kócerájban, és várni, hogy felébredjenek a Schuhmacherék.

Csak – hogy találják meg Ernát? Erna nagyszülei egy villában laknak a Central Park közelében. Talán lemenni vele sétálni a parkba ezen a szép, napsütéses napon.

Elosztották az előző estéről maradt utolsó szendvicset, és ittak a limonádéból, majd szépen rendbe rakták a kanapét. Lorenzo éppen egy cédulát akart írni a családnak, amikor Willi bújt elő a szobából.

– Nékülem akarjátok meglátogatni Ernát, he? – kérdezte felháborodva. – Gyüvök! – Kivette Lorenzo kezéből a ceruzát, és ő is aláírta a cetlit. – Nu, aló mars!

De Emily kritikusan végigmérte a fiúkat.

– Anyyira mocskosak vagytok! Az ingetek már nem is fehér, hanem fekete – közölte. – Erna mamája elájul, ha meglát titeket. A nagyszülei pedig szóba sem állnak velünk.

Willi nem sokat tévovázott, turkált kicsit a bőröndjeikben, és előhúzott pár tiszta holmit mindhármuknak. Lorenzo megkapta Fritze térdnadrágját, ingét és bő sapkáját. Malik felpróbálta Gustav, a második legkisebb egyik nadrágtartós rövidnadrágját. Nagyszerűen illett rá, még a fűzős cipő is.

– Na, a hatodik és hetedik Schuhmacher előállt! – nevetett Willi. – Csak olyan fura nevetek van. Lorenzo és Malik, még sosem hallottam ilyent. – Ráhúzta a sapkáját kerek kobakjára, még egyszer belesett a gyerekszobába, aztán kilopakodtak az ajtón.

A ház előtt Lorenzo megpróbált tájékozódni. Manhattant déli sarkán voltak, a Central Park messze északra feküdt. Ezt még az útikalauzban látta, amit Samtól kapott.

– Mindig felfelé kell mennünk a Broadwayen, az egyenesen északnak tart – mondta.

De hol van a Broadway? Emily összeszedte a bátorságát, és megszólította a ház előtt játszó lányokat. Nem sokkal jobb angolsággal válaszoltak, mint Emilyé. Biztosan ők is bevándorló gyerekek voltak.

– Menjetek végig az Oliver Streeten, és aztán vágjatok keresztül a kínai negyeden – magyarázta nekik a legidősebb németül. – De el szabad mennetek olyan messzire egyedül? – kérdezte aggódó arccal. – Ott csak kínaiak laknak!

– Persze, az a Chinatown – mondta Lorenzo. – Sam, a nagybátyám el akart vinni oda enni... – szégyenlősen elhallgatott, amikor a gyerekek csodálkozó tekintetét látta.

– Ott akartatok enni? Kínait? – kérdezte a lány. A többi gyerek kuncogott, mintha az idegen fiú valami nagyon furcsát mondott volna.

– Pontosan, tavaszi tekercest meg édes-savanyú kacsát, és desszertnek sült banánt – vakkantotta oda neki Lorenzo. Aztán eltrappolt, oda sem figyelve, hogy a többiek követik-e. Emily felsóhajtott. Ó jaj, Lorenzónak ma igazán rettenetes kedve van!

És ez nem változott azalatt sem, míg átkeltek a Chinatownon, pedig rengeteg látnivaló akadt. Mintha megint elutaztak volna valahova – de ezúttal nem a múltba, hanem egy másik kontinensre. Peking közepébe, körülvéve nagyon elfoglalt ázsiaiakkal. Idegenül csengő hangok, kínai írásjelek, pagodatetők, apró, létrákkal összekötött házak vették körül őket. A sikátorokban bolt hátán bolt kuporgott, a legkülönösebb, egzotikus illatok áradtak belőlük. Emily, Malik és Willi újra és újra megálltak, de Lorenzo továbbvonszolta őket.

– Most már elég! – veszekedett. – Sosem érünk oda sehova. Legalább lenne pénzünk, hogy felszálljunk a magasvasútra vagy a buszra!

De hát nem volt, és nem akarták megkockáztatni, hogy elkapják őket bliccelés közben.

– Ki tudja, hogy mi lenne velünk akkor – vélte Lorenzo. Ezért végig gyalogniuk kellett. Az utcák egyre szélesebbé váltak, a házak tekintélyesebbé, ragyogóan fényes automobilon és lovas kocsik gördültek végig a sétányokon. Elegánsan öltözött, napernyős hölgyek és fehér nyári kalapos urak sétáltak kart karba öltve.

Ha a másik három cammogott, Lorenzo hajtotta őket előre.

– Lorenzo – mondta végül Emily –, nem tartod mindennek ellenére valahogy izgalmasnak, hogy megismerhetjük ezt a New Yorkot? – Megállt, és felpillantott az egyik épülő toronyházra az utca túloldalán. Pár építőmunkás egyensúlyozott szédítő magasságban egy vastraverzen.

De Lorenzo úgy meredt rá, mintha a lány megkerült volna.

– Izgalmasnak? – sziszegte. – Normális vagy?! Ha szabad akaratomból döntök így, akkor talán izgalmasnak találnám. De így? Emily, ne már! Félek, hogy nem szabadulunk soha! Soha, érted?!

21

Miért engedte el magát ennyire? A három gyerek olyan rémülten nézett rá, hogy már sajnálta a dühkitörését. De a felelősség terhe is túlságosan nyomta a vállát. Ő volt a legidősebb, és ha ő elveszti a bátorságát, akkor minden csak még nehezebb lesz. Emily, Malik és Willi némán gyalogolt mögötte.

Ráadásul ebben a rémes bőrcipőben megfájdult a lába, és a Central Park egyszerűen óriási volt. Elke-seredetten rogyott le egy padra. Természetesen nem tudott arra figyelni, hogy milyen szép a park. A tavat bámulta, az evezős csónakokon hajókázó szerelmes-párokat. Nem hiányzott volna ez a régimódi giccs.

– Sam, a nagybátyám vett nekem egy hoverboardot. Itt akartam kipróbálni – morogta. És még mielőtt Willi megszólalt volna, ráfordult: – Meg ne kérdezd, mi az, világos? – A térdére könyökölt, és a kezébe temette az arcát.

Willi vállvonogatva lenyelte a mondandóját. Aztán mégis oldalba lökte Lorenzót.

– Aszt kukkód meg!

– Nem bírnál egyszerűen békén hagyni, és befogni a szádat?

– Még jó hogy. Viszon'ha aszt mondom, ez ottan az Erna, akkó kinyithatom a lepénylesőmet?

Emily abban a pillanatban felugrott a padról.

– Igazad van, Willi! Erna és a nagypapája!

Lorenzo rögvest megfordult. Tényleg! A park mellett számos lovas kocsi közlekedett az Ötödik sugárúton – és a legelsőben ott ült hátul Erna és a nagypapája. A kislány kíváncsian nézett körbe, csak sajnos hátra nem. Minden másodperccel távolodott tőlük a kocsi.

Lorenzo csak egy szempillantásig habozott. Aztán rohanni kezdett. Kikerülte a járókelőket, felborított egy limonádéárust, átugrott pár virágágyást, és a hídon át a park kijáratához vágatott. Torkaszakadtából ordított, és közben integetett. Amikor végre elérte az Ötödik sugárutat, a kocsi már sehol sem volt. Hirtelen minden megtelt emberekkel, elállták az utat, férfiak, asszonyok, páran egyenruhában. Egy métert sem tudott haladni.

Megpróbált eltolakodni az orra előtt lévő három férfi mellett, de nem engedték át. Mintha direkt elterpeszkedtek volna. Dühösen félrelökte az egyiket. Legszívesebben kitepte volna a kezéből a hülye kartontáblát, amit a magasba tartott. Mi a fene ez az egész? Miért álldogálnak ezek itt? Durván oldalba könyökölte a táblát tartó férfit.

– Át kell mennem! – kiáltotta.

– Higgadj már le, fiam! – A férfi meglökte. Hirtelen mindenki lökdösődni, nyomakodni kezdett körülötte. Angolul, németül, a világ minden nyelvén átkozódtak és káromkodtak. Lorenzo kétségbeesetten próbált helyet csinálni magának, hogy kicsit körülnézzen. De Erna és a nagypapája természetesen már árkon-bokron túl jártak.

Ráadásul lovas rendőrök sorfalát látta közeledni a tömeghez. Parancsokat ordítottak, de Lorenzo nem értette. Az emberek próbáltak kitérni a lovak útjából. Majdnem akkora volt a tülekedés, mint az Imperatoron. Senki nem tudta, mi történik épp. Csak az volt világos, hogy mindenki fél.

– Fuss, fiú, gyorsan, el innen!

A táblát tartó német megint meglökte, de ezúttal azért, hogy védje a lótól, ami felágaskodott előttük. Lorenzo rohanni kezdett a tömeggel. Megbotlott, felbukott, próbált megkapaszkodni valahol, majd a földre zuhant. Keményen a táblának csapódott, amit az imént ejtett el a férfi.

ONE DAY OFF¹², olvasta, miközben föltápáskodott. Ám mielőtt felegyenesedhetett volna, valaki megragadta a grabancát – olyan erővel, hogy a fájdalom térdre kényszerítette.

¹² Szabadnapot!

Felkiáltott, kirántotta magát, és menekülni próbált – de egyenesen az egyik lónak rohant. Egy patkó mellkason találta, levegő után kapkodott, majd megint megragadta valaki a nyakát. Engedjen el! – akarta ordítani. De abban a pillanatban összezsugorlott, és elsötétült a szeme előtt a világ.

22.

Emily, Willi és Malik Lorenzo után rohant, de esélyük sem volt utolérni. Még mielőtt átkeltek volna a hídon, Erna és a nagyapja eltűntek a hintóval a szemük elől. Lorenzo sötét fűrtjeit is már csak néha-néha látták előbukkanni. Még éppen elkapták, ahogy elmerül az Ötödik sugárút emberrengetegében, ami egy keresztutcába nyomult be éppen. Amikor azonban odaértek, sem a lovas kocsit, sem Lorenzót nem találták.

Mielőtt felfogták volna, mi történt, ők is beszorultak a tömeg közepébe. Emily igyekezett nem elveszíteni Malikot és Willit. Mi folyik itt? Miért ilyen ingerültek az emberek? Kartonból készült táblákat tartottak a magasba, rajtuk jelszavak:

Heti 10 \$-t a pincéreknek,
5 \$-t a szobalányoknak!

Egy tüntetés lenne?

– Ez mán a nagy kravál! – nézett körül kíváncsian Willi. – Indiánok nincsenek?

Emily a homlokát ráncolta. Ez meg hogy jutott Willi eszébe?

– Mit csinál ez a sok ember? – kérdezte ijedten Malik. – Hol van Lorenzo?

– Fogalmam sincs – felelte tömören Emily. – De itt biztosan nem találjuk meg. Várjuk meg inkább a parkban!

Könnyű volt mondani! Alig jutottak vissza a hatalmas káoszban. Egy férfi szerencsére észrevette, hogy bajban vannak, és szabaddá tette előttük az utat.

– Stay out of the way, kids¹³ – mondta, amikor a gyerekek végre újra az Ötödik sugárúton álltak.

A visszafelé úton körbe-körbe nézelődtek, hátha észreveszik valahol Lorenzót. A fiú azonban nem bukkant fel sem az utcán, sem a park sétaútjain. Így aztán végül visszaültek a tó melletti padra, és nem mertek elmozdulni. Lorenzo biztosan visszajön valamikor! És talán még Ernát is elcsípte.

Egy örökkévalóságig vártak rá, míg úgy döntöttek, visszamennek a Madison Streetre. Az előttük álló hosszú menetelés – főleg ilyen éhesen, fáradtan – elkedvetlenítette őket. Még Willi is alig nézett fel, lehajtott fejjel trappolt az utcák során. Biztos volt benne, hogy az apja elnadrágolja, amiért egyszerűen köddé vált.

– De hogy tehet ilyen? – kérdezte Emily. – Egyébként olyan kedves!

– Megszokásbú' – vélte Willi. El sem tudta hinni, hogy egyszer majd törvény lesz, ami megtiltja az ilyesmit a felnőtteknek.

¹³ Ne menjetek a tömegbe, gyerekek!

Willinek szerencséje volt. Amikor végül teljesen ki-
merülten megérkeztek az új lakásba, a sok jó hír köze-
pette a kiadós verés kútba esett. Egon szerzett munkát
Schuhmacher papának és Fritzének, ráadásul pontosan
olyat, amilyenről álmodtak. Következő héttől az egyik
új felhőkarcoló építésében vehetnek részt! Schuma-
cher mama is sikerrel járt, míg egész nap üzletről üz-
letre szaladgált. Egy szállodában lehet kiségitő.

– Ez mán megteszi, a picikék mehetnek az oskolá-
ba! – mondta az apa, és úgy ragyogott, mint egy kará-
csonyfa. Aztán Emilyhez fordult: – De hol bujkál a bá-
tyátok? – kérdezte. – Még mindig a városban kószál?

Emily felsóhajtott.

– Igen – felelte félénken. – Úgy tűnik. – Aztán
megint előhozakodott egy hazugsággal: – Próbálja
megtalálni a nagybátyánkat. Mindenhol kerestük.

– Igen, még a kínai negyedben is! – kiáltotta Malik.

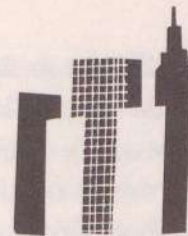
Willi meg rátromfolt:

– Eldzsaltunk a centrálparkig, osztán ott e’futott egy
lovass kocsit után. No, azóta nem is láttuk.

– Majd visszajön – vélte Fritze. – Rossz píz nem
vész el.

Emily szomorkásan mosolygott. Persze hogy vissza-
jön Lorenzo! Nem hagyhatja csak úgy egyedül itt őt
és Malikot, egy idegen országban, idegen korban. Az
teljességgel elképzelhetetlen!

– Persze! – mondta bátran. – Ma estig biztos visszaér.

23.

Emily tévedett. Lorenzo sem aznap, sem másnap nem
tért vissza. Mindegy, hogy kit és hol kérdeztek Schu-
macherék, senki nem hallott az árva német fiúról. Egon
és Lisbeth is bevetették minden kapcsolatukat, hogy
a nyomára akadjanak. De Lorenzót mintha a föld nyel-
te volna el.

Schuhmacher papa csak a két idősebb gyereknek,
Fritzének és Ottónak engedte meg, hogy keressék Lo-
renzót. Végigjárták a környék kórházait, eredmény-
telenül. A többi fiúnak, csakúgy, mint Emilynek és
Maliknak, a Madison Streeten kellett maradni. Leg-
feljebb a szomszéd gyerekekkel játszhattak a ház előtt.
Lorenzo eltűnése mindenkit annyira felkavart, hogy
amúgy is alig mertek kimenni a lakásból. Hol lehet
Lorenzo? Miért nem jelentkezik? Balesetet szenved-
tett? Gyilkosok kezére került? Hiszen mindig hallani
bűnbandákról, akik gyerekeket rabolnak el, hogy aztán
szénbányákban dolgoztassák őket, ugye?!

A sok balsejtelemről a felnőttek csak halkán sug-
dostak, hogy a gyerekeket ne zaklassák fel még jobban.

De Emily, Malik és Willi is megbeszéltek titokban, mit gondolnak. Lorenzo talán megtalálta a visszautat a jövőbe? Megint otthon van, míg nekik nélküle kell visszajutniuk? Talán már nem is emlékszik rájuk!

Még leginkább Lisbeth őrizte meg a hidegvérét. Azt tanácsolta Schuhmacheréknek, hogy jelentsék be az eltűnést. De az új hazájukban tényleg rögtön a rendőrségre akarnának menni? Senki más nem tartotta jó ötletnek. Ezért nem maradt más, mint megőrizni a türelmüket.

Amikor Schuhmacher mama másnap hazafelé tartott a reggeli műszakból mint szobalány, Emily már a szorongástól beteges, gyomorgörccsel feküdt a kanapén. De Willi anyukájának sem volt jó kedve. Nem elég, hogy Lorenzóért aggódott, de még a hotelben is veszekedésbe keveredett.

– Meghajigátak paradicsummal! – panaszkodott, és a piros foltos blúzára mutatott. – Oszt igazuk is vót!

Izgatottan számolt be róla, mi történt. Miután végzett a műszakjával, a szálloda előtt egy csapat dühös férfi és nő lépett elé. Azt kiabálták, hogy sztrájktrő, és rohadt paradicsommal dobálták meg a fejét.

– Hát hunnan tuttam vóna, hogy ezek sztrájkónak! Hán akkó nem átam vóna be – mondta szégyenkezve. – Há' nem szúrom a hátukba ja kést. – Borzasztóan boldogtalannak látszott. – Hán ezé' kaptam meg rögtön a munkát. A felesnek kellett az ember, mer' a többi min' sztrájkút.

– Miféle sztrájk? – kérdezte Malik.

Schuhmacher mama elmesélte, amit megtudott délután: egész New Yorkban már régóta küzdenek a szállodai és éttermi dolgozók a jobb munkakörülményekért.

– Azt akarják, hogy kapjanak egy szabadnapot egy híten. A szobalányok meg húsz dollár havi bért kírnak. No hát, asszondom, nem sok az! – Willi anyukája azon háborodott fel leginkább, hogy a rendőrök milyen keményen léptek fel. – Csak me' az egyik megmonta a véleményit, bekasztznizták!

Emily egyszeriben megértette, mibe keveredtek az Ötödik sugárúton. Izgatottan felpattant. Lorenzo beharant a tüntetés közepébe! Talán véletlenül őt is le tartóztatták! Ez lehet a magyarázat, igaz? De mielőtt kimondta a gyanúját, a szája elé kapta a kezét. Nem, a Schuhmacheréket ebbe nem keverheti bele.

– Ajjaj... – dadogta. – És hova vitték az embereket?

Schuhmacher anyuka megvonta a vállát. Lisbeth szerint viszont a tiltakozókat a rendőrség központjába zsupolták be.

– A Broome utcába, nincs egy mérföld se, asszondják, van ott egy dutyi, oszt mind ott van egybe.

Emily fejében tótágast álltak a gondolatok, és zsupsz, máris újabb hazugság következett:

– Broome utca? – kérdezte. – Olyan ismerős név. Lehet, hogy a nagybácsikánk említette ezt a nevet? Odamegyek, és megnézem, megtalálom-e a házat, amiről mutatott egyszer egy fotót. Egy próbát megér.

Persze Malik és Willi is feltétlenül el akarták kísé-
sérni. De Willi anyukája megtiltotta. Emilyt viszont
nem lehetett visszatartani, ezért Schuhmacher anyuka
nem tehetett mást, mint óvatosságra intette az idegen
városban.

– Oszt vigyázz magadra, kislyányom, nehomán te is
elvessz nekem! – mondta, és megpuszilta a feje búbját.

Így aztán Emily egyedül indult útnak. Megint átkelt
a kínai negyeden, de most nem volt kedve a boltokat
nézegetni. Hajtotta a türelmetlenség, hogy hátha végre
megtud valamit Lorenzóról. Nemsokára egy hatalmas
épület előtt állt. A New York-i rendőr-főkapitányság!
Vajon be szabad csak úgy menni? És mit mondjon?
Nem volt valami szuper az iskolai angolja... Mély leve-
gőt vett, és határozottan felment a kőlépcsőn a bejárat-
hoz. Ha Lorenzo tényleg ott csücsül a cellában, akkor
nem habozhat. Eszébe fognak jutni a megfelelő szavak.

24.

Lorenzo elég jól beszélt angolul, és ez éppenséggel nem
könnyítette meg a helyzetét. Pont ellenkezőleg: a rend-
őrség nem hitte el, hogy csak egy napja van Ameriká-
ban, és ezért biztosan nem vehetett részt a sztrájkban.

– I just walked along Fifth Avenue. I have nothing to
do with the strike. I have no idea what it's all about!¹⁴ –
Tucatnyi alkalommal elmagyarázta, hogy csak véletle-
nül keveredett a csődületbe. Hasztalanul. És mivel nem
voltak igazolványai, rövid úton börtönbe zárták. Öt má-
sik férfival főtt egy cellában immár második napja. Még
egy ágy sem volt az ablaktalan helyiségben, csak egy
vékony matracot és pár szúrós gyapjúpokrócot kaptak.
Minden csontja fájt. A lórúgástól pedig akkora zúzódás
volt a mellkasán, hogy alig tudott lélegezni.

Ő volt a legfiatalabb a zárkában, a többiek barátsá-
gosan viselkedtek vele. Mind pincéreként és portásként
dolgoztak a nagy szállodákban. Hamar észrevették,

¹⁴ Csak sétáltam az Ötödik sugárúton. Semmi közöm a sztrájkhoz. Fogal-
mam sincs, miről van szó!

hogy Lorenzo iskolás gyerek, és nem szállodai kifutófiú. Hiszen a leghalványabb sejtelve sem volt az alkalmazottak kemény munkakörülményeiről, akiknek egyetlen szabadnapjuk sem volt a héten.

– Nem tarthatnak örökké fogva – mondta Hinrich, egy egyenruhás, ősz portás. Ő is hamburgi volt, mint Lorenzo, de már több mint tíz éve élt New Yorkban. – Miért nem küldenek egy rendőrt a Madison Streetre, hogy idehozza a beutazási engedélyedet? Akkor látnák, mióta vagy az Egyesült Államokban.

– Mert nem hiszik el, hogy szülők nélkül jöttem az Imperatoron. Just tell us the truth, mondogatják állandóan. – Lorenzo egykedvűen megvonta a vállát. Még csak rossz néven sem tudta venni a rendőröktől, hogy nem bíznak benne. Biztosan érezték, hogy kerülgeti az igazságot, mint a forró kását.

– Legkésőbb három nap múlva vizsgálóbíró elé kerülsz. Akkor tisztázod magad – próbálta vigasztalni az egyik pincér. De Lorenzónak nem lett jobb a kedve. Az igazi történetét még kevésbé venné be bárki, mint a kényszerhazugságait. Ha pedig bolondnak nyilvánítják, akkor elszállítják.

Kinyílt a cella ajtaja.

– Schmidt! Get up, you have a visitor! – kiáltotta a börtönőr.

Eltartott egy másodpercig, míg Lorenzo megértette, rá gondolnak. És mit mondott a férfi? Látogatója van? Olyan gyorsan talpra szökött, hogy felnyögött

a fájdalomtól. Hinrich a kezébe nyomta Fritze sapkáját, és már tolt is maga előtt a hivatalnok a folyosón, be egy irodába. Lorenzo hunyorgott a vakítóan világos szobában.

Emily volt az! Amikor Lorenzo meglátta, ahogy jókislányosan ül a hivatalnok íróasztala előtt, könnyek szöktek a szemébe. Azért jött, hogy magával vigye! Akkor mégiscsak küldtek egy rendőrt a Madison Streetre.

Mielőtt egy szót is válthattak volna, a hivatalnok közölte, hogy büszke lehet a kishúgára. Már belefájdult a feje az angol–német kevert beszédébe. De a legfontosabbat világossá tette:

– Why didn't you tell us that you are friends of Professor Althoff?¹⁵ – kérdezte.

Lorenzo kérdően nézett Emilyre. Talán azt állította, hogy Erna nagypapája a barátjuk? Az öreg professzor? Emily észrevétlenül bólintott.

– His son is on his way to get you out of here, boy!¹⁶ – mondta a hivatalnok.

Lorenzo megint nem volt biztos benne, hogy jól érti-e. A professzor fia a rendőr-főkapitányságra tart, hogy elvigye őket? Erna apja, a szenátor. Ajjaj... csak egyszer beszélt vele, röviden, amikor a férfi átadta neki a hajó tervrajzát. Akkor viszont meglehetősen rosszkedvűen méregette. Vajon tényleg kiviszi innen?

¹⁵ Miért nem mondta, hogy Althoff professzor a barátja?

¹⁶ Már úton van a fia, hogy kiszabadítsa innen.

A hivatalnok azt javasolta, zuhanyozzon le, és utána várjon vele és Emilyvel a szenátorra. Lorenzo csak most vette észre, milyen dohos szaga van, és mennyire összeragadtak a tincsei. Hálásan fogadta az ajánlatot. Szóval ilyen, ha kiderül, hogy az előkelő emberek közé tartozol. Egyszeriben sokkal rendesebben bánnak veled.

Még gyorsan elközönhetett a rabtársaitól, és minden jót kívánhatott nekik. Nem csináltak semmi rosszat, hamarosan őket is kiengedik, ugye? Mind az öten gúnyosan nevettek. De örültek Lorenzo szerencséjének. Hinrich még a portásapkáját is odaajándékozta neki búcsúzóul.

– A Plaza Hotelben úgyse kapok többé munkát – vélte.

Mind az öten biztatóan megveregették a vállát, mielőtt az őr újra bezárta a cellát, és elkísérte Lorenzót a rabok zuhanyzójába.

Amikor a forró vízsugár alatt állva a szappanhabbal együtt a kosz is eltűnt a hajából a lefolyóba, napok óta először mintha boldogság szivárgott volna át rajta. A tehetetlensége és a kétségbeesése egy pillanatra eltűnt. Egy kis időre elfelejtette a gondjait.

25

Emily nem igazán gondolkodott el, hogy mit mond. Schuhmacheréket vagy akár Egont és Lisbethet nem említette. Mert az világos volt, hogy a nemrég bevándoroltak nem akarnak kapcsolatba kerülni a rendőrséggel. De valakinek csak kellett lennie ebben a városban, aki segíteni tud! Valami furfang eszébe kellett, hogy jusson – ennyit már megtanult Lorenzótól.

Ezért hirtelen azt bökte ki, hogy az Althoff család nagyon fog aggódni Lorenzóért. Ösztönösen érezte, hogy jó ötlet a professzort és a szenátort említeni. Elvégre Erna apja annnyira fontoskodott mindig. És tényleg: a rendőrtiszt, akinek az arcába füllentett, rögtön kész volt felhívni Althoff professzort, és egy kis huzavona után Erna apja megígérte, hogy értük jön.

– Remélhetőleg nem túl dühös – súgta most oda Lorenzónak, miközben a rendőrség egyik kis irodájában ültek egymás mellett.

– Tőlem olyan savanyú lehet, mint a citrom, csak vigyen ki innen – felelte Lorenzo. Aztán férfiak hangja hallatszott, és kinyílt az ajtó.

– Ó, istenkém, istenkém, jaj, édes istenkém! Mit csináltak veled, Lorenzo? – Erna közeledett, mint ha puskából lőtték volna ki, átölelte a fiút, és Emily is magához szorította. Vörös haján át Emily látta a papáját, aki a rendőrtisztrel az ajtóban állt. Erna olyan meggyőzően üdvözölte őket, hogy a hivatalnok szólanul biccentett. A gyerekek természetesen az Althoff család barátai, a legjobb barátai! Semmi kétség.

Erna apja váltott pár szót a rendőrrel. Lorenzo rövid kézfogással üdvözölte. A férfi kicsit gorombán megfogta a karját, és már el is hagyhatták a kapitányságot. Amint kiértek az utcára, megeredt a nyelve.

– Egy kicsit talán túlzás volt a család barátjának kiadni magadat, fiatalember – róttá meg Lorenzót. De rögtön barátságosabbra váltott az arca. – Mindazonáltal örvendek, hogy megismerhettelek téged és a testvéreidet. Erna elmesélte a hőstetteteket. Úgy tűnik, nagy szerencsétlenséget akadályoztatok meg az Imperatoron. Erna mindenesetre nem tudta elmagyarázni, honnan sejtettétek, hogy az egyik generátor túl fog forrósodni... – elhallgatott, és kérdően nézett Lorenzóra.

A fiú azonban csak szégyenlősen vigyorgott.

– Valami hetedik érzék lehetett – vélte. – Egyszerűen megéreztém.

– Mintha a jövőbe látott volna – nyomott el egy kuncogást Erna.

– Szóval azért kérted el a hajó tervrajzát, hogy jobban tudj tájékozódni. Igazán előrelátó voltál. –

A szenátorra láthatóan mély benyomást tett. – Eddig csak az hírlett, hogy az utasok szerencsére már mind a fedélzeten voltak, amikor kitört a tűz. Szólnunk kell a sajtónak. Érdekelni szokták az efféle történetek.

– Ne, ne! – tiltakozott Lorenzo. – Elegendő volt a fel fordulásból.

– Érthető – vélte Erna apja. – Akkor hazaviszlek a testvéreddel együtt. Az automobilom pont itt áll, egy Holbrook Landauet. – Végigsimította a Mercedes frissen fényesített karosszériáját.

Emily és Lorenzo hálásan másztak be a limuzin hátsó ülésére. Pár perc múlva már a Madison Street-i bérház előtt álltak.

– Szóval itt laktok – mérte végig Althoff szenátor a vezetőülésből a vörös téglás épületet. A ház falán tűzlépcső vezetett fel az ötödik emeletig.

– Igen, Schuhmacheréknál – felelte Emily.

– De hát ők már eleve heten vannak! – csodálkozott Erna. – Hány szobájuk van?

– Kettő. És konyha meg fürdő – világosította fel Lorenzo.

– Kettő?! – ráncolta a homlokát Erna. Aztán az apjához fordult. – Papácska – fuvolázta –, a nagypapíéknak olyan sok helyük van a villában. Nem lakhatna Lorenzo, Emily és az öccsük, Malik az egyik vendégszobában?

Emily és Lorenzo összenéztek. Az nagyszerű lenne! Akkor tényleg megismerkedhetnének Althoff

professzorral, és talán végre megtudnának valamit erről az Albert Einsteinról is!

Várakozásteljesen néztek mindhárman a szenátorra. A férfi bólintott.

– Természetesen – mondta. – Az Imperator hőseit bármikor szívesen látjuk. Bizonyára a nagyszüleid is így gondolják majd, Erna.

Ujjongva ugrottak ki a Mercedesből, és felrohantak a lépcsőn Schuhmacherékhoz. Levegő után kapkodva mesélték a nagy hírt. Mindenki szörnyen boldog volt, hogy Lorenzo végre meglett. Ráadásul még szállást is kapnak, míg meg nem találják a bácsikájukat! Micsoda szerencse a szerencsétlenségben!

– Veletek gyöhettek én is? – kérdezte Willi, aki vágyakozva nézte a csinos Mercedest az ablakból. – Még sose kocsikáztam ilyen csudába’.

Ám az anyja elkapta a grabancát.

– Mit hadrikássz?! Szóba se’ gyön!

Aztán megint nagy búcsúzkodás vette kezdetét, de most már biztosították egymást róla, hogy hamarosan újra találkoznak.

Amikor Lorenzo, Emily és Malik végre az autóban ültek, Willi vadul integetett a fenti ablakból. Erna, aki elöl ült, megnyomhatta a dudát, a szenátor pedig hangosan gázt adott. Nyitott tetővel suhantak végig Manhattanen. Egyszerűen isteni érzés volt az augusztusi kánikulában!

– Jóval kényelmesebb, mint gyalogolni – sóhajtott Lorenzo megkönnyebbülve. Mostantól optimistább lesz! Valahogy minden másképp alakult, mint gondolta. Tessék, börtönbe csukták – és most csak ezért sokkal közelebb jutottak a céljukhoz.

Az Ötödik sugárúti villában Emily, Lorenzo és Malik egyik ámulatból a másikba esett. Mi a legszebb? A fekete-fehér járólappal borított előtér a cserepes pálmával és a szökőkúttal? Az óriási nappali és az abból nyíló, orchideákkal teli télikert? Vagy a két vendégszoba baldachinos ágygal, egy a fiúknak, egy Emilynek, amelyekből a Central Parkra látni?

Erna vígan ugrabugrált körülöttük, míg megmutatta a házat.

– Haláli elegáns, ugye? – kérdezte újra és újra. – Nagypapiék csak nemrég költöztek be. Mivel a nagypapi most az egyetem elnöke, kellett valami igazán reprezentatív.

– Aha – Emily nem pontosan értette, az micsoda. De azt látta, hogy Lorenzo nagyon hegyezni kezdte a fülét.

– Ha itt reprezentál, akkor biztosan meghív pár fontos embert. Híres tudósokat... például Albert Einsteint... – nézett kérdően Ernára.

– Fogalmam sincs – felelte a lány. – Eddig senkit sem ismertem a vacsoravendégeink közül. Ki ez az Albert Einstein?

Lorenzo kicsit elgondolkodott, meséljen-e Ernának a fizikusról és a relativitáselméletéről. De az egy örökkévalóságig tartana, mert valójában egy átlagos ember nem nagyon érti, miről szól az egész. Ezért a legfontosabbra szorítkozott.

– Figyu! – mondta, és önkéntelenül suttogásra váltott. – Albert Einstein is csütörtökön érkezett az Imperatorral New Yorkba, épp, mint mi. Ő a legokosabb ember a világon. Ha valaki tud nekünk segíteni, hogy visszatáljunk a jövőbe, az ő!

Erna is lehalkította a hangját.

– Ohó! Akkor majd alkalomadtán megkérdezem nagypapiékat, ismerik-e.

Nemsokára sikerült is bedobnia a kérdést. Aznap ugyanis Lorenzóra tekintettel, aki a sok izgalom után meglehetősen kimerült volt, korán vacsoráztak. Mind körbeülték a hosszú asztalt az ebédlőben: Erna, a szülei, a nagyszülei és a három állítólagos árva gyerek, akik végre rendesen teleehették magukat.

Althoffék szakácsnője igazi ünnepi lakomát készített. A két szolgáló marhaszeletet, csirkét, pisztrángot, mindenféle zöldséget, gyümölcsöt és salátát tálalt fel. Desszertnek pedig csokoládépudingot. Szerencsére Erna csak akkor tette fel a kérdésüket, amikor már

mindenki jóllakottan, elégedetten pihegett, mert hirtelen megfagyott a kellemes hangulat.

– Albert Einstein? – Althoff professzor felvonta a szemöldökét. – Mit tudsz te Einsteinról, gyermekem? – nézett csodálkozva Ernára.

– Hát hogy az Imperátorral jött ő is New Yorkba – felelte Erna. – Mint mi.

– Albert Einstein velünk egy hajón utazott? Az az Einstein?! – Erna anyja egyszeriben szálegyenesen kihúzta magát.

– Igen, pont az – köszörülte meg a torkát Erna. – Nem látogat meg véletlenül valamikor, nagypapi?

A nagyszülei összenéztek.

– Hagyd nagyapádat nyugodtan elszívni egy szivart! – próbált a nagyfiát váltani.

De Erna nem adta fel egykönnyen.

– Csak azt akarom tudni, hogy nem jön-e látogatóba!

A nagyapjának elborult az arca.

– Hogy Albert Einstein New Yorkban van-e vagy sem, ahhoz nekünk egyáltalán semmi közünk. És most elnézések kérem. Vonuljunk vissza a pipaszobába!

Megpaskolta a mellényzsebét, amibe már bedugott egy szivart. Fiával, a szenátorral elhagyta az ebédlőt.

A három gyerek megkönnyebbült, hogy vége a vacsorának. Titokban összegyűltek Erna szobájában, és körbeültek a vastag szőnyegen.

– Ez meg mi volt? A nagyapádnak hirtelen szörnyen rosszkedve lett – mondta Emily.

– Szerintem nem kedveli ezt az Einsteint – vélte Malik.

Lorenzo megrázta a fejét.

– Nem, nem. Úgy tűnt, az nem tetszik neki, hogy tudjuk, itt van New Yorkban.

– Talán titkos ügynök vagy ilyesmi – súgta rekedten Malik.

– Hülyeség – nevette ki Lorenzo.

Erna elgondolkodott.

– Mindenesetre valami titok lappang amögött, hogy a hajón volt. Mama és papa valahogy mindig kiügyeskedik, hogy mindenkit ismerjenek, aki számít.

– De hát a harmadosztályon utazott! – vetette közbe Emily. – Willi ott látta, és én is hallottam, hogy ott jobban tud dolgozni.

– Inkognitóban volt – feltételezte Lorenzo. – Senkinek sem lett volna szabad megtudnia.

– Tudjátok, mit? Egyszerűen megkérdezem mamát. Ő nem tud titkot tartani. Egyszer bizalmasan elmeséltem neki, hogy Werner tetszik az osztályból, és rögvest továbbadta Werner anyjának! – mondta Erna mély felháborodással. Aztán felugrott, és az ajtóhoz szaladt. – Várjatok itt! Fogadjunk, hogy elárulja, miért lett olyan mogorva a nagypapi!

Lorenzo kételkedett benne, hogy Erna anyja bármit is tudna – hiszen ő maga is meglepődött, amikor Einsteinról hallott.

De tévedett. Amikor Erna negyedóra múlva újra felbukkant a gyerekszobában, új hírei voltak. Azon melegében elmesélte, amit az anyjától hallott, aki pedig maga is épp most tudta meg a sógornőjétől – persze hallgatást fogadva.

– Valóban senki nem tudhat róla, hogy Einstein itt van – suttogeta. – Mert az egyetem titokban ide akarja csábítani.

Malik és Emily kérdően nézett rá.

– Szóval mamus azt mondta, a nagypapi egyeteme sok pénzt ajánlott Einsteinnek – magyarázta fontoskodó képpel. – Mert épp valami egészen nagyszerű dolgot kutat. És ezért az egyetem, ahol épp dolgozik, világhírű lesz.

– Miért, mit kutat éppen? – érdeklődött Emily.

– Azt nem tudom – felelte Erna. – Cserébe viszont kiderítettem, melyik hotelben szállt meg! Mamus ugyanis elég csalódott volt, hogy nem nálunk lakik. Ráadásul a *Netherland*-ban sztrájkolnak, azt mondta.

– A *Netherland* szálloda... azt láttam! – kiáltotta Malik. – Mondtam is, nézzétek, milyen nagy szálloda!

Erna bólintott.

– Igen, itt van a Central Park sarkán, nem messze tőlünk. Gyalog is odamehetünk.

Lorenzo legszívesebben rögtön indult volna. Csak-hogy annyira fáradt volt, hogy majdnem elbóbiskolt a szőnyegen ülve.

– Holnap találkozunk Einsteinnel, biztos vagyok benne! – mondta, míg vágyakozóan a baldachinos ágyra pillantott.

Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Malikkal végre a selyemtakaró alatt feküdtek. A börtön kemény padlója után ez maga volt a földi paradicsom.

– Holnap elkapjuk – motyogta még egyszer, és már aludt is.

Másnap nem tudtak rögtön reggeli után felkerekedni, ahogy tervezték. Erna szülei ugyanis épp indultak új-angliai körútjukra, és addig Erna sem mehetett el otthonról. Türelmesen ki kellett várniuk, míg a szenátor és a felesége végre beülnek a Mercedesbe, és boldogan integetve elrobognak. Csak amikor a nagyszülők végre visszavonultak délutáni csendes pihenőjükre, akkor kelhettek útra a Central Park felé.

Amikor megérkeztek a Hotel Netherlandhoz, az elegáns fogadócsarnokban csak úgy nyüzsögtek az emberek. Sikerült mégis eljutniuk a recepcióra, ott viszont egy örökkévalóságig vártak, míg végre valaki foglalkozott velük.

– Whom do you want to talk to? Albert Einstein? – a recepció vezetője legalább olyan harapósan nézett rájuk, mint előző este Erna nagypapja. – He isn't staying at the Netherland¹⁷ – mondta, és intett, hogy távozzanak.

17 Kivel akartok beszélni? Albert Einsteintel? Nem a Netherlandban szállt meg.

– Nem tudná még egyszer megnézni? – kérte Lorenzo angolul. – Talán csak elfelejtették beírni a nevét a vendégkönyvbe... mert pillanatnyilag kevesebb a személyzet, mint egyébként. – A felháborodott vendégre mutatott, aki azért panaszkodott, mert nem ugrott egy londiner sem, hogy a bőröndjéről gondoskodjon. – A sztrájk miatt...

A recepció azonban ettől csak még ellenségesebb lett.

– Get out of the way, kids. And make sure you leave this place!¹⁸ – förmedt rájuk, és követte őket a szemével, míg ki nem mentek a szállodából.

– Édes istenem, de barátságtalan volt! – bosszankodott Erna, amikor megint az Ötödik sugárúton álltak.

– De még mennyire – helyeselt Lorenzo. – Főleg, amikor meghallotta Einstein nevét. A legtutibb bizonyíték, hogy a prof valóban itt szállt meg. – Homlok-ráncolva méregette a bejáratot. A portás messze nem tűnt olyan kedvesnek, mint Hinrich, a rabtársa. Olyan képet vágott, mint aki saját kezűleg fogja kidobni, ha legközelebb belép a hotelba.

– És most mit csináljunk? – kérdezte Malik. – Elmegyünk?

– Neeem, ilyen hamar nem adjuk fel! – jelentette ki Emily. – Talán valahogy mégis be tudunk surranni.

18 Tűnjetek el az utamból, gyerekek. Ki innen, de rögtön!

Lorenzo biccentett.

– Igen – mondta. – És már van is egy ötletem. Gyerekek! – Kicsit arrébb húzta őket, a park szélén álló padhoz, ahonnan még épp látszott a Netherland. Aztán elmagyarázta nekik, mit tervez. Ők hárman figyelik a bejáratot, hogy ha Einstein épp elhagyná a szállodát, egész udvariasan megszólítsák. Erna közben visszazsalad a villához, hogy elhozza Hinrich portásapkáját. – És ha addig mégsem bukkan fel, felveszem a sapkám, és úgy teszek, mintha a személyzethez tartoznék. – Lorenzo bizakodóan vigyorgott.

Emily összevonta a szemöldökét.

– A portás biztosan felismer – vetette ellen.

Erre Lorenzo is gondolt. Természetesen a hátsó, személyzeti bejáratot fogja használni, ami minden luxushotelnek van. Hinrich azt mesélte, hogy a nap végén nem volt szabad a bejáratú főkapun kimennie, ami előtt egész nap strázsált.

És így is történt. Erna egy fél óra múlva visszatért a kék és arany ellenzős sapkával. Albert Einstein ezalatt nem mutatkozott. Lorenzo göndör tincseire húzta a sapkát, megkérte a többieket, hogy a semmittevés közben se lankadjon a figyelmük, és elindult a szálló felé.

Az épület túloldalán tényleg talált egy ajtót az egymás mellett sorakozó szeméttárolók mellett. Habozott. A többiek előtt nagyon határozottnak tette magát, de most tanácstalan volt. Talán tényleg bejut a hotelbe, de ott mihez kezd? A Netherland majdnem akkora,

mint egy felhőkarcoló, nem mehet minden emeleten végig, szobáról szobára, hogy bekopogjon, igaz?

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy egyenruhás alkalmazott jött ki rajta. Lorenzo nem sokat gondolkodott, kihasználta a lehetőséget, és besurrant mellette a házba. A lényeg, hogy először is benn van. Valami majdcsak eszébe jut!

Keskeny folyosó vezetett a raktártermek mellett a konyháig. Többször is megbámulták a Plaza Hotel-es sapkája miatt. De ilyen zavaros időkben nem sokat kérdezősködtek. A kölyök talán sztrájkterő, aki hol egyik, hol másik szállodában dolgozik. Zavartalanul eljutott a konyhából az étterembe, ahol elegánsan öltözött uraságok kávéztak éppen. Albert Einsteint sajnos nem látta köztük. Biztosan inkább háborítatlanul üldögél a szobájában, és a feljegyzésein dolgozik.

Amikor a pincér kérdő képpel elindult felé, Lorenzo gyorsan továbbietett, és egy lengőajtón keresztül a fogadóterembe lépett. Óvatosan a recepció felé pislantott. A főnök szerencsére nem figyelt rá. A recepcióról a kanapékra vándorolt a tekintete, ahol pár vendég üldögélt újságot olvasva, majd a liftek következtek.

Hirtelen levegő után kapott! Ott állt! A liftre várók közt! Albert Einstein, teljesen egyértelműen. Sötét, borzas haj, tömött szemöldök, éber tekintet. Ez ő! Még a bőr aktatáska is a kezében lógott.

Az első másodpercben képtelen volt cselekedni. Aztán minden annyira gyorsan történt, hogy egyszerűen

magával ragadták az események. Hangos csilingeléssel megállt a lift, kinyílt az ajtaja, és kiözönlött rajta egy csomó ember. Lorenzo nekilódult. Einstein nem tűnhet el előle a rengeteg emelet egyikén! De még mielőtt elérte volna a liftet, az egyik várakozó nekiütközött Einsteinnek, mintegy véletlenül meglökte, és kikapta a kezéből az aktatáskáját. Mielőtt Einstein reagálhatott volna, már el is rohant a kijárat felé.

Lorenzo is megdermedt egy pillanatra. Mit csináljon? Elsőként a lift felé indult volna újra. Ám rövid tétovázást követően ösztönösen a tolvaj után vetődött. A szeme sarkából még észlelte Albert Einstein döbönt arcát, aztán kirohant a főkapun. Sietve körbenézett. Hol lehet a férfi? Sehol sincs! Pár méterrel lejjebb az Ötödik sugárúton egy kocsis átkozódott, mert idegesen táncoltak a lovai. Talán egyenest a patájuk alá szaladt a menekülő...

Lorenzo átfurakodott a járókelők közt a kocsihoz.

– A férfi! A tolvaj! Merre futott? – kiáltott rá, aztán gyorsan kijavította magát: – Did you see a man running? Where did he go? He is a thief!¹⁹

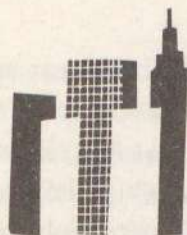
A kocsis nagyjából az Ötvenkilencedik utca felé mutatott az ostorával. Lorenzo még épp látta eltűnni a tolvajt az autók sora mögött. Szőke haja világított. Nem hordott kalapot, ellentétben a legtöbb emberrel az utcán. Talán azért, mert a hotelben leste, hogy Einstein

felbukkanjon? Igen, biztosan az egyik fotelben olvasgatta az újságot, amikor őt kidobta a recepcióvezető. Mindegy, nem szabad szem elől tévesztenie.

Lorenzo elsprintelt a parkoló autók mellett, futott pár métert balra, pár métert jobbra, majd tanácstalanul lecövekelte. Vajon a férfi Dél-Manhattan felé menekült vagy befutott a parkba? Vagy lement a metróba? Talán itt várta a cinkosa a kocsijával?

Ha legalább Emilynek és a többieknek hírt adhatna a helyzetéről! Hiszen itt vannak a közelben. Négyen több esélyük lenne elkapni. Miért nincsen telefonjuk? Minden annyival egyszerűbb lenne!

¹⁹ Láttak elfutni itt egy férfit? Hova ment? Tolvaj!

Rettenetes volt várni és várni. Emily egyre zaklatottabb lett. Annyira lassan vánszorgott az idő, mintha minden perc egy negyedóra volna. A körmét rágta, miközben Malik és Erna mellett kuporgott az augusztus délutáni kánikulában a padon. Hol van már Lorenzo? Sikerrült bejutnia a hotelba? Talán épp most beszél Albert Einsteinnel? Vagy kutyaszorítóba került? Már megint elkapták? Rémképek suhantak át a lelki szemei előtt: Lorenzo az Imperator kazánházában a földön, a csőhöz kötözött karral... Lorenzo a rendőr-főkapitányságon, amikor elővezették a cellából, sápadtan, koszosan, fáradtan... Lorenzo a kétségbeesés könnyeivel a szemében, hogy sosem érnek haza. Ki tudja, mi lehet most vele!

De Emily sötét gondolatait váratlanul félbeszakította Malik, aki oldalba bökte a lányt.

– Nézd, ott van Lorenzo!

– Elfut – mondta Erna.

Valóban. Lorenzo átfutott az utcán egy kocsishoz, aki alig tudta megzabolázni a lovait. Túlságosan bő

sapkája lerepült a fejről, és begurult a kocsi alá, de mintha észre sem vette volna. Már rohant is tovább, és a következő pillanatban szem elől veszítették. Most izgatott emberek özönlöttek ki a *Netherland*-ból, élükön a recepció vezetőjével. A portás hadonászott, mindenki összevissza beszélt. És az a sötét, borzas hajú férfi a legfelső lépcsőn nem Albert Einstein? Még ilyen messziről is látni lehetett, mennyire kétségbeesett. Ó, istenem, mit művelt Lorenzo? Valami nagyon félresikerült!

Miközben Malik és Erna ijedten figyelték, mi folyik a *Netherland* előtt, Emily körülnézett. Hol van Lorenzo? Elbújt a parkban? Pillantása végigsiklott a bozótoson és a bokrokon, majd megtorpant. A rózsasövény mögött egy magas, szőke férfi rejtőzött, térdei közt egy aktatáskát szorítva, épp levette a zakóját. Villámgyorsan kifordította, és úgy vette vissza. Aztán kirángatott a zsebéből egy sapkát, és a fejébe nyomta, majd a hóna alatt a táskával elballagott.

– Érdekes – motyogta Emily. Közben egyre hangsúlyosabban és tisztábban hallotta a hotel felől a kiáltásokat: *Thief, thief...* az tolvajt jelent, ugye?

Csupán pár másodpercig habozott, majd megszólalt:

– Egy tolvajt keresnek – suttogta rekedten Ernának és Maliknak. – Azt hiszem, láttam.

– Micsoda? Hol? – nyílt tágra Erna szeme.

– Már eltűnt – Emily a rózsasövény felé mutatott. – Egy aktatáska volt nála, pontosan olyan, mint Einsteiné – mondta. – Erna, utánamegyünk! Malik, te várj

itt, hallod? Ha Lorenzo visszajönne, tudnia kell, hol vagyunk.

– De én is veletek akarok menni! Nem akarok itt ücsörögni! – tiltakozott Malik.

Ám Emily már egyáltalán nem figyelt rá.

– Gyere, gyorsan! – húzta magával Ernát, el a padról, be a parkba. Még nem lehet messze a férfi! Amikor végigsiettek a rózsasövény melletti úton, Emily még visszanézett. Malik a padon ült, térdét átkulcsolva nézte őket. Milyen kicsi és szomorú! Jó döntés volt egyedül hagyni? Mindegy, nincs idő ezen töprengeni!

Lorenzo tanácstalanul állt az Ötvenkilencedik utca és az Ötödik sugárút sarkán, amikor teljesen váratlanul segítség érkezett – Willi személyében. Míg azon gondolkodott, merre fusson tovább, meglátta a fiút felfelé loholni az Ötödiken.

– Williiii!

Vadul integetve próbálta felhívni magára a figyelmet.

– Na, jóvvan, tuttam én, hogy itt kóricáltok a parkná' – ragyogott fel Willi képe. – Nékülem akartok szórakázni, he? Gondútam, hogy...

– Vegyél néha levegőt! – szakította félbe Lorenzo türelmetlenül. – Láttál egy magas, szőke férfit aktatáskával a hóna alatt?

– Én-e? Neeem. Ki a manus?

De Lorenzo folytatta.

– Legfeljebb egypercnnyire van a parkban egy pad, ott várnak a többiek. Mondd meg nekik, hogy Einsteint meglopták! A tolvaj az aktatáskával talán még a közelben van. Keressék ők is! Elfutok a metróhoz, megnézem

ott. – Pár szóval leírta Willinek a tolvajt, majd sietve útnak indította. – Egy óra múlva találkozunk a padnál! – kiáltott még utána, miközben a fiú elsüvített.

Nem sokkal később Lorenzo a metróállomás lépcsőin ugrált lefelé, ám pont az orra előtt zakatolt ki a szerelvény. Tanácstalanul bámult utána. Ha a tolvaj tényleg az egyik kocsiiban ült, akkor már esélye sincs utolérni. Szóval akkor megint fel a lépcsőn az utcára, vissza az Ötödik sugárútra. Szúrt az oldala, miközben minden terv nélkül futott a széles úton Dél-Manhattan felé. Á, reménytelen! A férfi bárhol és mindenhol lehet. Mi volt vajon a terve Einstein aktatáskájával? Biztosan abban vannak a papírok, amiken a híres fizikus az utóbbi hetekben dolgozott! 1913-ban még nyilván nem voltak fénymásolók, és valószínűleg ez Einstein munkájának az egyetlen példánya.

Lorenzo emlékezett, milyen szorosan markolta a professzor az aktatáskáját, amikor a tűz elől menekült az Imperatoron. Mindkét karjával átkulcsolta kapaszkodás helyett. Ezért esett bele a vízbe! Istenem, milyen szemétség a tolvajtól, hogy ellopja a tudós munkáját!

Miközben egymást kergették a gondolatok a fejében, egy hangosan vijjogó rendőrautó zörgött el a Central Park felé. Biztosan a *Netherland*hoz tart. Lorenzo körülnézett. Észak felől egy emeletes busz dübörgött el mellette – és odafenn, a nyitott felső szinten ült Emily, Malik és Willi! Ebben a pillanatban ők is észrevették

Lorenzót! A fiú futás közben felintegetett nekik, amitől majdnem orra esett.

– Lorenzo! – ordította Malik. – Lorenzo, a tolvaj...

Lorenzo látta, hogy Emily befogja a kisfiú száját. A busz egy megálló felé tartott, Lorenzo tiszta erőből futott utána. – Wait! Please, wait for me!

Épp elérte a továbbinduló buszt. Hatalmas lendülettel felugrott az ajtóba, és majdnem Erna lábára érkezett, aki épp fizetett a kalauznak.

– Neki is én fizetek – mondta, miközben boldogan rámosolygott Lorenzóra. – Five tickets, please!

Kezében a jegyekkel magával húzta Lorenzót a leghátsó sorba. A fiú kifulladásra lehuppant mellé a faülsőre. Ó, egek, annyit rohant, hogy valószínűleg sosem múlik már el az oldalából a szűrés!

– Hogy kerültök ide? – kérdezte.

– Pszt, ne olyan hangosan! – Erna suttogva elmagyarázta, hogy először egyáltalán nem értették a *Netherland*dal szemben ülve a padon, mi történik. – És aztán átvágtáztál az utcán, és eltűntél valahol, és egy csomó zaklatott ember rohant elő hirtelen a szállóból. A tolvaj miatt – mondta. Még mielőtt Lorenzo kérdezhetett volna, megbökte a könyökével. – Ő az ott elől, igaz?

Lorenzo csak most vette észre a vezető mögött ülő férfit. Sapka volt rajta, így szőke haja már nem látszott. És a zakója nem szürke volt? Ez a férfi itt a buszon feketét visel...

– Nem tudom. Valahogy másképp néz ki most – mondta.

– Igen, mert átöltözött – suttogta Erna. – Ezért tűnt fel nekünk. – Továbbra is a tolvajt fixírozva elmesélte, hogyan vette észre Emily a férfit, és kezdték el követni.

– És aztán? – kérdezte feszülten Lorenzo.

– Aztán utánunk futott Malik és Willi, és mind együtt üldöztük a férfit. Amikor pedig felszállt a buszra, követtük. Szerencsére nálam volt a pénztárcám, benne két dollár, amit a nagytól kaptam – magyarázta büszkén.

– Azta, szuperek vagytok! – Lorenzo tényleg le volt nyűgözve.

– A többiek fenn ülnek, hogy figyeljék, felbukkansz-e valahol. Persze azt is látják, ha a tolvaj leszáll.

Pontosan ez történt a következő pillanatban. A magas, kalapos szőke felállt, és az első ajtóhoz ment, hóna alatt szorítva Einstein aktatáskáját. Amikor a busz fékezett, Lorenzo és Erna is az ajtóhoz léptek. Épp mielőtt továbbindult volna, Emily, Malik és Willi is az utcára ugrottak.

A férfi körbe sem nézve, ráérősen sétált az Ötödik sugárúton. Teljesen átlagos járókelőnek látszott. Ők is igyekeztek a lehető legkevésbé feltűnni. Emily és Erna egymásba karoltak, és alig pár méterről követték a férfit. Meg-megálltak, hogy megnézzenek egy-egy kirakatot. Valamivel távolabb mögöttük sétafikált a három fiú.

Amikor a férfi egy kereszteződés előtt hirtelen lefékezett és hátrafordult, Emilynek ijedtében majd megállt a szíve. A tolvaj egyenesen az arcába bámult! Szorosan Ernába karolva, visszafojtott lélegzettel ment el közvetlenül mellette. A könyöke súrolta az aktatáskát. Egy másodpercre átcikázott rajta a gondolat, hogy egyszerűen kitépi a férfi hóna alól, és elrohan. De a fickó befordult a keresztutcába, ez a lehetőség elúszott.

– Fú! – sóhajtott fel Emily, miközben nézte, ahogy a fiúk bekanyarodnak a férfi után a mellékutcába. Erna és ő visszafordultak.

A férfi meggyorsította lépteit. Látszólag céltudatosan tartott egy kis park felé, ahol leült egy padra. Szerencsére háttal nekik, így nem vette észre, hogy mind az öten lecövekkelnek mögötte, és őt bámulják.

– Ez meg mit ejtőzik itten?! – Willi felháborodottan méregette a tolvajt.

– Ne hidd, meglehetősen ideges! – vélte Erna. – Nézzétek csak, milyen nyugtalanul hintáztatja a lábát!

– Nem csoda. Valószínűleg épp a világ legokosabb gondolatait lopta el. – Lorenzo maga előtt látta Einstein elszörnyedt tekintetét.

– Vajon úgy fog tenni, mintha maga találta volna ki őket? – kérdezte Malik.

– Úgysem hisz neki senki. – Emily megvetően felhúzta az orrát. Aztán visszafojtotta a hangját. – Oda-süssetek, milyen előkelő fickó! – Állával egy idősebb,

kecskeszakállas, mellényt és fekete öltönyt viselő, keménykalapos, sétatálcás úrra mutatott. A férfi belépett a parkba, körbenézett, és végül a padon ülő tolvaj felé indult. Noha volt még a közelben szabad pad, ő a szőke mellé ült. Nem köszöntek egymásnak, úgy tettek, mintha véletlenül ülnének egymás mellett. Az aktatáska most pontosan kettejük között volt.

– Ez már inkább úgy néz ki, mint egy tudós professzor, nem? – kérdezte Erna.

Lorenzo bólintott.

– Úgy tesznek, mintha nem ismernék egymást.

Miközben beszélt, Malik a lábával valami színeset halászott elő a bokorból, ami mögött megbújtak.

– Egy labda! – hajolt le.

Lorenzo a szemét forgatta. Malik tényleg nagyon kisgyerek! De amikor ott állt előtte a labdával a kezében, egyszeriben eszébe jutott valami. Vakmerő, de zseniális ötlet. Ezt a régi, összekaristolts labdát mintha az ég küldte volna.

– Figyeljete! – mondta halkán. – Ez a megoldás! Dobálni fogjuk egymásnak a labdát. Aztán véletlenül a pad mögé esik, én odarohanok, de a labda helyett a táskát happolom el.

– És mit csinálsz vele? A szőke elég erősnek látszik – vetette ellen Erna.

Hirtelen minden nagyon gyorsan történt, mert a kecskeszakállas feltűnés nélkül előhúzott egy borítékot a zsebéből, és letette a táska mellé.

– Pénzt ad neki... sietnünk kell! – mormogta Lorenzo. Kitépte Malik kezéből a labdát, és végigcselezett vele a sétatúton. – Vedd el, ha tudod! – kiáltott hátra Maliknak.

– Az enyém! – rikoltott Malik felháborodottan. Pár másodperccel később mind az öten a park közepén tomboltak, hogy elvegyék egymástól a labdát. Amikor Lorenzo már csak pár méterre volt a padtól, Emily ügyesen bedobta mögé a labdát. A szíve vadul kalapált. Vajon sikerrel jár a tervük?

– Megvan! – kiáltotta Lorenzo, és a következő másodpercben az aktatáska után kapott, majd mint az őrült, elrohant vele.

Emilynek mintha gyökeret eresztett volna a lába. Egy szempillantásig mindent úgy látott, mint egy filmet. A kecskeszakállas férfi olyan hirtelen pattant fel, hogy lerepült a kalapja, és elgurult az úton. A nagydarab szőke dühösen Lorenzo után vetődött. Willi ordítva a tolvaj után futott. Lorenzo pedig rossz felé futott – egyenesen neki a kerítésnek! Pár másodperc, és a szőke beéri!

Emily a magasba lendítette a kezét.

– Ide, Lorenzo, ide! Dobd ide a táskát! – üvöltötte gondolkodás nélkül.

Még mielőtt a szőke beérte volna Lorenzót, a fiú megfordult. Egy dermesztő másodpercig egymással szemben álltak, majd Lorenzo a tolvaj feje fölött Emilynek hajította a táskát. A lány mindkét kezével átkulcsolta, és elsprintelt vele.

Valaki élesen felsikoltott. Lorenzo? Futás közben visszanezett. Nem, Lorenzo még mindig a kerítésnél állt. A szőke esett el. Hasmánt feküdt a fűben, és gyűlölködve meredt rá. Látta, hogy az idősebb férfi értetlenül felé mutat. Aztán már csak előrefigyelt. Einstein aktatáskáját a mellkasának szorítva rohant, mint a villám. Csak jusson ki a parkból, el a tolvaj közeléből, az utcára, ahol nyüzsög a tömeg!

30

– Emily! Emily, állj meg! – eltartott egy darabig, míg Emily felfogta a kiáltásokat, annyira zúgott a vér a fülében. Miközben rohant végig az Ötödik sugárúton, a szíve úgy vágatott, mint egy versenyló. A táskát még mindig magához szorítva megállt egy könyvesbolt bejáratában, és körülnézett. A tolvaj kiáltott utána? Talán üldözi? Hülyeség, hiszen a férfi nem is tudja a nevét! Lorenzo volt az, ott vágat felé! Mögötte Malik, Erna és Willi. Versenyt vigyorogtak, és ragyogott a képük.

– Világrekordot akarsz felállítani hosszútávfutásban, vagy mi? – Lorenzo az oldalát fogva zihált. – Nem tudtam, hogy ennyire gyors vagy.

– Hát, ha egy őrjöngő bűnöző üldöz... – Emily is fújtatott.

– Már nem – mosolygott Lorenzo.

– Nem? Feladta? Vagy kifecamította a bokáját?

Közben a másik három gyerek is befutott. Erna lelkesen megveregette Emily vállát.

– Fenomenális voltál! Ahogy elkaptad a táskát, az egyszerűen fenomenális volt!

Willi a magasba emelte az orrát, amiből vér csepegett az ingére.

– És én, he? Elgáncsútam a csirkefogót! Kiraktam a lábom! Hán az is fenomenális volt, úgy-e? – a kézfe-jével letörölte a vért a felső ajkáról.

Erre Erna, Lorenzo és Malik egyszerre lapogatta meg a hátát, úgyhogy Willi ekkor kapkodta csak igazán a levegőt. Emily viszont még mindig nyugtalanul pislogott ki az utcára, hogy a gyalogosok között nem közelít-e a tolvajt.

– Lazíts, Emily! Nem kell félni! Nem követ már – nyugtatta Lorenzo, miközben Willinek odanyújtott egy zsebkendőt.

– Mi történt?

– Hát, a fickó átbukott Willi lábán, és annyira be-dühödött, hogy lerántotta Willit a földre.

– Rám vetette magát, és ki akart nyuvasztani! – ki-áltott büszkén Willi.

– A szakállas öreg meg ráordított a tolvajra, hogy legyen szíves visszahozni a táskát, ahelyett, hogy a fiúval birkózik – folytatta Erna. – De még mielőtt feltápász-kodott volna, megjelent egy csendőr.

– Mintha híjjták vóna! – mondta orrhangon Willi a zsebkendő mögül.

– Persze, hallotta a nagy kiáltozást – vélte Malik. – Aztán elfogta a tolvajt, de az nem hagyta magát, csap-kodott maga körül, és valamit ordított angolul.

Lorenzo bólintott.

– Bizony, bár meglehetősen furcsa akcentussal. A rendőr persze tudni akarta, mi folyik itt. Viszont amíg a tolvajhoz beszélt, a szakállas vénember egyszer-űen elosont a bokrok között.

– A pénzes borítékot még felkapta azért a padról, és eltette – egészítette ki Erna.

– És aztán? Elmondtatok mindent a rendőrnek? – Emily csodálkozva nézett egyikről a másikra.

Lorenzo nevetett.

– Nem, akkor most biztosan nem lennénk itt. – Megvonta a vállát. – Mi is leléptünk – mondta ferde mosollyal.

Emily kérdően nézett rá.

– Az utolsó, amire vágnék, hogy megint a rend-őrökkel legyen dolgom – sóhajtott. – Emily, illegális bevándorlók vagyunk. Papírok nélkül benne vagyunk a pácban. Nincs kedvem ismét az őrszobán landolni, ahova valószínűleg újra napokig bezárnának.

– Talán igazad van.

– És most? – kérdezte Malik.

– Menjünk haza a nagyszüleimhez! – javasolta Er-na. – Ők biztosan segítenek.

De Lorenzo és Emily megrázta a fejét.

– Nem – mondták egyszerre.

– Nem?

– Visszamegyünk a *Netherland*-ba, és odaadjuk Ein-steinnek a táskát, ugye? – Emily Lorenzóra nézett. A fiú bólintott.

– Pontosan. Ha visszavisszük neki a táskát, biztosan beengednek. – Lorenzo képe elsötétült a mogorva recepcióvezetőre gondolva.

– Nem kéne indulnunk? – kérdezte Malik. – Lehet, hogy a rendőr közben elengedte a férfit.

Erna az utcára mutatott. Épp egy emeletes busz gurult feléjük.

– Felszállunk a buszra – javasolta, és elővette a pénztárcáját. – Akkor pár perc alatt visszaérünk a hotelhez.

Így aztán mind az öten felültek a busz tetejére, és nézték az Ötödik sugárutat.

– A tolvajnak se híre, se hamva – mondta Emily megkönnyebbülten. Egy pillanatra kimerülten lehunyta a szemét. A szemhéja mögött fények vibráltak a kimerültségtől és az izgalomtól. Csak most vette észre, hogy még mindig milyen szorosan öleli az aktatáskát. Tényleg Einstein világhírű ötleteinek jegyzetei vannak benne? Vajon belekukkanthatna? Óvatosan megmozdította a fémcsatot. Nem nyílt – jobb is volt így. Mintha egy mágikus könyvet tartott volna a kezében, amibe jobb, ha nem lapoz bele.

A *Netherland*ban láthatóan túltették magukat a lopást követő felforduláson. Einstein és a rendőrök is nyomtalanul eltűntek. A szállodai személyzet sztrájkja viszont láthatóan még mindig tartott, mert a recepciónál türelmetlen vendégek sora kígyózott. A pult mögött a recepció vezetője volt az egyetlen alkalmazott, így neki kellett mindenkiel foglalkoznia. Izzadtan tapadt a haja a homlokába, és annyira idegesnek látszott, hogy az öt gyerek alig merészkedett közelebb.

– Remélhetőleg nem dob ki megint – suttozta Malik, ahogy a kipirult arcú férfira nézett.

– Ide a bököt, ha Einstein nevét bedobjuk, felrobban, mint egy bomba! – mondta Willi, mintha alig várná, hogy láthassa a jelenetet.

– Nem fogja hagyni, hogy végigmondjuk – motyogta Lorenzo. – Jobb, ha itt várjuk Einsteint. Valamikor csak előkerül, vagy a szobájából, vagy kintről. Gyertek, üljünk le oda hátra, az újságos asztalkákhoz!

A káosznak volt egy előnye – senki sem vette észre a gyerekeket, ahogy leereszkedtek az asztalkák köré,

mind az öten egy-egy újsággal az orruk előtt. Persze igaziból nem olvastak. Emily Einstein aktatáskáját szorította a térdei között, míg átfutotta a *New York Timest*, de közben le sem vette a szemét a fogadócsarnokról.

Ám egyszer csak megakadt a tekintete az egyik cikk címén. *Europe in Growing Danger of War!* Az angolja arra pont elég volt, hogy megértse: Európában háború fenyeget. Emily Ernára és Willire pillantott, ahogy nagy egyetértésben ültek egymás mellett a széles fo-telekben. Micsoda szerencse, hogy már Amerikában élnek, itt nem éri el őket a háború! Megint összeszorult a torka. Olyan hihetetlen, hogy ők már halottak, mire ő maga megszületik! Hiszen a múlt, a jelen és a jövő nem léteznek egy időben! Az idő nem mindig egy irányba telik? Emily nagyot sóhajtott. Vajon Albert Einstein tényleg meg tudná válaszolni a kérdéseit?

Láthatóan Erna is az idő mibenlétén gondolkodott – mégpedig azon, hogy réges-rég otthon kéne lennie a nagyszüleinél. Aggódó pillantásokat vetett a recepció fölött függő órára.

– A nagyanyám szívinfarktust kap, ha nem érek hamarosan haza – mondta. – Azt ígérte a mamámnak, hogy vigyáz rám, mint a szeme fényére.

Malik felnevetett.

– A szeme fényére?

Willi is közbeszólt.

– Na és ín? Megesküttem, hogy kít óráná' nem maradok e' tovább... El fognak nadrágúni. Megmondom

előre. – Meggyötörten és dacosan nézett. – De attú' még nem mék haza!

Lorenzo komolyan nézett.

– Jobb lenne, ha indulnátok. Hiszen még órákig tarthat a várakozás! És előtted még hosszú út áll, Willi.

Erna felállt, és Willi is feltápáskodott.

– Jóvanna – morogta. – De hó'nap apróra elmondjátok, miket hadovált össze ez az Einstein.

– Na még szép! – Malik megveregette Willi vállát. – Ha egyáltalán előbukkan. Annyira éhes vagyok! – Vagyakozóan pillantott a pulton álló hatalmas gyümölcsöstálra.

– Banán! Megőrülök! – kiáltott fel Willi, amikor ő is észrevette a gyümölcsöt. – Még sose kostótam! – És már el is rohant. Anélkül, hogy bárki észrevette volna, elhappolt három banánt, és visszarahant a többiekhez.

– Sosem ettél még banánt? – csodálkozott Malik, amikor Willi héjastul harapott volna a gyümölcsbe. – Pedig ez aztán a jó dolog!

– Nálunk gyakran van gyarmatáru. Már ananászt is kóstoltam – dicsekedett Erna. De aztán nagylelkűen Willinek adta a banánrészét. Úgyis nemsokára a nagyszüleinél lesz, és kap rendes vacsorát, miközben Willi abból indult ki, hogy őt büntetésből vacsora nélkül küldik az ágyba. Erna még Willi buszjegyének árát is előkotorta a pénztárcájából. Megbeszélték, hogy másnap tizenegykor találkoznak a *Netherland*dal ferdén szemben álló padon.

Miután Erna és Willi nehéz szívvel elbúcsúztak, Malik csendben, magába süppedve ült a karosszékben.

– Lorenzo... – rágcsálta az alsó ajkát. – Lorenzo, szerinted nem tudnánk Willit magunkkal vinni?

Lorenzo értetlenül nézett rá.

– Nem igazság, hogy elveri az apukája! – Malik mélyet sóhajtott. De aztán megfelelt magának. – Persze, ez a családja, és azt hiszem, szereti őket, az apukáját is. – A gondolataiba mélyedt. – És család nélkül rohangálni a jövőben mégis valahogy marhaság, ugye?

Lorenzo leült mellé a fotelbe, és átölelte.

– Igen, Malik, Willinek biztosan jobb itt, a saját korában. De először úgyis nekünk kell rájönnünk, hogyan találunk vissza. – Most Lorenzón volt a sor, hogy nagyot sóhajtszon. – Bárcsak...! – elhallgatott, és a bejárat felé fordult. – Hát itt van végre!

Mintegy gombnyomásra pattantak fel mindhárman. Igen, a tömött bajszos kis úriember, aki épp bejött az utcáról, tényleg a híres professzor volt.

Emily két kézzel lóbálta az aktatáskát a levegőben.

– Einstein úr, Einstein úr! – kiabálta. – Itt a táskája! Visszaszereztük a tolvajtól!

Hirtelen teljes csend telepedett az imént még zajos fecsegéssel teli előcsarnokra. Mindenki az újságos asztalkánál ülő három gyerekre meredt. Néhányan kíváncsian, mások dühödten, mint például a recepció vezetője a pult mögül. De egyvalakinek ragyogott a szeme. Az arcán boldog csodálkozás terült szét.

A recepcióvezető kilőtt a pultja mögül. Ám még mielőtt elért volna Emilyhez, Einstein lépett a lány elé.

– Édes istenem, hát megvan! Visszahoztátok a táskámat! – mondta. – Nem is tudom, hogyan háláljam meg!

Emily egy másodpercre összezavarodott. Einstein hangja ismerősen csengett. Szeretetre méltó, enyhén délnémetes hang. Már találkozott valahol ezzel a barna szemű úriemberrel, aki most finoman kivette a kezéből a táskát. Csak nem emlékezett, hol és mikor.

Micsoda lakoma volt! Emily, Lorenzo, és Malik egymás mellett ültek a professzor szobájának a díványán. A tálca látványára, amit a pincér eléjük tett a kisasztalra, Emilynek összefutott a szájában a nyál. Legalább olyan finom volt a menü, mint amelyet Erna szolgált fel nekik az Imperatoron.

Albert Einstein velük szemben gubbasztott egy széken, és elégedetten nézte, ahogy Emily és Malik magukba lapátolják az ételt. Lorenzo viszont nem igyekezett az evéssel.

– Igazán szerény jutalmat kértetek – vélte Einstein. – Még ha nem is volt egyszerű ilyen vagdalthúsos zsemlet szerezni krumplirudacskákkal és ketchuppal körítve. A *Netherland* szakácsa mintha kicsit túlterhelt lenne. De nagyon kitett magáért, igaz? Ingyensiklandóan néz ki! – kihálászta az egyik hamburgert a tálcáról, és beleharapott.

– Igazán finom – motyogta teli szájjal Malik.

– Tényleg annyira hálás vagyok – mondta Einstein. – Ha elveszett volna a kézirat, nagyon sok időt elvesztem volna... – felnevetett. – Ah, micsoda ostobaság,

az időt természetesen nem lehet elveszíteni! Elvégre nem egy esernyő! Még nekem sem sikerül, pedig néha igazán szétszórt vagyok. De szörnyen fáradságos lett volna mindent még egyszer leírni. Ki tudja, hogy egyáltalán másodszorra sikerült volna-e.

– Egy számítógéppel sokkal egyszerűbb lenne – mondta Emily. – De sajnos még nem találták fel! Ahogy a mobiltelefont sem. Pedig annyira jól jött volna ebben a káoszban...!

Einstein kíváncsian nézett rá.

Ami mielőtt Emily bármit mondhatott volna, Lorenzo közbeszólt. Végig nagyon türelmetlen volt. Mivel ő nem volt olyan kínzóan éhes, az idegességtől egy falatot sem tudott legyűrní. Végre rá akart térni arra, ami miatt napok óta keresték a híres fizikust. És az nem a hamburger, a sült krumpli és a kóla volt, hanem egy beszélgetés – beszélgetés arról, ami velük történt. Beszélgetés a jövőről, a múlttól, és arról, hogy hogyan juthatnának vissza a saját korukba. Lorenzo semmi másra nem vágyott jutalomképpen.

– Einstein úr, én... mi... mi szeretnék feltenni pár kérdést – hebegte Lorenzo. Hirtelen mintha elfűjták volna az önbizalmát. Ha a professzor most kineveti vagy zavart elméjű örültnek tartja, mint a hajóorvos...

Einstein kis mosollyal a fiú felé fordult.

– Mondjad csak! Mi nyomja a szíved, fiam? – Annyira biztatóan nézett rá, hogy Lorenzo hirtelen úgy érezte, Einstein pontosan tudja, mi a bajuk.

– A segítségére van szükségünk, Einstein úr – mondta Lorenzo tétován. – Az a helyzet ugyanis, hogy mi hárman, szóval Malik, Emily és én a jövőből jöttünk... a 21. századból...

Einstein még mindig barátságos érdeklődéssel nézett rájuk, még ha az arcán csodálkozás tükröződött is.

– A 21. századból? – ismételte.

– Igen, 2016-ból! – rikkantotta Malik.

– Én 2020-ból – vetette közbe Emily.

Einstein egymás után végigmérte őket, de nem mondott semmit. Lorenzónak végigfolyt az izzadság a lapockái között. Milyen forróság van ebben a hotel-szobában!

– Eléggé örültségnek hangzik – mondta Emily –, de nem emlékszik rám? Hiszen már találkoztunk a Queen Maryn, a fedélzeten, és Ön kilőtt egy kis rakétát. De nem 1913-ban, hanem 2020-ban. Komolyan! – félénken elhallgatott. Természetesen Einstein nem hihet nekik. Egyetlen értelmes ember sem hinne. Azért még egyszer nekifutott. – Megjegyeztem, amit mondott, Einstein úr: azt állította, két dolog végtelen, a világegyetem és az emberi ostobaság.

Einstein a homlokát ráncolta.

– Érdekes – felnevetett. – Nem is mondhattam volna pontosabban!

– De hiszen ön volt az!

– Hmmm. – Einstein megvakargatta az orrát. – Talán az volna a legjobb, ha az egész elmesélnétek az elejétől.

Így is tettek. Egymás után és egymás szavába vágva, néha tétován, máskor kapkodva, időnként még utólag is teljesen zavarodottan és rémülten, de mindhárman elmondták a történetüket Einsteinnek, úgy, ahogy átérték. Mindegyik történet a születésnapjuk éjjelén kezdődött, és érthetetlen fordulattal az Imperatorra repítette őket 1913-ba.

Einstein egyszer sem szakította félbe őket. Ült a szék szélén, és egyre izgatottabban hallgatta a gyerekeket. Amikor előadták a tűzvészt, és Lorenzo elmesélte, hogy holtan húzták ki Einsteint a vízből, a tudós annyira előrehajolt, hogy majdnem lepottyant a székről.

– Meghaltam? – kérdezte.

– Igen, az első pár alkalommal lezuhant a hajólépcsőről a vízbe. Legutóbb viszont mindenkit időben figyelmeztettünk – magyarázta Lorenzo.

– És most élni tetszik, igaz? – ragyogott büszkén Malik arca.

– Úgy veszem észre, igen – nevetett fel megint a professzor. De nem nevette ki őket, dehogy! Nagyon is meglepett kacagás volt, amibe lelkesedés keveredett. – Szóval az időben utaztatok, méghozzá többször is... – mondta. – Szinte hihetetlen! Tényleg alig hihető. De nagyon érdekes.

Kis ideig csend telepedett a túlforrósodott hotelszobára. Einstein az ablakhoz lépett, és kinyitotta. Emily mélyet lélegzett. Zajok és szagok kavalkádja áramlott be, egész másfajta, mint régebben... Vagyis később...

évszázadokkal később... Emily a halántékához szorította a kezét. Nem, ez tényleg túl abszurd, hogy el lehessen hinni.

Einstein feléjük fordult, és összeráncolta a homlokát.

– Szóval, gyermekeim, elméletileg nem zárhatjuk ki az időutazás lehetőségét. De gyakorlatilag lehetetlen. Szívesen elmagyarázom, miért. És hogy ennek valami köze lenne a szökőévekhez... nem hiszem... elképesztő. – Beletúrt szanaszét álló hajába. – Persze aki már nem tud semmin csodálkozni, az úgyszólván halott; még ha élve fogják is ki az Atlanti-óceánból. – Élvezettel felkacagott. – Nagyszerű történet!

– Csakhogy igaz – mondta kimerülten Lorenzo. – Pontosan így történt. Nem tudna segíteni, hogy végre vége szakadjon? Kérem! – Könyörögve nézett Einsteinre.

– Igen. Haza akarunk menni! – Maliknak hirtelen könnybe lábadt a szeme.

– Anyu és apu biztosan már belebetegedtek a bánatba – suttogta Emily.

Einstein hosszan nézett egyik gyerekről a másikra. Komolyan és elgondolkodva.

– Hát igen – köszörülte meg a torkát. – Mivel ti valóban itt vagytok... talán mégis lehetséges... elgörbíteni az időt... hát... – Megint mind a tíz ujjával a loboncába túrt. – Lenyűgöző! Ki tudja, mi minden lehetséges a 21. században... És nem valami rakétával jöttetek, igaz, nem űrhajóval, ha jól értettem? Ugyancsak rendkívüli. Nagyon tanulságos.

– Hisz nekünk? – Lorenzo szíve hevesebben kezdett verni.

– Próbálok, fiam – felelte Einstein. – Még ha az elmém nehezen fogadja is be. De, tudod, a pusztán logikus gondolkozás révén nem vagyunk képesek megismerni a tapasztalati világot. Minden tudás a valóságról a tapasztalatból indul és abba torkollik. – Biccentett. – És most azt tapasztalom, hogy három gyerek ül előttem, akik a jövőről mesélnek, és olyan valóságosak, amilyen egy ember csak lehet – az asztalához ment, és felvett egy ceruzát. – Hadd gondolkodjak kicsit! – mondta.

Az asztal fölé görnyedt, és kezdetnek felírt pár képletet. Előbb lassan, majd egyre gyorsabban firkált valamit a lapra. Pár perc múlva – amit a három gyerek egy örökkévalóságnak érzett, és moccanni sem mertek – feléjük fordult.

– Na szóval – mondta. – Egy elmélet annál hatásosabb, minél egyszerűbbek a premisszái. Az első premissza, amiből kiindulok, az, hogy lehetségesnek tűnik száz évet a másodperc törtrésze alatt átugrani.

– Mi az, hogy premissza? – kérdezte Emily.

– Egy előfeltevés, feltételezés, amiből logikus következtetést vonunk le – magyarázta Einstein, és közben figyelmét megint a feljegyzéseinek szentelte. – Nos, ha a második premisszám az, hogy ezt a lépést bármilyen irányban megtehetjük az időben, akkor a téridő-kontinuumot szokatlan perspektívából kell szemlélnem. – A szavai érthetetlen motyogásba fulladtak.

Magához húzta a széket, leült az íróasztalhoz, és őrült tempóban jegyezte le egymás után a számokat és képleteket. Egyik lapot a másik után írta tele.

Lorenzo, Emily és Malik elragadtatva nézték. Minden alkalommal, amikor a motyogásából olyasmit hallottak ki, hogy „Ez egyáltalán nem működik” vagy „Nem, nem, sajnos nem”, elhalványultak a reményeik. És akárhányszor egy vidám „Érdekes ötlet!”, vagy akár győzelmes „Na kérem szépen!” hangzott fel, megint bizakodni kezdtek.

Odakinn, az ablakon túl már besötétedett, mire Einstein letépte az utolsó lapot az írókönyvéről. A három gyerek hallgatagon ült a kanapén, alig bírták nyitva tartani a szemüket. A tudós mintha megfélemlített volna róluk. Hevesen feltúrta az íróasztal fiókjait, és amikor nem talált papírt, kikapta a kéziratát az aktatászkából. Ám nyilvánvalóan már annak is mindkét oldalát teleírta. – Hát akkor, hát akkor. Talán még a mozgó testek elektrodinamikáját is újra kéne gondolnom – mondta, és a szoba fehér tapétáján folytatta az írást.

Malik már rég nem figyelt. Emily vállának dőlve bóbiskolt, az utolsó hamburgerrel a kezében. De Emily és Lorenzo a fizikus minden szavát lesték, minden megjegyzését, akkor is, ha semmit nem értettek belőle. Zúgott a fejük a sok elhangzott fogalomtól. Minél több képlet és számsor húzódott a falon, annál zavarodottabbak lettek. Hogy ebben az irkafirkában bárki

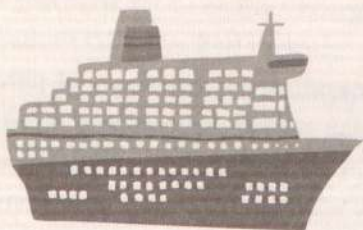
logikát találhat, az szinte ugyanolyan hihetetlen volt, mint az időutazás.

Einstein egy örökkévalóság múlva feléjük fordult, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy valóban léteznek.

– Nos, talán, csak egy milliszekundum törtreszére kéne... – hallotta Emily. A tudós arca és a számok a tapétán szürke fátyollá mosódtak össze. A halántéka mögött tompa fájdalom dörömbölt, a füle dübörgött, elkábította a szállodai szoba forrósága.

Szédült, forogtak körülötte a falak, a professzor hangja messziről szállt felé a téren át. Egyszeriben egész könnyűnek érezte a fejét, mintha feloldódott volna a teste. Az utolsó dolog, amit érzékelt, Albert Einstein okos, meleg pillantása volt, amiben a világegyetem csodái felett érzett határtalan öröm tükröződött.

3. RÉSZ AZ ATLANTI-ÓCEÁN

„A legszebb, amit átélhetünk, az maga a rejtély.”

Albert Einstein

33

– Emily... Emily!

Ki az? Miért ébresztik fel az éjszaka közepén? Ajjaj, biztosan késő van, és iskolába kell mennie!

– No, nyisd már ki a szemed, kis szülinaposom!

Ez egyértelműen apu hangja. Persze nem otthon, Hamburgban van, hanem a Queen Maryn. Hogy aludhat az ember olyan mélyen, hogy még azt is elfelejti, hol van és mikor? Legszívesebben tovább aludt volna, míg a fejét nem egy vattacsomónak érzi.

– Emily, mi bajod? Úgy alszol, mint akit leütöttek. Jobb lesz, ha hívom a hajóorvost.

Na, erre végre kinyitotta Emily a szemét, és rémülten az ágy szélén ülő apjára nézett.

– A hajóorvost? Csak azt ne! Lorenzo azt mondta, bolondnak tart, és be fog zárni!

– Mit beszélsz? – Az apja Emily homlokára tette a kezét. – Lázas van, kicsim?

Emily felült és körülnézett.

– Az Imperatoron szebb volt a kabin – mondta. De aztán észrevette az apja aggódó pillantását. Hirtelen

hatalmas megkönnyebbülés és zavarodottság keveréke öntötte el.

– Apu! – motyogta, és odabújt hozzá. – Apu, olyan örülségeket éltem át, hogy azt el sem tudod képzelni!

Az apja megnyugtatóan megpaskolta a hátát.

– Hát persze – mondta. – Ugyanis állva elaludtál a fedélzeten. Azt hiszem, még épp idejében érkeztem, mielőtt felborultál volna.

– Láttad még azt a bácsit, Albert Einsteint?

– Albert Einsteint? Ajjaj... csak tudnám, miféle gyerekpezsgőt tartanak ezen a hajón. Nagyon tömény lehet! – Kajánul, de még mindig kicsit aggódva elmosolyodott.

Emily megrázta a fejét.

– Apu, ez igazából megtörtént! Esküszöm! Meggyújtott egy rakétát, egy olyan kicsit, és aztán... – Elhallgatott, és megdörzsölte a halántékát. Hirtelen minden olyan közelinek, élettelinek tűnt. A zavarodottsága, hogy rossz hajón van... ahogy Lorenzóval és Malikkal találkozik... Erna és Willi... a tűz... a rendőrök a rakparton... Ellis Island és a kedves öreg hölgy... ahogy aggódott Lorenzóért... a tolvaj a parkban... a felhevült hotelszoba, aminek Einstein teleírta a falát... ezernyi és ezernyi pillanat összessége, és mégis mintha egyetlen másodperc alatt történt volna.

– És aztán? – az apja még mindig azzal a szeretetteli, aggódó pillantással méregette.

– Aztán egyszeriben 1913-ban voltam, de nem a Queen Maryn, hanem az Imperatoron. Amit a császárról neveztek el így Willi szerint... – Minden ki-mondott szóval egyre tétovább lett, majd végül gyá-moltalanul az ujjaira nézett. Miket beszél? Ez nem lehet igaz! A császár... mi köze neki a császárhoz? Már ezer éve nincs is császár!

– Emily, álmodtál. – Gyengéden, okosan szólt az apja hangja. – Annyira mélyen aludtál, hogy észre sem vetted, amikor lehoztalak a kabinunkba. – Megrántotta a takarót. – Na gyerünk, tápáskodj fel, álomszuszék! A legjobb, ha veszel egy hideg zuhanyt, hogy isten-igazából felébredj! – Felállt, és közben még mindig kicsit aggódva figyelte a lányát.

– Igen, apu. Persze. – Emily felsóhajtott. – Biztosan tényleg álmodtam. De annyira valóságosnak tűnt!

Az apja Emily felé nyújtotta a kezét, ő pedig kilógatta a lábát az ágyból.

– Gyere! Míg fürdesz, elviszem a ruhádat. Ki kell tisztíttatni. Szeretném tudni, hogy lett ilyen mocskos. Ráadásul valahogy füstszaga van.

Emily meztelen lába hozzáért a földön heverő ruhához. Úgy látszik, az apja lehúzta róla éjszaka. Felemelte és tétován forgatta a kezében. Aztán belefúrta az orrát a finom, fekete anyagba. Egyszeriben megint életre kelt minden. A gőzhajó idegen szaga... a dübörgő, forró kazánház... a kormos képű fűtő, aki elkapta... Lorenzo

a csőhöz kötözve... a füsttel teli folyosón nyomakodó embertömeg, amin átfurakodott Malikkal... Nem, ez nem lehetett álom, ugye?

– Apu, én tényleg az Imperatoron voltam – motyogta.

Az apja végigsimította Emily borzas haját.

– Most már elég, Emily, menj tusolni! – mondta kissé türelmetlenül, és kivette a lány kezéből a ruhát. Az ajtóból még visszafordult: – Még meg sem nézted a szülinapi asztalodat, Emmi. Várjuk meg az ajándékozással, míg egészen felébredsz?

Emilynek csak most esett a dívány melletti asztalkára a pillantása. A csinosan becsomagolt ajándékok között egy csokitorta trónolt tizenkét gyertyával.

– Igen, apu! Akkor nemsokára! – felelte megjátszott vidámsággal. Felállt, és nyújtózott egy nagyot. Minden porcikája sajtott.

Egyedül maradt a kabinban. Végre! Szüksége volt pár másodperc nyugalomra, hogy kitisztuljon a feje. Pillanatnyilag az ajándékok sem igazán érdekelték – ilyen sem történt vele még a születésnapján. Ennek ellenére lassan az asztalkához oldalgott. Mintha látott volna valamit, ami varázslatosan vonzotta. A színes csomagocskáktól kicsit oldalvást egy oda nem illő tárgy hevert. Egy könyv: sötétkék vászonba kötött vaskos darab, meglehetősen ódivatú és leharcolt. Apu válaszította neki, de már nem volt ideje becsomagolni? Kissé

ütött-kopott volt, mintha a bolhapiacon vette volna. Miféle könyv lehet?

Emily kézbe vette, felcsapta, és felületesen átlapozta. Angol nyelvű regény volt, biztosan túl bonyolult neki. Tétován visszalapozott, és elolvasta a címét. Elakadt a lélegzete.

How I Saved Einstein's Life

An adventure story for everybody who
still believes in miracles²⁰

by William Shoemaker

New York, 1940

Hogyan mentettem meg Einstein életét? Alvajáróként ment vissza az ágyához, és huppant le rá a könyvvel a kezében. Izgatottan futotta át a szerzőről szóló sorokat. William Shoemaker, született 1904-ben Berlinben, meghalt 1984-ben New Yorkban, német bevándorlók gyermeke, 1913-ban hagyta el Németországot...

– Ez Willi... – suttogta. – Willi Schuhmacher. – Hittetlenkedve húzta végig az ujjait az oldalon, és közben olyan tisztán látta maga előtt a kis Willit, mintha ott állna.

²⁰ Hogyan mentettem meg Einstein életét – kalandos történet mindenkinek, aki még hisz a csodákban, írta: William Shoemaker

– Ha nagy leszek, könyveket fogok írni kalandokrú! – Pontosan ezt mondta azzal a rémes berlini kiejtésével. Hát tényleg író lett belőle!

Lélegzet-visszafojtva olvasta végig a regény előszavát. Az előszóban a szerző azt állította, hogy az események egy részét személyesen is átélte. *„As a child when I was still open for the wonders of the world.”*²¹

Emily hevesen kalapáló szívvel mélyedt el a történet elejében. Nem sokat értett a bonyolult szavakkal teli angol szövegből. De épp eleget, hogy felfogja, miről szól az első pár oldal: egy Emily nevű lányról, aki az apjával egy tengerjáró hajón utazott 2020 februárjában, nem sokkal a tizenkettedik születésnapja előtt... Sorról sorra szippantotta magába a történetet a lányról, aki egy másik korban ébredt. Milyen jól írta meg Willi ezeket a jeleneteket!

Amíg olvasott, érezte, hogy valahol az Atlanti-óceánon ringatózik két fiú, egy nagy és egy kicsi, akik pontosan ugyanezeket a sorokat olvassák – még hozzá elég valószínű, hogy 2016-ban.

És valahol élt egy szeretetre méltó, kicsit bolond professzor, minden idők legokosabb embere, aki hitt a lehetetlenben. Mit is mondott, amikor telefirkálta a New York-i szállodaszoba tapétáját? „A múlt, a jelen és a jövő közti különbség csak illúzió, még ha nagyon makacs is...” Emily fogta a kezében a könyvet, de nem

olvasott. A zavarodottságot mintha elfűjták volna, már nem akart mindent megérteni. Egy boldog pillanatra mindannyiukkal összekapcsolódott: Einsteinnel, Lorenzóval, Malikkal, Ernával és Willivel.

21 Gyerekkoromban, amikor még nyitott voltam a világ csodáira...